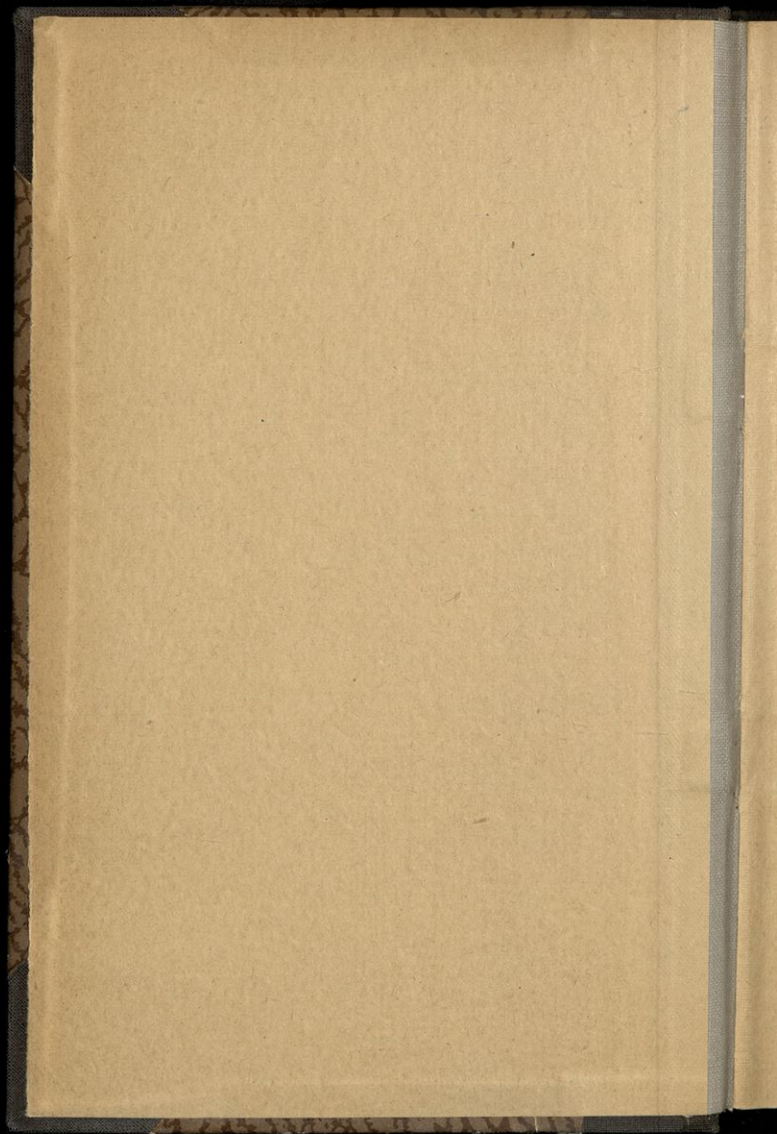
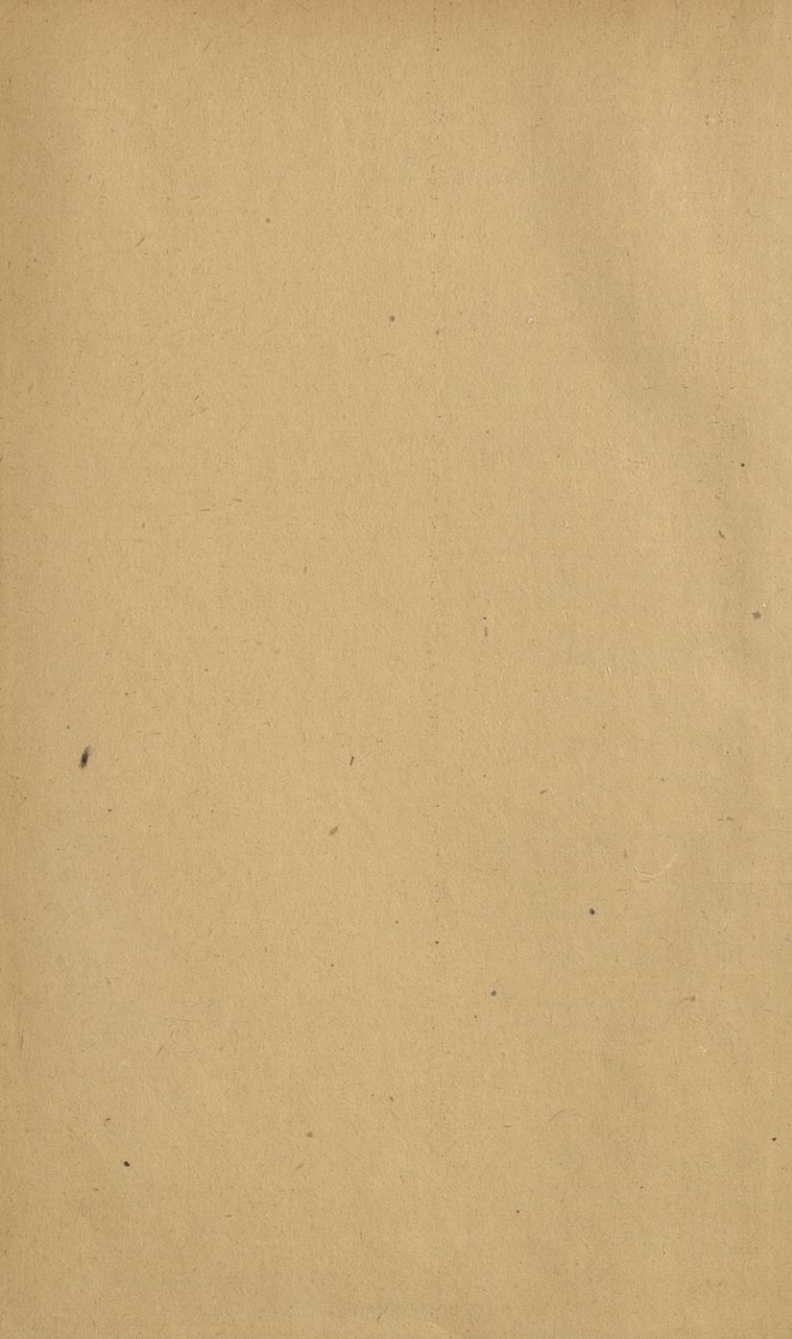

Narodna in univerzitetna knjižnica
v Ljubljani

122601

P E S M I

== Prestavil ==

iz

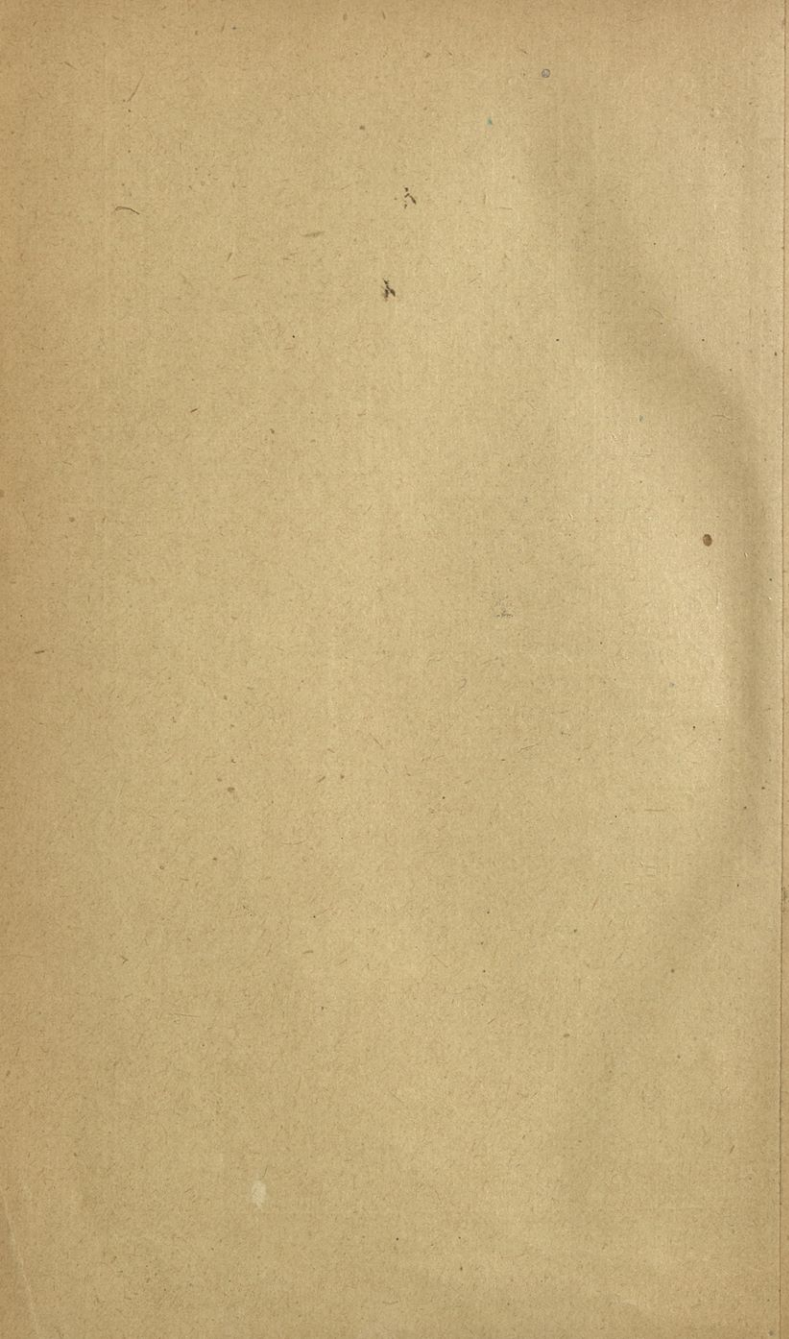
raznih ptujih izvirnikov

B. B E K

==
Tisk Pallich & Obizzi

1908.
==

PESMI

PRESTAVIL

IZ RAZNIH PTUJIH IZVIRNIKOV

I. DEL.

Blaz _____

B. BEUK

122601

122601

F2C 1136/1953

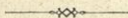
Gorica.

Gorica, ti krasno biválišče, sveža livada cvetlic,
Premalo poznana si, šopek duhteči, sto barv krasotic.
Jednakega pač ni obnebja podnebja in milega kraja.
Ti nimaš otožnega vzdihla a vzorna podoba si raja:
Saj grički, vinogradi, gozdi, kristalni valovi ;
So vedno še biseri zali prekrasnega mesta darovi.

de Baguér.

MOLITEV.

Bog ti za srečo si mene ustvaril,
Vse, kar potrebno, mi brzo pripravil;
Srce otroka pa k tebi le sili;
Daj mi kreposti, da ugajam ti, mili.

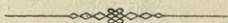
Srečen, ki v tebe popolno zaupa!
Vedno ihteč pa dobrot ne obupa.
Nas boš tolažil v dnevih trpljenja,
Če ti služimo v naporih stremljenja.

Tebi služiti, moj Bog, je slediti,
Ljudstvo s postavo pravice utrditi.
In pa nesrečnim pomoč nakloniti
Vestno dolžnosti stanovske spolniti.

Morel de Vindé.

Božja vsegamogočnost.

Glas božji še morje dvojil je in tresel nebo ;
On vidi na skrivnem vesoljno stvarjenje lepo,
In šibke zemljane le smatra kot igrene žrtve,
V božjih očeh pa so, kot bi ne bile vže mrtve.
Pa kaj proti njemu vsi kralji na zemlji storili?
Zaman so hrulili se v boj in v vojno združili ;
Prikaže se na pozorišče, pa čete razprši ;
Le vsklikne in že se pretvorjene zvrši.

I. Racine.

Božja dobrotljivost.

Gospod pa je dober in jarm njegov ljubeznjiv!
Le moder je ta, ki v mladosti spoznal je sladnosti!
Oj ljudstvo ti mlado priteci, učenik milostljiv:
Vrlinam dobrinam najdražjim on ni primerljiv
Ker tokom veselja v srce priliva kreposti.
Gospod pa je dober in jarm njegov ljubeznjiv!
Le moder je ta, ki v mladosti spoznal je sladnosti!

I. Racine.

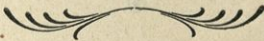

Angelj varuh.

Čuvaj pri meni ko se probudim,
Dobri ti angelj saj Bog je dejal;
Sleherno noč ko vže sladko zaspim,
Ti se k postelji nasloni, da spal.
Z mojo šibkostjo sočutje imej,
Hodi ob strani, pozorno le glej,
Dolgo govori med potjo z menoj;
Rad bom poslušal in hodil s teboj,
Pazi naj vedno pa moje okó,
Dobri ti angelj podaj mi roko.

M. Tastu.

Mizantrop.

Če bistri pogled v srce mi vglobite,
Tam velik ognjenik brez ognja udobite ;
Ljubezni veselja in sreče pepel,
Le glejte, kaj tam ko povedat bi smel.
Kaj stalnega v toku svetovnega dneva?
Le nič in gorje, vse skonča in je reva,
Popotniki smo trajajoč le en hip.
Zavedano se, ko ne znamo za vtrip.

de Baguér.

Hčerki Mercedi.

Večkrat sem te videl, oj ljubljeni angeljček moj,
Cvetlice motril, in metulje lovil :
Pod zračnim obokom vže brez pomena ni broj,
Stvari, ker na svetu vse Bog je vredil.
Vedriš, kratkočasiš se z godbo, z učenjem,
Od zore do mraka, od dela do igre hitiš ;
Zaziblje pa sen te z dušnim vrvenjem,
Brez vzdihov, (brez kesa) kot angelj nebeški zaspiš.

de Baguér.

Pour le Bazar de Bienfaisance en 1872.

Glej siromake mrzli,
Nimajo strehe drvi,
Zraven pomanjkanje kruha;
Roka jim vela in suha.
Srečen je ki jih tolaži,
Bedo s sredstvi ublaži,
Srce za revne sirote.
Blažene mile dobrote!
Evo ti kakšno darilo,
Src plemenitih plačilo.
Blagega srca pa biti,
Pomoč in podpora deliti,
Neizrekljive so želje,
Kakšno rajsko veselje!

de Baguér.

Sramuje naj se ki slabo tu misli.

Kolegu gosp. DON RAFAELU DE SANTISTEBAN

Ministru v Madridu 1866.

Motreč občudujem lepoto ves čas,
V proslavo povzdignem jej šibek svoj glas,
Pa sram naj ga bode, ki slabo me slika,
Je Rafael prvi, ki dvome podtika.

Krasota Bog sam je, vesoljna mu rast,
Kjer vse zrcaluje kazaje vrhovno oblast;
Ko v verzih opevam pa rožo kristalno,
Tu Večnega delo častnim le za stalno.

de Baguér.

A Mlle Pavlini de Hentschel-Vildhaus
za god 1895:

Moram za god ti li struno zabrenkat?
K sreči ti pesem vezilno zaklenkat?
Spev madrigalen? Apolo naj vdihne?
Jezik umeten ginljivo ne vdihne,
On, pa ne znal bi zadosti, izrazit radosti
Iskrena srčna voščila, Bog srečo ti daj,
Muza pa vtihni, navdihni še srce sedaj.

de Baguér.

Don Josef Duri.

Verni Pavije, saj imate prav,
Župnika prihod veselja je vir;
On je duhovnik popolnoma zdrav,
Krščanskih nazorov pravi pastir.

Vrstnik duhovnikov ki nimajo mere
Znati postavni usiliti duh;
Dobro vedoč že po mišljenju vere
Ter s siromaki delijo svoj kruh.

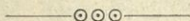
Srečna Pavija ! spoznala lastnost
Koliko dobrega učini pastir
Kojega diči ljubezen, krepost.

Srečne blaginje ta dan ti želi,
Ko bo maziljena roka Gospoda ;
Novi ti župnik zaklad podeli !

Pietro Zorutti.

Nagrobnica očetu.

Moj oče bil je dober, soprog vzor moža,
Prijatelj zvest in moder; dolžnosti vse pozna;
Deželi svoji služil z vnemo mnogo let,
Ter zdravju vedno družil, za vedo jako vnet.

Vrlo znal ljubiti postavi božji v znak,
Se hrabro bojevati, kot korenjak junak;
Resnica bila geslo, modrostna veda boj
In bramba mu je žeslo podala mir, pokoj.

Smrt pa se je bala, zgrabit željni dar;
Skrivnostno zazibala žrtev solnca žar;
Tje v raj pa ga postavi, kjer sreča stalna tli,
Pa Bog mu že pripravi, da rajski svit plamti.

de Baguèr.

Psiček in maček.

Psiček in maček navzdoli sta šla
Mala pa miška le sem priskaklja,
Kvišku poskočil lep mali je ptiček
Usedel golobček se tja na grmiček.
Dečki radostno so se veselili,
Stvarnika modrega brzo častili.
Hahaha hihhi tihi navdihi.

Bar. Falkenhausen.

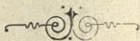
OTROK.

Otrok mali vedno zali,
Po kolenih mamko gladi;
Slastno jé pa svoj kolač,
Drži ga v roki trdno pač.

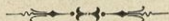
Sem ter tje pa poskakuje,
Kviško večkrat se vzdiguje;
Ljubko mamko poljubuje
Dobro vse jej obljubuje.

Mamka srčno ga ljubila,
Stanka zvavši poljubila;
On je dober moder fantič
Vedno čeden nosi gvantič.

Bar. Falkenhausen.

Božja pravičnost.

Mojster vesoljni nebes in pa zemlje je Bog,
Ni pa, kot strah predočuje očem, kak trinog,
Večni njegovo ime; in ves svet mu je delo.
Sliši in čuje vzdihov, užaljenj kerdelo,
Sodi zemljane vse pa z jednako postavo,
Vpraša, razpenja z višine na kralje zastavo.
Trdnih držav, če on hoče je strašni poraz,
Ročno mu igro vprizori srditi obraz.

I. Racine.

DELO.

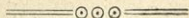
Vedno rodila lenoba je samo le reve ;
Brezposelno bivanje dolga je noč,
Temno obnebje brez solnca in hrana brez Eve,
Grmovje brez cvetja, pa šibi vso moč.

Delo oživlja in rožam le cvetke belí,
Čednost privržence spremlja in strasti odganja,
Jejmo naš kruh in služimo, kar trud podeli,
Miren nam kotič zaslužen počitek poklanja.

de Baguér.

VOSCILO PRIJATELJEM.

Le zdravi bodite med letom tak svetim zares!

Voščilu pridružim moj sladki objemček v vez.

Ne smatrajte verzov kot plitva igrača :

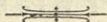
So pravi voščilni vtisi, saj niso zvijača

Kot taki vstrajno vskipevali bodo sedaj.

de Baguér.

Poročno voščilo.

Zakaj pa jaz nisem Beranžer ali Boaló?

Zapojte umrjoči Parnasa vse pesmi lepo;

Tekmujte v koru, zapojte ubrano na krog,

Dve srci je združil; junaško in angeljsko Bog.

Presrečna ti zveza za časne blaginje, kot iskra, ki tli,

Smehlja se osoda veselo nasproti, ki ju radosti.

Ti vsegamogočni, oj le blagoslovi obljub slovesnih žar,

Njih skienjena zveza v svetišču pa bodi vrednostni dar.

Vsekdar prijatelji moji roditeljev zgledom sledite :

Pozorno skrbite, ljubeč se do smrti v blaginjah;

Zefir pa bo znal že cvetlice sejati na vaših stopnijah.

de Baguér.

SVOBODA.

Ustvaril pa Bog je prostost, kot najlepšo svetinjo,
Treba pa src plemenitih okusit blaginjo.
Na oltarju kreposti le bistrimo vdanosti dar ;
Častimo jo vedno, kljubujmo nikdar.

Svoboda nagnenje ni do mogočne narave
Brzdo odklonit sovražit oblastne uporabe ;
Ona je stremljenje ukreniti glasom krmila
Pravica jo vodi, postava jej dajo merila.

X ***

Colombatti Bearz.

Ko vlada v družini pa mir in pokoj
Že zakon postane zavidan okrog:
Sta mišljenja slična soproga, soprog,
Glej skupno pa vlečeta voz že takoj.

Slučajno nalašč če kateri le psuje
Z nadsprotstvom kljubuje pa duši,
Tak brzo ljubezen se krha in ruši,
Hudič pod odejo pokrito že čuje.

Nevesta ti uljudna in dobra odkrita,
Tvoj ženin pa dober je in miroljuben,
Nikdar razprtije strupa ne vdobita :

In gledala bosta sinove sinov,
Pa v miru preblaga in vedno z nebes,
Tu raj bosta vživala vselej le nov.

Pietro Zorutti.

Gulielmo-Pupp.

Ti Vilče li vidiš kak pomlad je zala
Ker danes cvetlice zelenje so krila
In sleherni dan že narava bolj čila,
Ter kinč čudotvorne je roke postala.
In danes ko ista ti roka ponuja,
Rožo pa svežo nedolžno in čisto,
Za skrb in veselje vrtnarja vspodbuja.
Saj Vilče gotovo ti znaš vže za drago.
Blagruj pa roko ki vodila te vedno;
Je novi vrtnar upoštevaj ga dobro:
Ne pusti mu manjkati kar je potrebno.
Saj Vilče od tebe odvisnost vdobila;
Naj bo presajena v dobro zemljo
Ker cvetje in sadje ti bo ponudila.

Pietro Zorutti.

Pupp-Giacomell.

Lepa nevesta saj diči te rozmar
V verzih opevam pa lahko ti noč
Išči se lišpati z častjo ki dar
Mile pomladi oživljena moč.

Dam ti ljubezen kraljico cvetlic
Božje oko pa mi cvetje nastalo.
Biser - rastlinca si - vseh krasotic -
Kojo nebo mi nevesto izbralo.

Pietro Zorutti.

Angelj varuh.

Že sleherno bitje : tu angelja ima,
Nevidno presrčno mu varstvo poda,
Ga vodi z navdihi, ko mami hudoba,
Pri zibki ga vsprejme in spremlja do groba.

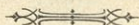
Na rokah pa dušo v nebesa ponese,
Tresoč pred sodnika ljudi jo donese
Je med človekom - Jehovam že taka razlika
Med novorojencem - vladarjem je slika

Brezmejna veriga bitij nevidnih v vrsti
Človeka nad angelje, angelje druží ;
Tako napolnili neskončni prostor,
Povsod Bog postavil življenju šotor.

Lamartine.

Slovo pastirjem od hribov.

Pozdravljeni pašniki solnce vas šine!
Poletje skončalo in čreda odrine.

Na svidenje takrat, ko ptički čvrče;
Prezimili kličejo in žvrgole.

Ljubezen do petja se zopet poraja,
Dolino obnovljeni plašč že obdaja.

Ko pride čas dragi pastirjem drobnic,
Vodniki potoki na pota cvetlic!

Pozdravljeni pašniki solce vas šine!
Poletje skončalo in čreda odrine.

Andrea Maffei.

ŽELEZNICA:

Glej vlak že drči tje ob bregu morja,
In skozi robovje, hribovje drdra,
Pa v črnem obsegu, izide, hršči,
Ter solncu pozdrave le s krikom deli.

Žvižgaje se v gozdu prikaže, prši,
Saj ropotajoč že po mostu drvi
Okoli predmestij in dvorov leti,
Po pustih, tihotnih planjavah hiti.

So mirne vasice-prizori na planem —
Osamljene kočje-rastline na samem
Osupli vaščani le mimo bežijo.

Počasno potem proti koncu koraka,
In tam na postaji se potnike čaka,
Obstane-in jeza žarečega stroja vtihne.

Edmondo de Amicis.

NOVOST.

V trgu kjer vlada norost,
Novost se prikaže nekoč;
In sleherni brzo rekoč,
Vsklika: „Kak lepa novost!“

Novost si ti mila gospa,
Naš kraj ti bivališče bodi;
Kot um in lepota velja
„Ti naša ljubimka nas vodi.“

Boginja vsem norim veli:
„Gospodje jaz tu le stanujem!“
Tako shajališče vtemelji
Ob isti pa uri vslišujem.

Ko drugi dan na pozorišče
Se častna kot straža že vara;
Ki prvi spoznal jo obišče
Zakliče: „Bog! kak je vže stara.“

Hoffmann.

Prijateljstvo.

Na zemlji pa vsaka že stvar
Od solnca svoj delež dobi;
Še trn brez rože nikdar,
Sleherna noč oživi.

Travnikom travo Bog dal;
Za polje pa žetev rumeno;
Ter zrak je za orla podal;
Grmovju pa gnjezdo zeleno.

Že vsako drevo ima zelenje
Bučela že tudi svoj med;
In valček svoje šumenje;
Nebo gomila zopet.

Na svetu kjer vse se nagiblje,
Mirno k središču vpogiblje,
Cvetljica objema veje
Prijatelj pa ljubi srce.

Eugene de Lonlay.

Otroška pesem:

Do tukaj za nas je življenje,
Praznik je in pa pokoj;
Bivanje znamo takoj
Tukaj dolina je solz.

Bodi nam javna britkost,
Radostno trpljenje naj sije;
Venec veselja naj vije
Miru in ljubezni o Bog.

Ves dan pa o ljubi Gospod,
Z blaginjami polni daritev!
Vse naše ti bodi molitev,
Razvedrilo - britkost. -

Nicolò Tommaseo.

Ubogi otroci umrlim dobrotnikom.

Umrli so: vendar dobrote
Kot biser so nevsahljiv,
Iz njih pepela nevenljiv,
Vspenja se cvetka iz veje.

Ob našem zoru večer
Njih se prijazno smehja.
Tak pod staro rastljino pihlja
Rastó pa hvaležne cvetlice.

Nismo jih vidli nikdar
Naklonjena vedno njih roka
Dol iz nebes oboka
Bujno pospeši jim rast.

Nicolò Tommaseo.

Potreba velike reči uči.

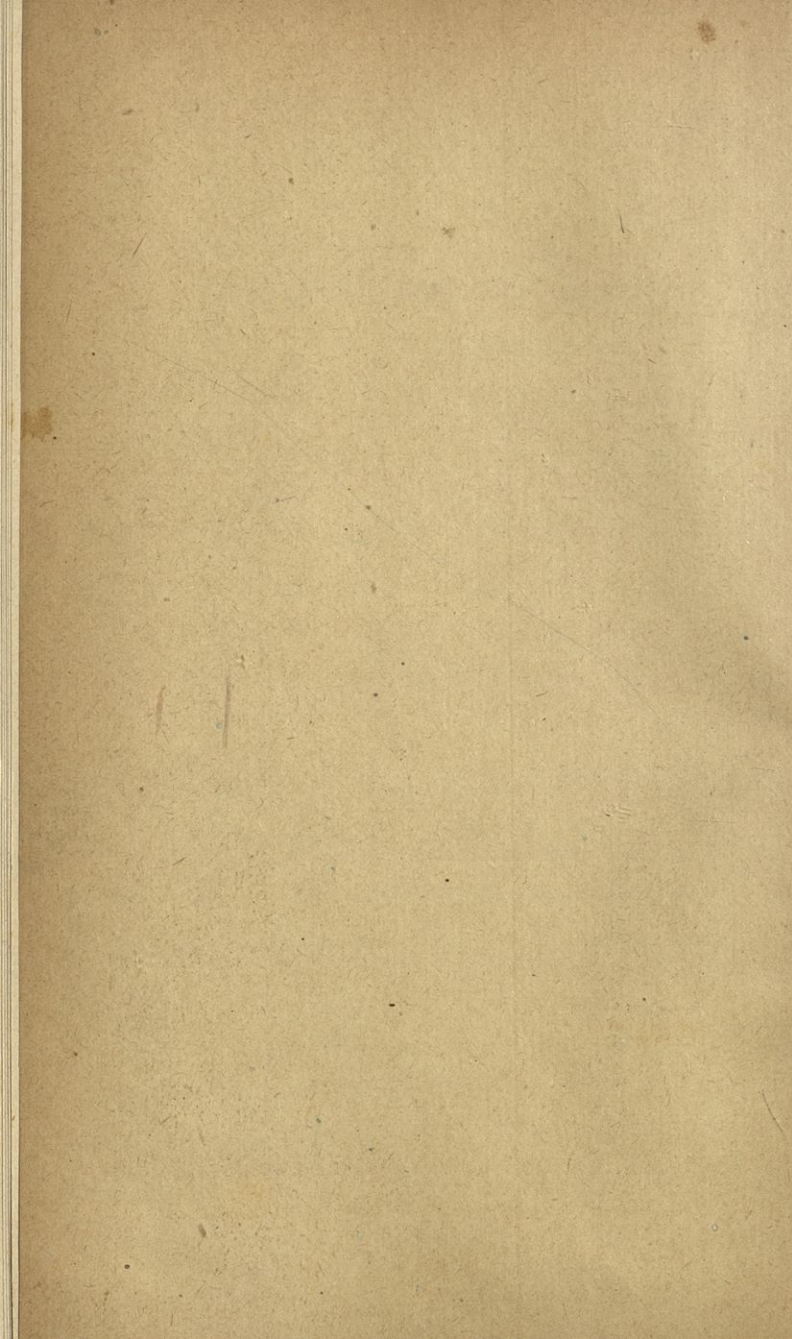

Za vas med orožjem le spava bojevnik;
Za vas med valovjem prepeva krmilnik;
Saj smrt za vas nima strašila.

Najplašnejši divje živali bežijo
Junaštvo kazoč se hrabrijo,
Ko treba je boj bojevati.

Pietro Metastasio.

P E S M I

== Prestavil ==

iz raznih
ptujih izvirnikov.

II. DEL.

==
B. BEUK.
==

Pravice pridržane.

==
Tisk Pallich & Obizzi
1908.
==

Kavčani

234

PESMI

PRESTAVIL

IZ RAZNIH PTUJIH IZVIRNIKOV

II. DEL.

=====
B. BEUK
=====

Ø 6930/1950

Pesništvo ni še umrlo.

Poslušajte glas, ki po svetu doni :

Zamrlo je pesništvo vže ga več ni !

Ker bilke pokrile so pevcev gomilo ;

Kaj treba še čivkanja, saj se zvedrilo ?

Nespametni deste, da stari le čas

Občutil in čislal lepote je glas ;

Kje zdaj je ljubav, in kje najdeš molitev ?

Kje najdeš življenja prežlahtno daritev ?

Če v nizkih pa dušah že vse je mrtvò,

Če zginè iz njih vse čistò in lepò ;

Če svoje telo pa strastem ste vslužili

Mar v grob, i mi naj vam bi sledili ?

Umrlo je že poezija v lepoti,

Bi pustil jo Bog le zatreti na poti.

Šaj pesnik dejal, da ta jezik ne umrljiv,

Zbežala ljubezen postane pa neumljiv !

Oh pesnik je le za trpljenje rojen,
Za časne in solzne vtrinke storjen.
Od rojstva do smrti pozabi vse čine,
In britke mu tuge vroče bolečine!

Ta človek ki plen mučeništva ga tlači,
Ter Večnega zbada, napada grdó!
On živ na nečastno gromado se vlačí,
Na ustnicah smeh, a pogled v nebó!

Če on mučeništvo opevati hoče,
Že srce užaljeno je in se joče,
Satanski glas gosli v rokah zabrenka:
Umrlo je pesništvo in več ne zaklenka!

Naj sleherni vendar vse ponovi!
Pesništvo sestra je britke krvi;
Trpeč plakajoč pa se smatra kot pesnik;
Solza je verz, in pa srca je vestnik.

Mark André.

D E T E.

Strašno nevihto oblak že grozi,
Kak pa bobni dol v osrčju morja?
Dete pa samo le v čolnu veslja,
Tam po valovih se gibčno vrti.
Dete! - oj dete!! - se vrni nazaj !!
Ono ne čuje; več klicov razdalje
Colnič pa plava že dalje a dalje.

Kaj pa se vedno le dalje pelja,
Li ne bojiš se nevihte grozeče?
Dete otvori oči zdaj bliščeče
Vzdihne, tihotno na skrivnem deja:
Morja čemu, bi pač brzo se zbal,
V tej globočini saj otec moj spi
Tretje vže leto ki tukaj leži.

Zdi se da tamkaj prav dobro ne spi,
Kajti ko v čolnu že dalje jaz plujem,
Doli pa v morski globini že čujem
Nekaj da tajno in tajno ječi; —
Morda mu dolgčas, po meni zdihuje? —
Rad bi tje doli se k njemu podal,
Da bi me videl in se radoval.

Žali pa Bog, da mi pot je neznana.
Strašno sedaj pa vihar že grozi,
Morje razburjeno strastno buči,
Deteta skušnja naporov je slana.
Val se za valom pljuskaje vali,
Vspenja se slično visokim goram;
Colnič pogoltne... rešitve ni tam.

Karel Hynek Mácha.

Mojemu srcu.

Črni gozd tihota sveta krije,
Tiho dremlje se okoli vasi vije,
Jasno pa nad njo že sveti luna bleda.
Srce le zatisni ti oči,
Tam pod homcem se ti sen rodi,
Najde tam pokoj če človek gleda.

Celi svet in bitje vsako spi,
Vzdih tvoj jasno le doni, blesti ;
Skli te srce, kak bledi obraz ?
Srce le zatisni ti oči,
Tam pod homcem se ti sen rodi,
Tam je pokoj, tam boš prost ves čas.

Zakaj po grobeh vedno imaš želje ?
Tam le moja radost in veselje,
Britko me vznemirja in jezi !
Dan k zahodu tvoj se vije,
Srce k spanju prav tihotno bije,
Človek najde tam kar krepeni.

Srce le zatisni ti oči,
Tam pod homcem se ti sen rodi,
Saj tam sveti mir pokoj dobiš ;
Lice solnca te ne bo budilo,
Ko se rano zjutraj bo zdanilo,
Žar bo barval tvojga groba križ.

Karel Hynek Mäeko.

U M I R A J O Č I.

Krasno solnce zlato ti zahajaš,
Tek vsakdan blesteč nam še vršiš,
Zadnje bliske pa okoli vžigaš,
V cvetnem gaju lahko noč dobiš.
Cvetke in drevesa v lišpu zrò,
Gaji polja v hlidu se tresò.

Toraj lahko noč jaz voščim ti
Luči tvoje nikdar več ne zrl,
Dokler noč ne mine se zdani,
V mojga groba križ tvoj blišč se vpri,
Solnce ko za hribe zopet zajde,
Saj o meni luna več glasu ne najde !

Kakor potnik ko od doma ide,
Zopet enkrat še nazaj pogleda,
Težka bolest prsa mu prešine.
Rosno je oko - in lica blèda —
Bilo ni doma nikdar tak kràsno —
Solnce ni sejalo še tak jasno !

Črni grob, če tud pred, mano zeva,
Hlid iz britofa grmov sledi :
Moja duša strahopetna v svet še gleda,
Zemlje dom nerada zapusti !
Z zadnjim strahom prsa tesno krči,
Duh po svetu še bo koprnil,
Vsak zastonj se bo jezil !

Karel Hynek Macha.

Cvetljíčnik.

Kàdar òtrok zàli tvòje zòve mè imè
V mojem duhu tvojo drago sliko vidim že.
Krasno spretno istočasno že odmev dobi
Nas očara, nam ugaja, ter nas le oživi.

Milost in lepota cvetke, svojstva so za svet
Kot cvetlica tvoja, dokler vspeva njuni cvet.
Duh obstane : glas je in vonjava kojo vsak
Občuduje veseleč se gleda tje v rastljak.

Glej cvetličnik srce moje sklad je vseh spominov.
Broj tje rahlo vsajenih značilnih opominov
Oh saj bom kot, jedro, biser vedno jih motril.
Hvala ! Bog dvakratno in trikratno jih vrstil.

de Baguér.

Pokopališče.

Tužni glas že k grobu kliče dan
Kmetič k svoji koči že podvira
Truden gre in se vasici bliža ;
Sen pokriva kraj zelo krasan.

Lune svit grobove srebrni,
Veter tam pri grobeh le pihlja,
Slavček pa prepeva in skaklja,
Britki čut otožne vzdihe zbudi.

Kristus pa na križu tam visi,
Bleda divno ga obseva luna ;
Ko vsled vetra brenka harfe struna
Sam od sebe veje in doni.

Lune svitli žar pa zrcali
Tam v potočku ki v gosti gaj se vije
Ter okoli mirodvora sije,
V jelšah morno pa golob golči.

Na grobeh pa jaz sedim, samevam
Bleda senca me ogrinja
Pesem solzne vtrinke mi vtrinja
Žalostinke vam v sklad prepevan.

Karol Hynek Mácha.

VEČER.

Solnca žarki so se skrili,
Zadnja mi že zarja sije;
Ptičji zbori so vtihnili
Hladni veter tamkaj brije.
Z hrasta listjem se igra,
Valček po krožno se vrti
V bistrem tam potočka še somlja,
V vetru harfa pa doni.

Kák zašlo je solnce jasno,
Temna noč se razprostira,
Ko poslednji sviti ugasno.
Ali kak nad gozdom umira,
Zadnjič že odmev doni
Zvon večerni iz lin zvoni,
Padla v postelj si hladno.

Luna pa nad skalo blede,
Skoz oblake sive zré,
Kaj jo britki plašč odeva?
Ter jo gosta megla rahlo vije.
Skozi meglo svitle zvezde žar
Tu sveta prostore diči tam —
Kjer tiho — tiho je vsekdar —
Morda Bog v njem je sam? — in sam —

Karel Hynek Macka.

N O Č.

Temna noč ! ti jasna noč !
K žalosti budite me.
Temna noč me doli sili,
Jasna noč me doli vabi;
Temne ječe se bojim,
Ni mogoče k luči priti.
Zvezde jasne, ste višav !
Vam želim tje v gaj planjav !
Zemlja mi kot last je dana !
Človek sem in tek skončam,
Zemlja zopet me prijela
V obliki drugi me objela
Zvezde jasne, zvezde ste višav
K vam želim tje v gaj planjav
Zemlja mi kot last je dana
Cvetka se v življenje vrnem
List moj k luči pa obrnem!
Zvezde jasne ste višav.

Karol Hynek Mácha.

Pomoč učencem.

Prijatelji kmalu že prišel bo dan
Ki polni bo vencev daril,
Ter vsaki bo mater dobil
S milo ljubeznijo bo blagrovan.
Na delo tedaj!
Poguma nam daj!
Vspevaje naj dobro vsak se uči!
Učencem nakloni o Bog pomoči!

Držite le štejno pozorno na prste:
Saj prične počitek zares!
Vedрила za lov tje v lés,
Dva mesca latinščina izključena iz vrste!
Oh neverjetno!
To bo pač spretno,
Po sadnih drevescah in trtnih gredicah stoji!
Učencem nakloni o Bog pomoči!

Učenca nenadoma hasnejo želje,
Ko vinotok pride;
Iz sobe odide,
Z Bogom livade, prostost in veselje . . .
Na naše prostore,
Razredov sotre,
Vspevaje naj dobro vsak se uči . . .
Učencem nakloni o Bog pomoči!

Z ljubeznijo pa vrlo delajmo spet,
Otroci še smo,
Možje pa bomo
Vodili nekoč bomo svet.
Na delo tedaj,
Poguma nam daj!
Vspevaje naj dobro vsak se uči!
Učencem nakloni o Bog pomoči!

Emile Deschamp.

Vrnitev v vas.

Zopet grem gledat svoj rojstveni kraj

Kraje ki srčno sem ljubil nekda

Divnih le hribov kopice

Mile ograjne cvetlice

Slavni mir

Sanj vseh vir

Veselja tir

Druzih prizorov, dogodkov črtice.

Videl bom križ, ki še tamkaj visi

Glej kak ovinke skalovja krasi,

Zelenga bršljana tapete

Na trnje grmovje pripete

In mah

Kot zapah

Vel odmah

Kot bramba pa črne so jelke razpete.

Bom videl kak ajda še cvete doma

Na njivi se giblje šumlja,

Videl bom zopet prizore v goljavi

Kak potok šumlja po planjavi,

Val sa vali

Lahko šumi

Vse oživi

Pašnik zelene livadi.

Charles Modier.

LN

Kresnica.

Na prostem se le veselim
Ob urah ponočnih blestim,
Ter v senci radostno svetim,
Ker lučico v sebi nosim.

Ko zvezde za goro vtonile,
Se steze večerne stegnile
Že potnikom kažem poti,
Ko zvezdic na nebu več ni.

Če solnce pa vroče obseva
Vsa polja in mesta ogreva;
Tu v krasni planjavi mirujem,
Prizore svetov občudujem.

I. Jacques Porchat.

MATI.

Bledo obličje na belo podzglavje,
Pravite, da že umrla je mati;
Kje pa otroče? kam nesli je spati?
Srečka na prsa jej djali za zdravje.

Tam na postelji pa dremala bo,
Glejte še sinčka v naročju ima
Mati ne čuje več - vse mu poda,
Konec življenja. - Molite za njo.

Ivan Aicard.

Kinč udove.

Angeljček moj se iz šole že vrača,
Knjige pa v roki otroče obrača;
Da ga pozdravim, tje k oknu le grem,
Smeh pa vsiljuje tolažbo ko zrem.

Pridi otrok, da te bodem prijela,
Saj te že leto jaz nisem objela!
Vtihnje v prisotnosti jok in molčim,
Otožna brez tebe, pa le koprnim!

Semkaj le pridi k presrčnem objemu,
Saj kot sirota zročeno le Njemu!
On pa vse vidi in ve da te ljubim!

Nagnem na glavco se ti in solzim,
Sin si moj brat in pa angelj velim,
Radost jedina mi, ti si na svetu.

Edmondo de Amicis.

VIJOLICA.

Mile pomladi ljubljena cvetljica,
Ti mi ugajaš vijolica krasna!
Vendar gorjé! le minljiva in časna,
Barvo cvetočo zgubiš krasotica.

Vedno ko britka in tužna osoda
Sled duhomorni že določi,
Tam pa bliščobe nebeške posoda,
Svoje vonjave ostanek pusti.

Ravno tako je za modrega tukaj
Hipno ko veka le migne zaskli,
Nam pa ostane po smrti le skupaj
Dim še njegove šopirne časti.

Albert Montémont.

BRITKOST.

Kamen, misleč pa na hrast le zdihuje
Ki prosto mogočno se kvišku dviguje,
Z skalovja višine pa gleda na plan,
Strmi se smeji, ker je z zrakom obdan.

Hrast pa misleč na živali se le žalosti
Videč jih po senci le tekat vse dni,
Jelene skakalce dvigavši glavé,
K nebu glasove mogočne donè.

Živalca otožna misleč na peruti,
Vspenja črez njivo se orel prekruti,
Svetlobo, zrak vživat se okoli podá
In človek mrmra pa misleč na Bogá.

Henri Cazalis.

Sokol in petelin.

Visoko v oblakih se gori vrti
Počasno kroživši, se sokol frli,
Glej roparsko svrho, koj koklja vgane,
Ter piščeta svoja pod platič vzame.

Petelin pa poln je srda in jeze,
Ošabno, počasno pred vrata prileze,
Pa glej krvoločneža vže se bližuje,
Pokončno vrat, bistrooko ogleduje.

In oni že pade kot blisk, ta pa poskoči,
Petelin ga pahne in z srdom naskoči;
Postavi se v bran tudi z ostrimi kremplji.

Tak sokol opraskan že boj zapusti:
Od ran krvavi, rudeči; ker ga skli,
Apolu spev zmagodobitja zapoje.

Giacomo Zanella.

Sul' album di Zuanut.

Žvan ko sem še v šolo hodil
Svoje nisem znal naloge,
Dal učitelj mi nadloge,
Povrhu kako prismolil.
Ko tolmačil je razlage stroge
Grškega latinskega jezika,
Raje pa kot bi poslušal,
Burke bril v razvedrilo,
Dražil sem sovretnika,
Vedno druge skušal
Ni me učenje veselilo.
Že je prišel skušenj čas,

Sel sem brzo kam se skrit,
Ali zrudečil obraz
Ne da bi odgovoril,
Pač sem se pozneje kesal
Da potratno čas zaplesal
Ter očeta želj ne uvaževal;
Konečno ostal sem tepec
In duševno lunav bebec,
Da osliček mi pomaga
Dragi dragi moj Zuanut,
Ne posnemaj leni ljud.

Pieri Zorutt.

KITICE.

Oh mater so že v grob vložili,
Sirote so za njo ostale ;
Pa vsako jutro zgodaj prišle
Ter mamko svojo so iskale.

Po svojih mati hrepenela ;
A duša njuna se vrnila,
Nazaj tje v cvetlico je zletela,
Gomilo z njo je ogrnila.

Po dihanju so jo spoznali,
Spoznavši so se radovali ;
In cvetki so pozornost dali,
Ker mati — duško so jo zvali.

Glej mati duška domu tak je mila,
Priproste ve povesti naše !
Natrgal dala jih gomila —
Komu jih dal in djal v čaše ?

Glej v skromne kitice jih zvežem,
Zavil jih bom v lepi svitek ;
Ter v daljne širne kraje vržem,
Poznanem rodu kot vžitek.

Karel Jaromir Erben.

Mati in mačeha.

Tamkaj na daljnem otoku,
Proti večeru nekdej,
Gléj tu pri malem potoku
Diring se vsedel na kraj.

Voda potoka šumljala
Kristil se šla odpočit ;
Diring jo vidi da zala,
Hotel jo je poročit.

Skupaj pa v jedni le vasi,
Let sta že sedem živela,
Blaženi zakona časi
Sedem otrok sta imela.

Trudna ! pa smrt svoje dni
Stopi že v hišo tedaj ;
Ženo takoj pokosi
V mladostni dobi sedaj.

Tamkaj na daljnem otoku,
Proti večeru nekdej,
Gléj tu pri malem potoku
Diring se vsedel na kraj.

Glasno je voda šumljala
Brunhil se šla odpočit ;
Diring jo vidi da zala,
Hoče jo res pridobit.

Žena postala mu sama ;
Brunhil nesrečna gorje,
Bila mogočna je dama,
Zlobno imela srce.

Ko pa mogočno, nastopi,
Tjekaj pod streho moža,
Sedem otrok jej na poti
Kot jih klečanje izda.

Kak pred ognjiščem molili,
Plakanje bilo je résno !
Mačeho zlobno dobili ;
Brž odpodi jih prav bésno.

Z glasom osornim odrekla
Kruha bodoče dajati :
Morali čestokrat rekla,
Boste trpeti stradati.

Kmalu potem pa vzame
Jim še podzglavje mehkó :
„Dosti za vas je še slame ;
Ter jim postelje trdò.“

Temno imeli nocoj
Pihnila brzo jim luč :
V senci ostali takoj
Evo tu groba že ključ ;

Deca obupno kleče
Dolgo po noči molili,
Roke proseče drže,
Solze tresoč so točili.

Mater so glasno klicáli.
Ta se jim hitro zbudi,
Zemljo z solzami kapljáli,
Njuno telo se moči !

Bog saj nek glas me tak kliče
Čujem živečih še stoke,
Smela bi ker me tak miče,
Tamkaj obiskat otroke !“

Dece klicanje pekoče
Glas pa v nebo je donilo,
Hitro že dobri, Bog oče.
Prošnji nebò je vgodilo :

„Idi ko noč se stemni,
Vrni se, brzo nazaj
Prej ko petelin budi
Prideš ti v pravi še kraj.“

Toraj je dobra že mati,
Časa da nič ne zgubi,
Tu le na britofu stati,
Črez polje koračit hiti.

Pride polagoma v vas,
Tjekaj pri zidu hiti ;
Vstraja pogumna ves čas,
Malo kateri bedi.

Noge tresoč se šibijo ;
Bližat se sama boji ;
Psi že pri vratih prežijo,
Šlutjo, da mimo leti.

Glejte na prag pa že hiše,
Hvala Bogu prihiti.
Sinko še solze si briše,
Britko tu sam koprni:

„Kaj pa tu delaš, ti hči,
Solza in jok vse pove?
Kaj pa družina veli,
Bratje in sestre so kje?“

Vi ste velika in zala ;
Imate materni stas :
Vendar se zdite mi znana,
Kmalu spoznal bi obráz.

Bleda in bela kot prt,
Brž jo ljubili ves čas,
Kaj pa je sključen obraz,
Bleda ste morna kot smrt.

Kak golobica ti, imela,
Bledorudeče telo?
V grobu tak dolgo čumela
Pósteljo imam trdó“.

Krik pa vže gine srce,
Bliža se milo okò ;
Jednemu prime lasé,
Gladi počese z rokó.

Drugim pa čvrsti obljuje
Solze jim briše suší ;
Ter jim dajala poljube,
Reve, britkosti hladi,

Zòve lepó še Klaro :

„Klara predraga sem pridi,

Idi k očetu hitró

Skliči ga brzo da vidi“.

Pride — mu reče ostrò

Dosti pustila sem kruha,

Prija jim kaj ne dobò,

Grla otrok pa so suha.

Saj jih pretepa grdi,

V spanju pa plašni čujó,

Vsak le na slami zaspi

Ter prav obupani só.

Noč zagrnila je krilo,

Vsaki če treba večer,

Diring pusti pa gomilo

Vršitev dolžnosti bo smer,

Brumhil ki tvoja je žena,

Moje otroke mrzli,

Toraj pozornost je ena,

Vestno naj zanje skrbi.

„Dobro! ko prišla bo ura,

Da se že ločim od vas,

V senco temote natura

Vaju potegne ta čas.

Mačeha tužna izvé

Zdaj za vsodne pretila,

Dobro bom ona še dé,

Kristil otroke zredila“.

Od tega pa časa ko Diring in žena
Začula zvečer sta pa lajanje psa ;
Otrokom gorela svetilka je ena,
Potrebno z pozorom vse jim poda ;
Če pes na dvorišču glasneje zacvilil,
Ju smrtni je strah prav sočutno omilil.

Pècontal.

GOLOBČEK.

Okoli mirodvora

Se vozna cesta vila;

Udova je plakala

In solze je točila.

Tak mlada milovala,

Za možem je britkó:

K počitku danes zadnjič

Spremljala ga težkó. —

Glej tam od belga dvora

Črez travnik, ki zelen

Se pelje mladi fantič,

Ki čvrst je in rejen.

Ne plakaj ne žaluj,

Ti mlada brdka vdova!

Ti krasne so oči

Napoči doba nova.

Ne plakaj ne žaluj,

Udova mlada roža!

Če mož je tvoj umrl

Pa mene vzem moža.

Že mrtvega med tednom,

Iz misli je pustila,

In prej kot mesec dni

Šivala svatbe krila.

Okoli mirodvora,
Že prevesela cesta,
Glej pelje se — oj pelje,
Nov ženin in nevesta.

B'la poroka b'la
Hrumeča in vesela:
Ko novega moža,
Nevesta je objela.

B'la poroka b'la,
Ter godba je igrala:
Nò k sebi jo pritisnil,
Da sladko se smejala.

Smeh nevesta smeh!
Ta pač lepo ti prija:
Saj smrt je že pod zemljo
In gluhonema zija!

Le milo ga objemi
Prav nič se treba bati
Je krsta tesna dosti
Ne more več vstati.

Poljub mu daj poljub
Ki vzor cvetočih lic:
Ker komur strupa dala,
Zbudi ga več ne klic.

Beže časi beže,
Za njimi vse drvi;
Glej, kar ni bilo pride:
Pa kar že bilo ni.

Beže časi beže,
Kot ura nam so leta ;
Le jedno pa ne mine:
Stoji trdnó pregreha.

Tri leta so minula,
Kar ranjki tu leži;
Na britki pa gomili
Že trava se kosi.

Na griču raste trava,
Ob glavi hrast stoji ;
Na hrastu pa poseda
Golobček tu bedi.

Poseda in poseda,
Prežalostno golči :
Kdorkoli čuje glas,
Mu srce vzdih teži.

Ne vtriplje srce drugim
Kot jedni ženi strašno:
Lasé iz glave puli
Ter vsklika plašno.

Ne kliči tak ne kliči,
Ne tuli mojem uhu,
Je pesem tvoja morna
Še vzlasti tvojim duhu !

Ne kriči tak ne kriči,
Tvoj glas me zopet vara;
Oh vendar le zakriči,
Da brzo me razpara.

Že teče voda teče,
Se val vali za valom
A nad valovi nekaj,
Obstane tam za tramon.

Roka noga gleda,
Otožno pozorišče :
Nesrečna žena bleda
Sam sebi grob le išče ! —

Na breg jo potegnili,
Zagrebli pa jo skrito,
Kjer steze s kolovozi
Drže križavši v žito.

Saj grob jej ne pristuje
Pogreba pač ne bo:
Ker kamen strašno velik
Mori teži telo.

Da kamen tak bi tiščal
Mogoče vendar ni,
Zarota že imenu
Prokletstvo jo teži !

Karel Jaromir Erben.

Brusàdule-fane.

Dragi Bertin komplementov vseh hlinstvo na stran
Stisnem roko poljubivši Vam mili obraz ;
Rad sem da hčerko osrečil vam zakona čas
Žlahto, prijatelje radost oživlja ta dan.

Znam zanesljivo da ženin vzoren je v mislih,
V glavi možgane vse v redu, ter nič ga ne moti,
Vajen zavestno in ravno hoditi po poti,
Božje zapovedi ima visoko v čislih :

Znam, da nevesta je vzorno in spretno dekle,
Studi zasmeh in pa plitvo ošabnost,
Dobra in pridna uljudna, da v redu vse gre :

Diči oba pa sočutni in mili značaj
Oh potemtakem Bertin je res oče presrečni;
Blagoimetja zakonskega vživata raj!

Pietro Zorutti.

P E S M I

Préstavil

iz

raznih ptujih izvirnikov

• **III. DEL.**

B. BEUK.

Pravice pridržane.

Tisk Pablich & Obizzi

1908.

PESMI

PRESTAVIL

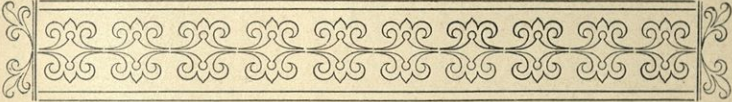
IZ RAZNIH PTUJIH IZVIRNIKOV

III. DEL.

=====
B. BEUK
=====

J. Venc

RONCEGNO.

Tyrol meridional en 1903.

Sovrstnik si raja, kjer up se poraja,
Umetnost - narava - tu zvezo le spaja,
Ne sili opevati tvoje lepote.
Kupidon je s prstom postavil krasote,
Okolica kot bi čarovnica šla,
Jo z biseri lišpat od vrha do tla,
Ter ne pozabi ne hribov, obnebja in tokov,
Oaza kjer zlo je vbežalo prizoru potopov.

de Baguér.

DVE POTI.

Naše življenje dve poti imá :

Prva samotna cvetoča,
Spremlja vsa nagnjena ki laskajoča
Brez plakanja in zdihovanja.
Mimogredoči pa komaj zapazi,
Kot potok planjave ki lazi,
Da pesek studenca šumlja
Znakov šumenja ne da.

Druga kot reka deroča hiti,
V vednem le teku in toku drvi,
Saj zapravlživcu pretilka je ona
Taka vali se že skala lksjona.
Jedna omejena, druga neskončna ;
Jedna skonča, druga pričenja ;
Prva ki vse potrpi,
Druga pa vedno hlepi.

Alfred de Musset.

Smrt ptičev.

Večkrat pa zvečer premišlujem jaz zdaj
Smrt ptička, ki v gozdu se zgubil v kraj.
Ko britka osoda po zimi storjena,
Uboga razdjana so gnjezda puščena,
Se v vetru pod sivim obnebjem zibali.
Oh kak so se ptički po zimi skrivali !
In vendar ko pride čas lepih vijolic,
Ne najdemo nežnih in šibkih koščic
V livadi aprila, kjer bomo skakali,
Se bodo že ptički pred smrtjo skrivali ?

François Coppée.

D O M.

Zvezda mila domovine zamigljala vsaj!
Cvetke dične porodila domovina mili kraj
Rod in dom se srčno ljubi, tu spoznava se Boga;
Ódpri srce ódpri roke, mladost čista je doma,
Tu mrtvaški oder, krste, grobi, rodnih bitij.
Čestokrat se brani nam zaman na dom vrniti,
Misli naše ki pobožno še v spominu hrani:
Kljub krutosti vendar vsak jo le neguje brani
V znak ljubezni plemenite nam nezvesta ni.
Ni mogoče jo sovražiti, srde vse kroti:
Vrnemo prognani vsekdar vprašat jo za smrt;
Pride smrtna ura, spremlja nas tje v žegnan vrt,
Mir tam pokoj zadobimo, tje bežimo radi
Skaže čast koščicam v blagoslovljeni livadi.

Delphine Gay.

Pesniku Ronsard.

Pesnika spretnost poetična učinjati verze se zbada,
Biti pa mora še večje veljave, kot tisti ki vlada.
Slavnostni venec obema jednako poklonjen je bil:
Kralj ga dobil, ker ga pesnik mi ti podelil.
Duh tvoj plamti in žari, le z nebeško visoko močjo,
Samooblastno se dviga, ko moj pa le z ljudsko častjo.
Prednost če iščem od strani mogočnih vplivnih bogov,
Ljubljenček Ronsard, dočim jaz le kip sem njihov.
Gosli ti spretno ubrano in milodoneče pojó,
Tebi podvrgel duhove, pustivši le meni telo;
Gosli storé te za mojstra, sposlujejo tebi vstop
Tje, kjer okoli trinog še nikdar ni vladal več dob;
Srca vedri poezija lepote ogreva.
Smelo jaz smrt podelim - ti pa še neumrljivost!

Charles IX.

Dobe življenja.

Drama življenja le malo velja :
Isti predstave primero podá :
Tu se do konca nikdar ne počiva ;
Sleherni dober in slab že prebiva.

Prvi prizor nas rodi in blagruje
Cilju pa tisoč zaprek ne vsiljuje.
Drugi zjasni se, sluteč že bivanje ;
Okoli frlečih želja že nehanje.

Tretji pripelje pa slepo še pijanost,
Besno sveta in ljubezni zdivjanost,
Upa se in pa se divja le za dom,
Kesom pa večnim pripravlja le grom.

Četrti že plitvo vživanje studi,
Drugim potrebam pozornost ponudi ;
Napuh pa ošabnost mu lajša trpljenje
Sprevod slasti pa postara življenje.

Konečno duh in telo vže upade,
Ni pa življenje občuti spopade ;
Medtem ko se snuje ogrinjalo zdrči,
Prizor je skončan in človeka več ni.

La Princesse de Salm.

MALI VOJAK.

Ti ki si gibčnega stasa,
Puško t' na rame bom dal,
Enkrat vršil boš v potu obraza
Službo ki otrok igral.

Treba bo z mavho na hrbtu hiteti,
Z težo kot knjige debele,
Tamkaj pod nebom z bisago bedeti,
V zmislu sovrstne krdele.

Solnce bo peklo in burja bo brila,
Kvárila kožo rudečo ;
Ploha svinčena, železna se vlila,
Švigala z silo žarečo.

Dragi oj mali saj ti boš vojak !
Otrok saj veš, da te ljubi !
Oče pogumno bodri te junak,
Bojno orožje ti nudi !

Zjutraj ko četam zabobnal bo boben,
Dušo junaško le včvrsti ;
Dar daroval domovini bom vsoden,
Domu in svojcem v vrsti !

Ti ki v sladnostih veselo živiš,
Srčna ljubezen je zate ;
Sestre presrčno in ljubko ljubiš,
Mater očeta in brate.

Sinko in brat stanoviten pa bodi,
Moje veselje in up,
Vedno pa modro pozorno razsodi,
Trdno držimo vkup !

de Laprade.

A mes parents bien - aimes
pour leurs jours de fête.

Mati še so dnevi, ko bo boja ki rudeča
Zdi se hoče še žareti, vedno bolj bliščeča.
Oče moj, noči so še ko zvezde svit blesti
Z bliščom ognjem veličastvom, vedno bolj plamti.
Rosa čista, sladka zarja zrcali in seva,
Najbolj čarobno kadilo, ki z cvetic puhteva,
Se poraja jutra zarja pevci v gozdu že čvrče
Ter milobno vsi v zboru pesem krasno žvrgole ;
Da vstvarjenje pa vesoljno glas močan opeva,
Z večjim zdaj veseljem hvalnico Bogu prepeva.
Te naglase rajskomile vzvišene napeve,
Tam v nebesih pa ponavlja serafinov zbor vse speve,
Vsled odmeva čut v srca globočini tli :
Glas ki čujem z let detinstva laskavo doni,
Danes bolj goreč in ljubezniv se meni zdi
V srcu pa veselje in zahvalo mi vzbudi ;
Res to glas ljubezni moje, kojo rad negujem.
Na kolenih tu klečim, ter roke gor dvigujem,
Vera polna upov danes me čvrsti oživlja,
Prošnje večnemu pošiljat strogo me pozivlja,
Vaju naj obsipljejo vrline biseri neba.

de Baguér.

VOJAK.

Saj v Franciji vse se dvoji,
Dežela si geslo svoji:
Vsi za državo, za vse vsak? Vojak.

V dobi, ki brez je obzira,
Na srečne se upe opira,
Povsod le vre in nihče junak? Kot vojak.

Kdo čuje, ko trdno vse spi,
V nevarnosti kdo in v sili bedi;
Trpi, se bori in mori korenjak. Vojak.

Prestrašna je četa in delo presveto!
Koraki brez krika, vdarci brez vika,
Blaginje le snuje ter mir posreduje. Poštenjak vojak.

Na temni junaški gomili,
Plačilo darilo pribili;
Bi hotel, kot geslo v ploščo vdobili. Vojak.
„Si git pourquoi les autres gisent.“

P. Deroulède.

Molitev otrok.

Če šibki in majhni tako se je pelo,
Da najplemenitejši božje smo delo,
Saj pravijo nam, da smo angeljčkov ljud,
Če tudi še nimamo zlatih perut.

In ako smo res že tako ljubeznjivi,
Kleče te v koru molimo ginljivi;
Roditelji naši, da bodo zveličani
Le stori, da bomo prav dobro izpričani.

Oh daj nam cvetlic in pa časnih vedril;
Velike, uljudne nas pridne dobil.
Naj diči nas biser - nedolžnosti kinč!

Če ziobni pa imeli na svetu bi biti,
Ter kljub bolečin materinskih zdihniti
Tak vzemi nas raje pa brzo seboj!

Giovanni Pratti.

SPREVODA.

Srečata v cerkvi slučajno, tu dva se sprevoda
Krstu otroke - pogrebci nesó, tje na lice
Mesta, kjer žena obupno pretaka solzice;
V prsih ognjenih pa vzdihne poraja osoda.

Otroka vršil se bo krst - v naročje prijela
Dojenčka je mati, ko znake cviljenja dajal;
Potem ga držala da sladke je prša sesal,
Z milobnim pogledom ga rahlo sočutno objela.

Že se krsti in odveže - se prazne svetišče;
Ženama pa snidenje b'lo pozorišče,
In skupnih pogledov - pogled že otvori pozornost;

Glej čudotvorno vrnitev molitev navdihne,
Mati še mlada ko krsto zagleda vzdihne,
Žena plaka se novorojenčku nasmehne.

Joséphin Souлары.

PROSJAK IN PTIČEK.

Prosjak :

Ptiček mali kam letiš ?
Brzo frli, pridi koj!
In koračnico zapoj,
Čisti zrak povsod dobiš.

Ptiček :

Hrane grem okoli iskat ;
Bog ti mili me previdi :
Ti pa starček brzo idi.
Nočni mraz pričel pritiskat.

Prosjak :

Tavam že od zore sam,
Nihče več glasu ne čuje ;
Petje tvoje čas skrajšuje,
Da pozabim bedo sam.

Ptiček :

Pa v tej dobi kak vesel,
Ptiček mile pesmi vtipne ;
Vidiš sneg, obupno zdihne,
Kak koračnico bom pel ?

Prosjak:

Ptiček ti v miru bivaš!
Zavetje najdeš ti po noči,
Zrna lahka v vsaki koči
Kar potrebno vse dobivaš.
Z škoče v kočo jaz pa trkam,
Proseč, ihteč gorje se bliska!
Večera trudnost me pritiska,
Strehe nimam bolest srkam.

Ptiček:

Revčku Bog jedini up;
Bedo mojo vedno lajša.
On dobrot ne krajša
Kadar vera-up-sta vkup.

Prosjak:

Pomlad prišla vse že skaka,
Ptiček prost vesel živiš;
Mene starčka še dobiš,
Svet le solze nam nataka.

Ptiček:

Bog stradati ne pusti,
Šibko bitje tam na poti:
Nese zrna mi nasproti,
Tebi starčku kruh deli.

Prosjak:

Ptiček! zrna Bog ti da,
Nič se treba bati:
Srečno pa zamore stati,
Kdor prošjastva ne pozna!

Ptiček :

Zrna iščem starček moj,
Prosim tavam sem ter tje :
Tu brez truda nič ne gre,
Slučaja se ne boj, trdno stoj !

Prosjak :

Glad in starost mi preti ;
Ko vsodi se žrtvujem,
Smrt zvečer že priti čujem
Krvoločna že preži.

Ptiček :

Smrtni angelj daleč plava :
Zanjki li zbal se broj ?
Ubogi starček upaj poj
Bog je velik, njemu slava !

M. A. Devoille.

Smrt ptičev.

Oh večkrat zvečer premišlujem jaz zdaj,
Smrt ptička ki v gozduje všel že v kak kraj
Ko britka osoda po zimi storjena,
Uboga razdjana so gnezda puščena,
Se v vetru pod sivim obnebjem zibali.
Oh kak se pa ptički po zimi skrivali !
In vendar ko pride čas lepih vijolic,
Ne najdemo nežnih in šibkih koščic
V livadi aprila kjer bomo skakali.
Se bodo že ptički pred smrtjo skrivali ?

François Coppée.

Fantiček.

Poskoči mali psiček,
Tako veli fantiček ;
Le vjemi lepo kroglo
Rudečo in okroglo.

Če vržem jo visoko,
Pa skoči bistrooko ;
Prav lahko jo vjameš
Ter sem ter tje vzameš.

Belin poskoči lajaj,
Ti Drejc vdarce dajaj ;
Ker krogla pade na Belina
Jo brzo vjel nam dajte vina.

Bar. Falkenhausen.

Nedeljska molitev.

Naš oče nebes, pa je oče vsega sveta,
On skrb in pozornost posebno do malih ima ;
Z dobrotami vsemi vi hočete, da vžradata,
Posebnih reči ko se prosi, da brž podeli.

Dobrotno življenje in luč in vse ste mi dali,
Glej žito za kruh in cvetlice za duh še pridjati,
Roditelje to je očeta in mater družino ;
Druzega nimam za vas, kot molitve vrlino.

Naš oče nebes blagoslovi ti mojo mladost !
Saj zase za svojce kleče te prositi je moja dolžnost ;
Da srečo jim najdem ti daj mi modrosti,
Otroci da bodo ljubljene in trdni v kreposti !

M.me Tastu.

Božične rože.

Skozi grudna goste megle,
Britke se odpró cvetlice,
Rosne so oči device
Brez plamtečih želj se vlegle.

Solnca ni, da njih dišave,
Z barvó krasno jih zlatilo,
Britke reve, njih hladilo
Bledost jim je brez vonjave.

Mila pomlad lepa mlada,
Bliščeči nam je blišč sejala
Dušam modrim rajskomilim;

Trpečim sladko je nebó,
Bujno cvetke že cvetó,
Blede so božične rože.

Edmondo Arnould.

SLIKA.

Se pravi, da Krpan je imel klepetavo ženo ;
Prijatelji blagi, naj Bog vas varuje te šibe,
Ker težko je breme občutne pa vedno so hibe.
To splošno razširjeno zlo pa je treba prenesti
Ker tisoč verjetnih slučajev že čujem navesti.
O ženi pa slikar je vrlo že sliko napravil ;
Oči in pa stas je kot vogeljni temelj postavil.
Krasno potem je korak za korakom obrazil,
Nikdar pa še tukaj jednákosti sličnih dobil,
Pa Krpan videč jo nestrpno si usta mašil.

Comte dé Sègur.

Uèi baratà mistîr.

Glej pesništva posel, nadležni je posel
Le malokateremu dobro je došel.
In komur ni vrojeno v pesniški žili,
Okorno in z trudom le pili in pili ;
Kdor spretnost poetično ima in čisla,
Pa manjka mu volje, zdaj časa in zmisla :
Tak pesnik je vsak le trpin mučenik
Drobtince polente je komaj lastnik ;
Prav malo me miče vse dobro vršiti,
Zato pa ostanem v verzih še skriti,
Če pesmi zvonar bo livarne koval,
Dosledno, zvonov bom vlivanje zbral !

Pietro Zorutti.

Sreča otroka.

Oh srečen oj stokrat je srečen otrok
Postavi podvržen Gospod mu porok,
To cvetje vzrastlo je iz božje krvi,
Ker Bog ga vstrajno pobožnost uči !
Z vrlinami dobro vtrjen in zrejen,
Za dobro vsestransko je vedno vzgojén,
Ga zlobnih obhoja, prav nič ne pokvari,
Nedolžnosti in pa kreposti ne mami.
V skrivnostni dolini na straži stoji,
Ob robu valovje pozorno hiti ;
Le brambi vetrov in zavetju veruje
Ter liljo prekrasno ljubezni neguje.
Glej srečen, oj sto krat je srečen otrok,
Postavi podvržen Gospod mu porok !

I. Racine.

K R I Ž.

○ □ ○

Nekoč pa sem videl, da križ na razpotju blesti,
Ter v gozdu na poti pri trdni ograji stoji,
Dejal sem : Čemu pokrajino tako žalosti
Prizor ki je znak odrešenja in britke smrti?
In videl sem Križ ki na produ morja stoji.
Pozneje v daljavi opazil na ladji valove
Vrtinec že pljuska ob morsko hribovje,
Glej križ pa v srcu mornarjev že upe je vžigal,
Vrnivši se k ljubim valovom sem snival,
Da cvetka najlepša le krsto mrtvaško prikriva,
Vihar pa drugod še buči kot na bregu morja
Ob stenah poljce in strminah skalovja.
Oh! križ Izveličarja on ki te vslišal.
Povsod v britkostih bo duše izveličal!

P. Blanchemain.

R o g a č.

Rogáč, kak ti krasno blesteči, si čarobni raj,
Na zemlji ne znalo bi videt se lepšega zdaj.
Tu prav gostoljubno zavetje, kjer neha nesreča,
Saj néprimirljivi je kraj, kjer kraljuje le sreča.
So gozdi in vrti, valovi ugodni veseli,
Pod modrim obnebjem tekméncév ne bodo imeli;
Ko on te vpodobil, le Večni je hotel storiti,
Podvizajmo reči, najkrasnejši raj vprizoriti.

de Baguér.

S I R O T I.

Balada :

Evo nevihte zbežale so v kraj;
Brstje zelenje že v gozdih poganja;
Vendar, noči so ledene tedaj
Zemlje pa skorja že poka zunanja.

V kotu skalovja visoke goré,
Bratec in sestra, sta britko se vedla,
Bledost, otožnost, poraja srce,
Lačna na tla sta se vsedla.

Bratec :

Kak pa še daleč, tje v našo je vas?
Vidiš li cerkev? Kak muči me glad!
Truda res poln že beračenja čas!
Sestrica brdka! Le vsedva se v hlad!

Sestrica :

Primi, pa vgrizni; se lahko poslužiš!
Nisem še lačna, ter vstrajam nocoj.
Čakanju, ložje potem se pridružiš,
Mlajši si imam sočutje s teboj.

Bratec:

Sestrica mala, povej mi zares,
Vselej zakaj ko pa mati še sniva,
Prosim te milo in srčno zares
Daleč tak daleč od doma hitiva.

Sestrica:

Mamka pa naša tak dobra vzorna
Mrtvega spanje tam v večnosti spi,
Žrtve ne najde se ki tak pozorna
Skrbna za nas, ter tak delala bi.

Bratec:

Morda zazibal jo sen ki neskončen!

Sestra:

. tam po zemljó
Mamka odsihmal bo spala sladkó ;
V mirnem, znaš dvoru počivala bo.

Bratec:

Ali jo vídel nikdar več ne bom?

Sestrica:

Božji postavi, b'la mamka je zvesta,
Pesmi že v zboru svetnikov prepeva,
Tamkaj postala je božja nevesta
K njej bomo prišli, če milost vspeva.

Bratec :

Sestrica moja, so steze abotne,
Trdno obljubo, ti bodem podal !
Kot običajno, oči so dremotne,
Sklijo me ! - vidiš da nisem zaspal ?

Sestrica :

Dremlje se nama, saj bliža se noč,
Malce bo treba se tu odpočit ;
Jutre pa dalje hodila do koč,
Šla milostuije pa bova prosit.

Solnce rumeno, ob zoru vshajalo,
Trave in gozde pokrival je led ;
Trudno otroče oboje je spalo,
Zbudil pa nihče iz spanja ju spet.

Éduard D'Anglemont.

Angelj odpuščanja.

Pri nogah Kristusa ob strani matere stoji,
Pozorno pa nebeški ličen angelj tu bedi,
Obličja mladega sovrstnik teh ki spretno hodi
Z nebeško roko jih pa Rafael na zemljo vodi.
Lahkotni britki tužni miglej komaj veko migne,
Poneha glas njegov v prizoru hvalnic on se dvigne;
Pogled njegov je milen poln je sladnosti,
Sledivši tavajočemu v dolini solz britkosti.
Glej duh tolažbe poln je milobe in moči,
Z posodo pa prezlato on kot stražnik božji tu stoji,
Ta vestno povrstno preštel je vse solze kesanja;
Usmiljenje sveto mu dalo je dar odpuščanja:
Zgubljene duše sočutno k Bogu vpelje,
Se Serafin zove in ima odpuščanja želje.

Antoine Delatour.

P A S T I R.

Eden, dva, tri;
Enkrat so šli.
Štiri, pet, šest;
Ovčar pod kožuhom pa stiskal je pest.
Sedem, osem, devet;
Vol, ki na paši, bil strašno napet.
Deset, najst, dvanajst;
Deteljo krmo pretečno znal najst.
Travica dobra li ni?
Krava čez drn in trn hiti in zvoní,
Ovčarju kožuh pa toploto deli.
Kmalu do vode so skupno prišli, vžejeni b' li.
Krava pa vol in pastir,
Med njimi pa vladala sloga in mir.
Vsi trije so jedli in pili;
V senci so se veselili ter odpočili,
Božje skrivnostno vstvarjenje častili.

Bar. Falken hausen

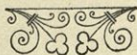

Sveti-božični večer.

Božično drevesce bogato okinčano jé !
Bliščeče zareče ogreva, vnema srcé
Poglačeno sadje, tam gori visi ;
Jezušček mali na vrhu stoji.
Želja goreča otrokom spolnila,
Lica otročja jim že zažarila
Petje zvonjenje ubrano in zložno !
Srce, bedak čemu ti otožno ?
Glej odrešenje prinesel je Kristus na svet ;
Novi že vpi, vtripljejo srca nam spét.

Heinrich Gross.

Napis razpela.

Vi ki plakate pridite k Bogu, kateri tuguje.

Vi ki trpite pridite k njemu, ker on le ozdravlja.

Vi ki se tresete pridite k Njemu, ker on se smehlja.

Vi ki mimo greste pridete k Njemu, ker on tu stanuje.

Victor Hugo.

P E S M I

Prestavil

iz

raznih ptujih izvirnikov

IV. DEL.

B. BEUK.

Pravice pridržane.

Tisk. Pallich & Obizzi

1908.

PESMI

PRESTAVIL

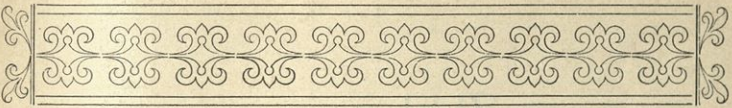
IZ RAZNIH PTUJIH IZVIRNIKOV

IV. DEL.

B. BEUK

F2C 1140/1953

OBUP.

Moj Bog saj sem trpel se vstrajno boril brez pokoja.
Osoda me večne upošteva vtrgaj le nitko preporno.
Nič me na svetu ne miče in vžiga do boja
Ker spanje je varalo moje srce zapeljavši okorno.

de Baguér.

Zbirka src.

Ko bi zamogla oj hčerka ti mlada,
Tam na bliščečem obnebjú ki nada
Vtrgati zvezde žarečo ognjeno,
Koja bi prednost pred tabo imela,
Duša pa moja tje k njej bi sfrlela;
Glej zvezdo Bogú tak miljéno

Ko bi zamogla oj duša ti mlada,
K zvezdi družini dospela bi rada
Koja ozračje z veseljem deli,
Kojega ptička sanjalka bi vzela?
Takega z sreče peruti objela
Ki brzo v nebeške planjave sfrli.

Ko bi zamogla oj duša ti mlada,
V kinču bliščeče milobe ti zala,
Zbrati na svetu preblago srce,
Kojega pač bi izbrala? za zemljó
Srce odkrito naravno svetló,
Ljubila Gospode njegove željé.

Olepšujoč pa tedaj si življenje
Tri le blaginje so moje veselje,
Slovesno vzvišeno tvorile vez,
Ob dnevu vesoljnem ko se prebudim,
Ptičje gnezdo in srce dobim,
Povedali pot bi v nebesa zares.

Mlle Louisa.

LEPO SRCE.

Do Tebe obernem se Bog dobrotljivi,
Lèpo srce, tu po milosti snubim :
Lepo srce, ki pač vedno Ti ugaja,
Lepo srce, da presrčno Te ljubim.

Ne vprašan denarja in niti blagà,
Ampak le dobro srce o Gospod :
Saj lepo srce le v višave plamti
Od čistega božjega ognja povsod.

Daj mi srce ki bo polno le vere,
Ter v rajskih vzvišenih mislih,
Kot ga imeli so vsi mučeniki,
Terpinčeni vedno proslavljali v čislih.

Kot angeljska srca vzvišenih bitij
Daj mi srce ki ljubezni gori,
Da noč in pa dan te blagruje,
Ter Tebe, duhove nebeške časti.

Srce deviško in čisto mi daj,
Srce ki plemsko in sveto
Kot matere tvoje srcè,
Ki zate je iskreno vneto.

Vzlasti te hočem^o prositi o Bog,
Zahtevati vendar ne gre,
Da mi daruješ zahtevat ne smem,
Tvoje lastno božje srcè.

Hotel tedaj bi imeti o Bog,
Tukaj v osrčju že zemljski raj ;
Kdo bi bil srečnejši vaših otrok
Kot jaz če posreči se prošnji kedaj.

Sac. Giambattista Gallerio.

LJUBEZEN.

„Se zovem ljubezen, ljubimka ljudi
„Zbudim se pred solnčnim vzhodom,
Ko čvrsta narava zaspi;
Vvrstil me Bog pred prihodom.

Še slamnato streho obiščem
Vdova poletja saj ljuba tako !
Sem hčerka molitve-jo iščem,
Se roke mi lahko odpro.

Le prosim, nikdar ne ukažem;
Ter vsakega rada blagrujem,
Daruje, če kdo pa veselje mu skažem,
In kdor pa vsprejme ga čujem.“

Oh glej veličastvu vzvišen prizor,
Gospod se za nas tako briga
Kar angelj nebeškega vzor,
Kar ženo prijetnega dviga !

In tam pri postelji kjer starček sameva
Vpogne dobroti in mili obraz,
Saj lepšega zemlja pač ne opeva,
Večjega nič ni v nebesih za nas.

Tje v kočo vsako še pride nje volja,
Ter siromaku včvrsti vso radost
Še vina in kruho in čistega olja,
Tako jim navdihne pogumni udanost.

Potem pa še išče tam v kotu mejnike,
Katere mrzlota prav strašno pretresa,
Se vidi otroke tu nage in britke
Kak strah umerjoče že stresa.

Posebno tisti, ki jih ljubi!
Šibke potrte in žale,
Z trojno pa krono le venčane snubi,
Nedolžne uboge in male.

Če tamkaj v luči obličje žari!
Bogati pa mimo podal se je kar,
V ladji prevzetne obleke buči,
Ona jo vsprejme prijazno vsekdar.

„Darujte da Vam se daruje!
„Otroke imam nage in krik že doni,
Darujte hudobni, saj Bog vas blagruje
Darujte o dobri, naj Bog vas blagoslovi!

P E S.

Psiček moj se zove Fido ;
Zvest pa meni vedno je,
Ter priljubljen splošno že
Slično mali kot otrok.

Rad povsod me spremlja ;
Zvesto skrbno vedno služi,
Saj povsod se mi pridruži.
Zadovoljen kamor gre.

Košček mu polente nudim :
Čuje pridno in bedi,
Noč in dan, on ne molči
Ko zavohal je tatu.

Dražijo ga in kamnajo,
Ter razparajo vstrelijo,
Zvestega povsod dobijo
Vstrajnost diči ga pozor.

Tiho skrit pod klopjo čuje
Pred nogami stražbo ma ;
Še preti, pogum velja
Pokaže brž zobe.

Kak pogumno stražo vodi
V skok za mačkom plane,
Ako krožnik liže zgane
V kotu v kuhinji čepi.

Palico če jaz zgubim
Žepno ruto nogovico,
Išče skoči črez gredico
Brzo v ustih jo prinese.

Ko se mu prizor vprizori
Skoči v vodo ter se zmoči,
Da klobuk mi hitro vroči
Ko odnesla ga je burja.

Sije radost iz obraza
Oh kak vendar je vesel,
Hitro igrat je pričel
Ginjen z repom znači.

Če pa vidi, da trpim,
Tak spremembo brž pozna,
Že sočutja znake da :
Trpeč tuguje on z menoj !

Če zavoha pa podgano,
Krta kruto rad podi.
Dokler žrtve ne dobi :
Luč vgasne mu življenja !

Svet živalce slične nima
Še prijatelj kaže pest !
Pes ostane trajno zvest,
Vrlina taka mojga psa.

Giambattista Gallerio.

NAGLČEK.

Daj mi, daj mi vrtnarica,
Tvoj prekrasni nagelček,
Saj najlepša je cvetlica
Koja diči vrtiček.

Kakor dragi biser ga neguješ
Ni je boje, ki tak zala :
Cvetke slične ne vdobiš,
Ki tak dobro bi dišala.

Venča kinč jo žive barve,
Kak oblika krasotica
Zdi se pravi da ročica,
Me vpodobila iz nebes.

Roka vendar čudotvorna,
Cvetke moje plemenite;
Z trnjem tankim so ovite
Steblo umetno okrasila.

Oh ta rožca najbolj lepa,
Ki tam v vrtu se dobi :
Daj mi, daj mi vrtnarica,
Naglček ki ljubko tli.

Ni pa to zahteva moja,
Prošnja moja vendar ni,
Je brezmadežna nevesta
Kralja večnega želi.

Prošnja taka ker Boga
V osrčju rahlo ga nosila :
To pa prosi ljuba mati
Ki te srčno je ljubila.

Mati božja ga zahteva,
Kot ljubezui tvoje krepilo :
Bodeš morda tak osorna
Da odrečeš to darilo ?

Oh nikakor saj že mala,
Si podala jej srce :
V dar jej zdaj ponudiš,
Cvetko to, ki biser je !

Daj mi, daj mi vrtnarica,
Tvoj prekrasni naglček ;
Taka prošnja je Marije ;
Koji služi ljubljencek.

Pravim bodi pač gotova,
Saj zaman ga ne boš dala :
Hčerka moja ti postaneš !
Z mano boš ti kraljevala.

Le poglej me ljubeznjivo
Ti z očmi me o Devica,
Mati ki brez madeža,
Si Gospoda golobica.

Giambattista Gallerio.

NOVO LETO.

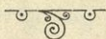

Ura bije polnoči;
Leto mine starih dni
Upajmo blaginje nam doneslo.
Glasno že nazdravlja tolpa geslo:
Kak voščilni klici gor donijo!
Čaše dvignite da zabreučijo —
Prosit novo leto vskliki zavrijo.

Heinrich Gross.

P U S T.

Ne traja dolgo, le radujte se v življenja srečnih dneh,
Ter igre, pitje, petje zmerno uživajte na lastnih tleh.
Lepšega pač ni na svetu, kot je vrejena zabava
Svirajo trompete, gosli — raja poje družba zdrava;
Saj vendar koperneti vam ni treba! če mladost beži!
Hlastno čaka smrt — ki zmago žrtve prej li slej dobi.

Heinrich Gross.

KLIC K BOGU.

Moj Bog še jezik moj jeclja
Ime ki angeljem boječe ;
Ter otrok sam trepeče
Tam v koru tebi slavo da.

Se pravi, da on rad vsprejema
Obljube zorne mladosti,
Posebno vsled nedolžnosti
Brez znanja jo zajema.

Se pravi spevi njih pobožni
Ušesom mnogo bolj donijo ;
Kot angeljev, ki gor živijo
Ter njim jednaki smo in složni.

Od daleč — oh nas on že čuje
Obljube naših ust rosit ;
Tak hočem vedno ga prosit
Kar kakšen zase potrebuje.

Moj Bog vodnjakom daj vodo ;
In perje vrabcem še podeli,
Ter jančkom volno vvrsti,
Planjavi senco in rosó.

Bolnikom daj ti zdravja dar,
Prosjaku kruha če ga išče,
In siromaku bivališče,
Jetnikn pa prostost vsekdar.

Družino očetu daj številno
Če res Gospoda ve boji;
Modrost in srečo daj mi ti
Ter materi blaginj obilno.

Da bodem dobrega duha,
Kot otrok, ki ga v cerkvi zrem;
Ko zjutraj tje k daritvi grem
Saj varstva moč mi on poda.

Resnica v duši naj gori.
In v mojih ustah pa resničnost;
Ter božji strah in ubogljivost,
Beseda tvoja v srcu naj zori.

Moj glas naj k tebi se dviguje,
Kot puhteči sladki dim narave;
Da vrček poln bo dišave
V otročjih rokah omahuje.

Lamartine.

POLITIKA.

Politika je strup ;
Kljub temu vsi držé vkup
Brez izjeme, brez vzroka pa pretijo
Raje govorijo kot molčijo.
„La politique est un poison
Mais tout le monde veut en faire
Et tous, sans rime ni raison,
D'en parler au lieu de se taire.

De Baguér.

J E Z I K.

Lóra skozi vrata že hiti,
Z roko usta rahlo pa tišči. —
„Kaj pa toraj imaš? da te peče!“
Da se komaj čuje zašepeče :
„Stari oče, strašno me boli,
Nisem pač verjela, da se tak zgodi:
Jezik mi je mamka razdvojila
Zlobna ravno v sredi prekrojila!“
„Kaži siromašni ti otrok
Roko odpre. Plane brzo v skok!
„Kaj pa znači to?“ — Se zasmеji —
„Mojga čevlja jezik dè, drži!“

Heinrich Gross.

ZAZIDANA.

Neznosno so ljudje plakali,
Ko mlado gospo zazidali ;
Gospod pa truden v oknu stal,
Jedini on pa ni plakal.

Glej golobica priletela,
Dol v ječo k ženi je sfrlela :
Bodрила jo naj bo vesela,
Odtod potem je z njo zletela.

Je z pekla prišla črna vrana,
K gospodu v okno b'la poslana :
Pozivljala naj bo vesel,
Odtod potem je z njo zletel,

Karol Jaromir Erben.

Veli list.

Glej solnca žarki spavajo,
Na nebu zvezde plavajo,
Oblaki sivi vshajajo ;
Čumim, že sen me omaguje
Globoka boleost, se dviguje
Z peklensko silo se bližuje
Bleda smrt otroku že preti,
Tihotapno sem beži
Zverinsko brzo pridrvi —
Maja hlid, lahkotno brije.
Čuj polnoči-iz linic bije,
V pohištvu smrtni črvič zije!
„Oh krutonosni raje mene zgrabi!“
„Saj pravi, da te brž zadavi
Oh ljubim svežo mlado kri,
To dobro, dobro, se mi zdi!
Stari so nadležni plen,
Dobim jih danes, jutre ven,
Mi sami padejo v naročje,
Kjer rev je njih iztočje“.
Škodoželjni trinog hoče —
Pa vse miruje — ko se zjoče!
Da čas se že krči
Ta veter razprši
Se veli list pretvori v prah,
Odpadlega slana pihne na mah.

Heinrich Gross.

Spomin Schiller-ja

1805—1905.

Zamolκλο zvon zvoni

V temni mesca maja noči.

Se bleda luna tužno za oblake skriva,

Tiho spreved dalje, dalje se pomika,

Zamolκλο zvon buči.

Prijatelj krdela nese, spremlja ;

Pri svitu baklje plakajoče,

Zemlske ostanke veleuma

Tje v kraj miru pokoja. —

Na krsto gruče že drče,

Skončan življenja je prizor —

Glej srce, ki za svobodo plamtelo,

Boj je bilo, ter vtihnilo kakor misli blisk ;

Obmolknile so usta ki tak milo pele,

Vtrgale se strune ki donele.

Duh se dvignil je v Olimpa kras.

Pozdravljajo pa že Bogovi Grški stas,

Nazdravljajo mu novi že vladarji

Ideali in pa umetniki vsi,

Kojim vročil je človeško čast,

Plemenita bitja vsa,

Okoli njega tolpomoma se zbirajo.

Marija, Tel in Valenštajn,

Fjesko, Karlos, Poza,

Nevesta, Milerca, Devica,
Grof Habsburški, zvesti Fridolin
Brezštevili broj sovrstnikov,
Mu vriskajo navdušeni naproti :
Blagor tebi ker pri nas! si naš,
Bil je naš — ostane naš!
Poet ljudstva nemškega
Apóstol vse lepote, biserov, dobrin, vrlin,
Apóstol bil človeštva na obzorju,
Z biserom ljubezni, strinjal je narode vse,
Hvalospevi brezizjemno danes mu doné
V vseh jezikih pesmi njega se glasé.
Umotvori se čujejo v govorici Danteja,
V milodonečih slovanskih narečjih povsod,
Kjer plemenitost, lepotičje, umetnost se čisla
Ves svet vskljuje : Bil je naš in ostane.
Saj pozabljivosti ga slave ne izročè,
Tisočletja ga poeta proslavè.
Čisto zvók zvonov njegovih se razlega ;
Ime njegovo z vsiklji pa odmeva
Tebi boritelju zatirancev,
Tebi vzoritelju duhov,
Sine drame skladatelju!
Hvala čast in slava vekov veke naj ti bije!
Tvoje ime vekomaj naj venec vije!
Glasno pač zvonovi naj buče.
Veselje vseh svetov oznanja,
Mir zvonenje naj naznanja!

Heinrich Gross.

Odmev iz Dobrave.

Poset dobrih naših prijateljev.

Une visite de nos bons amis Charles et Mathilde de Coronini-
Cronberg 21/9 1899.

Solnce oj z Bogom!... Feb je odsoten,
Obnebjje je temno pretilec prisoten.
Vaščani bojè se nezgode preteče,
Viharja, nevihte strašeče:
Zamišljen užaljen, vsak tuhta molčeče.

V gradu pa manj so nemirni
Za žetev trgatev izbirni.
Spremembe jedino se tukaj bojè,
Na straži prijateljske zveze stojé
Nikoli zaspane pač razvedrilne.

Sivi oblaki pokrili nebó,
Točke ni jasne vse je temná,
Slično nahaja se naše srcé,
Namesto le pèsmi vsiljuje solzé.
Odkrito pa kratko 21 sept že žuga,
Od učitelja vsi pa do hišnega sluga,
Vprašajo vsi se po vrsti okoli;
„Dobro li došel, ta dan je po volji?“

.

Brzo pa šum se zasliši.

Ni bilo mogoče ostati v zatišji.

Bil je landau - dva vrla tekalca...

Krik je vdarjal ob vdarcih skakalca :

„Živjo Matilda, ki z bratom prihaja !“

Črno nebo že postaja,

Strah in pa žalost se širi,

Apolo na naših tleh se šopiri

S sestro veselo ljubljeno.

Brzo živahno omizje dobljeno,

Vihar in pa veter pozabijo :

V družbi veseli se bavijo.

.

Duhovitost pesnika povrstno blagrujejo,

Grajščinski ki izleta slavnost praznujejo,

In sestra njegova jih tudi vedri

Jim lajša prizore strahu in skrbi.

Med obedom zabavno se šalijo,

Smeh in veselje uporabijo :

Smelo da tudi, vspodbuja velja,

Tek pospeši, povekšanje, izda.

V boj pa besedni ko jih pozivlje,

Brez zlobe brez šale vgiblje :

Njegovo srce kot bi iz zlata.

Sestra mu več še kot biser velja.

Za sleherno stvar se zanima,

Vso barvo cvetlic razmotriva,

V zadevi prijateljske zveze.

Kot bučele in mravlje zares
Ona lenobi se vstavlja.
Opravke povrstno opravlja,
Zjutraj na delo se brzo poda
Na glasovir spretno igra;
Iz razvedilnice tje v kapelo hiti,
Z kuhinje skrbna k golobom beži,
Pride - odide vse razmotriva
Do večera pozorna je neutrudljiva.

Karl šaljivke iz rokava vsiplje,
Na sprehodih mu serce radosti vtriplje,
Mladeneč priprostih nazorov.
V teku govorov ni rabil vzorov
Kot pravi možak poštenjak se obnaša,
Ni se na družih obzire zanašal.
Brzo je spisal sto verzov in vrst,
Stvarno opiljenih in pa povrst.
Ravno zvečer pa nastopi prevara,
Z rjuho in z srajco nekdo jih očara,
Sluga na hrbtu pa broj vbrivalk, nogovic,
Oh kak odmeval smeha klic,
Malce platnine flanele je držal,
Kójo z papirjem prav spretno je zvezal;
Uganke živahni prizori
Kot strokovnjakov vzori.

.
Kratko oj brátje in sestre je bilo vse občudovanje,
Tužno po gostih sledilo je pa zdihtovanje,
Imeli v sredini smo jih le tri dni;
Žali Bog krasni prizori so b' li.

De Baguér.

Zdravnik in ljubezen.

L'amour et le médecin.

Zdravnik in ljubezen sta moč
V službi sta dan in pa noč;
Evo kak slična!

Jeden krmili v starosti,
Drugi se vriva v mladosti;
Glej kak različna!

Kratkovidna sodruga sta dva,
Močna čudaka oba:
Evo kak slična!

Prvi je resen in črno oblečen,
Drugi živahen in srečen:
Glej kak različna!

Oba pa navadno se išče,
Če tudi imata nevarno stališče:
Evo kak slična!

Spreten zdravnik še plačilo dobi,
Ljubezen z plačilom veljavo zgubi:
Glej kak različna!

Sredstva oba ti ponujeta,
Črez smrt in življenje gospodujeta:
Evo kak slična!

Jeden nas rani, da rane celi,
Drugi poljubi pa rane deli:
Glej kak različna!

Vsak bistrooko v oči tje pogleda,
Li dobro, li slabo zadeva vspeva:
Evo kak slična!

Žilo potiplje zdravnik,
Ljubezen je srca lastnik:
Glej kak različna!

Oba pa bežita hitita,
Ter sta malce prikrita:
Evo kak slična!

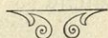
Jeden nas ljubi, ko dobro nam gre,
Drugi nas snubi, ko zapušča nas vse:
Glej kak različna!

Če tudi postaral za več sem se let,
Se vendar v verzih porajam zopet:
Evo kak slična!

Ljubezen zbežala je iz moj' ga srca,
Da prostor zdravniškim nasvetom poda:
Glej kak sta različna.

G. Witkowski et X. Gorecki.

Hčerki Elviri.

Poslušaj dete blago :
Ponavljam še odmev,
Mojga srca spev,
Ob zorni zarji drago
Pesem dvajsettisočkrat,
Pri tvoji zibki sviral.
Ljubezni strune ubiral,
Pesem starga, čestokrat,
Ponavljajoč odmevala
Postala je molitev.
Prispeva če daritev
Boš srečne dni vživala.

de Baguér.

DREMALNICA.

(Ital. ljud. pesem.)

Le spavaj mali otrok, spavaj!
In tu pri mamki mirno nanaj
Saj oče tvoj je tam v daljavi
Otroka ima še v veljavi.
Zatisni bistre ti oči
Sladko sladko pa zaspi.

„Dormi dormi, bell' bambina
Tua mama è vicina
Tuo papà è lontan
Dormi dormi sin doman.“

Heinrich Gross.

KAZALO.

I. DEL.

Stran

Gorica	3
Molitev	4
Božja vsegamogočnost	5
Božja dobrotljivost	6
Angelj varuh	7
Mizantrop	8
Hčerki Mercedi	9
Pour le Bazar	10
Sramuje naj se	11
A. Mlle Pavlini	12
Don Josef Duri	13
Nagrobница očetu	14
Psiček in maček	15
Otrok	16
Božja pravičnost	17
Delo	18
Voščilo prijateljem	19
Poročno voščilo	20
Svoboda	21
Colombatti Bearz	22
Gulielmo Pupp	23
Pupp Giacomell	24
Angelj varuh	25
Slovo pastirjem od hribov	26
Železnica	27
Novost	28
Prijateljstvo	29
Otroška pesem	30
Ubogi otroci umrlim dobrotim koci	31
Potreba velike reči uči	32

II. DEL.

	Stran
Pesništvo ni še umrlo	3
Dete	5
Mojemu sreč	6
Umirajoči	7
Cvetljčnik	8
Pokopališče	9
Večer	10
Noč	11
Pomoč učencem	12
Vrnitev v vas	13
Kresnica	14
Mati	15
Kinč udove	16
Vijolica	17
Britkost	18
Sokol in petelin	19
Sul' album di Zuanut	20
Kritice	21
Mati in mačeha	22
Golobček	28
Brusadule	32

III.

Roncegno	3
Dve poti	4
Smrt ptičev	5
Dom	6
Pesniku Ronsard	7
Dobe življenja	8
Mali vojak	9
A mes parents	10
Vojak	11
Molitev otrok	12
Sprevod	13
Prosjak in ptiček	14
Fantiček	18
Nedeljska molitev	19
Božične rože	20

Slika	21
Uči barata mistir	22
Sreča otroka	23
Križ	24
Rogač	25
Siroti	26
Angeli odpuščanja	29
Pastir	30
Sveti božični večer	31
Napis razpela	32

IV. DEL.

Obup	3
Zbirka src	4
Lepo srce	5
Ljubezen	7
Pes	9
Naglček	11
Novo leto	13
Pust	14
Klic k Bogu	15
Politika	17
Jezik	18
Zazidana	19
Veli list	20
Spomin Schiller-ja	21
Odmev iz Dobrave	23
Zdravnik in ljubezen	26
Hčerki Elviri	28
Dremalnica	29

P E S M I

Prestavil

iz

raznih ptujih izvirnikov

V. DEL.

B. BEVK

kurat. in

*spiritual javne bolnice umirajočih
bratov v Gorici.*

Pravice pridržane.

Tisk Pallich & Obizzi

1908.

PESMI

PRESTAVIL

IZ RAZNIH PTUJIH IZVIRNIKOV

V. DEL.

B. BEUK

• kurat.

J. Urbančič

Cena 40 vin.

F2C 1142/1953

Zorut a Gurizze.

○ □ ○

V aprilu leta lanskega že spet,
Minolo več kot trideset je let,
Ko v Gorico prišel sem za štiri dni
Kjer čakali sorodniki, prijatelji vsi.
Tu prepričal se, da Goričani
Pristni so Furlani ;
Ki ptujce srčno ljubijo,
Ljubko se jim družijo,
Ter gostoljubnost nudijo,
Olikan tu je domačin
Ki skaže se na vsak način,
Da divne rajskomile je Gorice sin.
Povsod se dobro mi godilo,
Kamor srce vtrnilo
Čestokrat baron me zvali!
Ko so malce me spoznali.
Ker došel v Gorico
Obiskal sem Kostanjevico
Ogledal sem si samostan.
Brzo so redovnik!
Uljudni pač duhovniki,

Pokazali grobišča krste mi ta dan
Tu umrjoči se učé,
Kaj svetá mogočnost je.
Če tudi so zavohali, da to Zanut,
Povsod me spremljal vdani ljud;
V cerkev, tje v konvent in gor v zvonik,
V vrt vinograd na hodník.
Na tej višini ko sem bil,
Prav krepko sem se razvedril
Zrl gledališče sem narave :
Dolin hribovja in planjave,
Videl kak je solnce zahajalo,
Bla mu bistra Soča je zrcálo.
V zraku vidilo se prav lepó
Kak oblegala vže senca je zemljó,
Ko slavček peval je sladkò.
Že pozdrav Marije zazvoni,
Luna vidila se je nad nami
Z broj zvezdami,
Vtrinjajočih blišč žari,
Nosi jih obnebja rdečkast prt.
Hlid pihljaj okoli trd
Vetrček aprila :
Se činilo, da pravi : Prid dol mila
Bujni čarobni narave so prizori !
Hribčkov gozdov in planjav vzori,
Hribovja in obnebje pa,
Vstvarjenja harmonije,
Prenočišče in gostije
Zbudilo misli mi srcá.....
Prekrasna je Gorica ta !
Blagoslov tu je domá

Materni god.

Ti ki tak dobra in mila,
Z ljubeznijo srčno nas ljubiš,
Previdnost tvoj god naklonila.
Srečo otrokom deliš!
V zameno za našo daritev,
Za petje zloženo vsaj,
Za šopke in vence v vrnitev,
Mnogo poljubkov nam daj!

áte oj mati vsak dan,
Naš glas se k Gospodu dviguje;
Ker danes dogodek krasán
Molitev goreča, naj čuje.
In Bog nas vsliši! Življenje
Pa lišpal bo broj vseh vrlin,
Tak mirno oj mamka trpljenje,
Solzil te ne bo več pelín.

Potem da dobiš zadoščenje,
Dolžnosti prav vestno spolnimo!
Bedimo, krasimo življenje,
Večerne molitve molimo.
Ne bomo razsajali več,
Ker ti boš nas skrbno branila,
Ko hitro bo tebi vseč,
Uporneža brž boš zmodrila.

Objemi nas mati ljubljena,
Pritisni nas tje na srcé ;
Ta želja nas vseh je le ena,
Li radost - li bitko gorjé. —
Oh srčice-matere vzorne,
Je biser krepostnih dišav,
Je sreča, ki Bog jo obrne
Nam dol iz nebeških višav.

Elise Morceau.

Uè e no doman.

Danes in ne jutre.

Včasih večkrat ti dejaš :

Jutre bodem se poboljšal,
Pa vedno vstrajaš še pajdaš
Ne da res bi se poboljšal.
Zdaj poslušaj grešnik ti,
Kaj Gospoda klic veli.

Predrzen vendar trden si !

Upaš jutre še časti :
Dnevi, mesci se ti zdi
Da v tvoji so oblasti?
Zdaj poslušaj grešnik ti,
Kaj Gospoda klic veli.

Misli, da kot veter piha,
Hipoma tvoj čas beži,
Brzo, naglo prisopiha,
Več minoli dan ne zazori.
Zdaj poslušaj grešnik ti,
Kaj Gospoda klic veli.

Ne znaš, da grobe smrt odprè
Z ostrobrušeno kosó,
Za šibkim krepkim gré,
Ga spravi z odra pod zemljó?
Zdaj poslušaj grešnik ti,
Kaj Gospoda klic veli.

Ne vidiš lastnooko koj,
Da k pogrebu spremlja smrt
Cvetja, bilk, suhote broj
Razgrinja cvetju smrtni prt !
Zdaj poslušaj grešnik ti,
Kaj Gospoda klic veli.

Samo Bog in nihče drugi
Gospodar lastnik je vseh :
Sam zamore dati tudi,
Odpuščanje za vsak greh.
Zdaj poslušaj grešnik ti,
Kaj Gospoda klic veli.

Njegova milost se pretaka
Danes kaže ti nebò :
Danes vabi te in čaka :
Jutre morda v bran je kdo.
Zdaj poslušaj grešnik ti,
Kaj Gospoda klic veli.

Jedni z upi tu stojé
Bogu se jutre darovat,
Glej nasprotno vse dobe
Ko treba se je peklu izdat !
Zdaj poslušaj grešnik ti,
Kaj Gospoda klic veli.

Tedaj pomisli uvažuj
Budilni klic Gospoda :
Še danes brž se mu daruj,
Ne jutre grešna ti posoda.
Zdaj poslušaj grešnik ti,
Kaj Gospoda klic veli.

Giambattista Galerio.

Vanilja.

Angeljski duh,
V nebesih stoji,
Srečno strmi
Z mamko ljubljeno
Gospoda nebes.

Doli poglejte,
Duhovi nebes,
Saj dati zares,
Hočem Vam cvetko,
Ljubezni v znak.

To lepo vaniljo,
Tje jo nesite,
Jo podarite
Ljubezni prečisti
Nevesti višav.

Pravi, da vsprejme
Rožico to
Lično krasno,
Ki srca vedri,
Z prijetno vonjavo.

Pravi naj pošljem
Srcé, ki jo ljubi,
Srcé, ki jo snubi
Da imela najvišjo
Bo božjo pomoč.

Hočem da angeljci
Okoli leteč,
Jo v roki držeč;
Lepa vanilja,
Le skakaj za njo.

Hočem Devica
Smehljaje te sprejme,
Vedno te spremlje !....
Rožca veseli se
Take časti.

Mati Božja, tu sedi,
Dete božje objemaje :
Sta me zrla, se smehljáje,
Me očarala z očmi.

Giambattista Galerio.

Zahajajoče solnce.

Zahajalo solnce, večer se je bližal,
Že temno obnebje; nad skalo poljá
Starček, ko vsodni trenutek približal,
K solncu obrnjen le tuhta mrmrá.

Bil stari ovčarski pastir je planine,
Prej mlad in ubogi, pa srečen in prost,
Pokrila je senca pečine strmine,
V zabavo piščalka mu petje in gozd.

Zdaj stari pastir, ki osodi udan,
Je delavni steber ogromne družine,
Med tem ko se vračale črede na plan,
Zamišljen motril je obnebja višine.

Dan ki skončá, je kot dan ki pričenja.
Stari pastir je še snival ob robu.
Pred njim ocean se v daljavo napenjal,
Kakor pravičnega up ki ob grobu.

Krasen prizor! je ko morje razsaja,
Vetrovi, so vtihnili prišli iz tira.
Starček je gledal kak solnce zahaja;
Solnce pa zrlo je starčka ki umira.

V. Hugo.

Postiljon.

Saj pošta je vendar že došla trará!
Od daleč že čujem, kak voz pridrdrá,
Kdo drugi, tak močno zapiska kot on.

To pesmico vriska, le on postiljon:
Vse strune napné iz mogočnega grla,
Prihòd označuje nam duša prevrla.

Kaj novega križem svetá, postiljon,
Tvorí politika, vlada in tron?
Naših rojakov, kateri nam písaí
Slike, ptujíne daljáve narísal?

Pozor! Potrpíte saj brzo razložím,
Ter písmá, zaboje, zavoje náložím:
Vsákí ponese vse svoje domov,
To bo vedrila in čítanja snov.

Rudolf Löwenstein.

Pri zibki.

Otrok, če zaspiš,
Angeljčke vdobiš
Dali bodo ti igrač :
Male ptičke,
Male jančke,
Lilje, rožce in kolač ;
Bele zajčke
In panklčke
Da vlekli tvoj voziček.
Vse ti dali
Kar nabrali,
Obljubim ti poljubček !
Nanaj, otrok nanaj.
Spavaj, dete spavaj.
Spi otrok brdak ;
Čuj slon leti krotak.
Mongolski ! ki se bliža,
Na hrbtu vrečo giblje
Zaboja dva pregiblje,
Počasu se približa.
Tam v zabojčku
Mali zajčki
Vlekli bodo tvoj voziček ;
Mali ptički,
Mali jančki....
Več ne čuješ moj jeziček
Nanaj v topli zibki, nanaj !
Počivaj snivaj sladko v zibki !
Mirno nančkaj, sladko spančkaj,
Angeljsko otroče ti.

Aug. de Cratillon.

O Č E N A Š.

(Traduzion dal francés.)

Oče naš, ki znan povsod
Zložil nam ga je Gospod.
Kdor molitev srčno ljubi!
Se gotovo ne pogubi.

V moji zibki pa nekoč
Dobil sem zale dečke tri,
Rajski bili angeljci,
Pri nogah in pri glavici,
Marija v sredi kot pomoč
Na smeh imela je oči :
Dejala mirno večkrat mi,
Tiho, sladko ti zaspí.

Molijo povsod ga znajo,
Da Gospod moj oče znajo
In da Marija je Devica
Moja skrbna mamica,
So bratje in prijatelji
Svetníki podpiratelji,
Svetnice moje so sestré
Krasotno lično venčane.

Mi oblači ljuba mamka
Belo srajčco ki je znamka,
Z to obleko mamka
Oblekla dete je ljubljéno,
Kadar bilo je rojéno.
Sveta Margarita pa,
Dala mi je križec ta;
Ki na prsih lesketá.

Sam Marijo videl devo,
Plakajočo revo!
Gor in dol letáje,
Jezusa iskaje.
Sv. Janez jo je srečal,
Žalost jej povečal:
Od kod prihajaš Žvan? —
Od daleč ves potán. —

Od kod? — Jaz pridem do Marije,
Dol iz gore Kalvarije. —
Li morda gori srečal si
Mojga ljubga Jezusa ti? —
Da, da, saj je poln plag,
Ves krvav in nag.
Z žreblji je pribit na križ,
S tremi žebli viš,
Z sulico je preboden,
Z trnji v glavco je naboden! —
Revna Mati! o Gospod!
Strah in boleost tli povsod!

Pa vsak večér, naj se kleči
Molitev ta naj se glasi.
Kdor molitev srčno ljúbi!
Se gotovo ne pogúbi.

Giambattista Galerio.

Vsi svetniki.

Ob cesti že nekaj se snúje,
Odpadlo se listje dviguje,
Se tolpa počasno pomika ;
Ter venec zeleni drži,
In sleherni dar svoj dotika,

Na pókopališče ta dan,
Kjer so ciprese bršlján,
Pobožne vseh želje hité,
Počasno kot senca resnò,
V črnih oblekah britkó,
Tihotno se vsi razkropé.

Krdela osupla strmi,
Se v misli človeške topí
Mudi se v kraju počitka,
Kateri skrivnostni je glas
Vzdržeč pozabljenja čas,
Slovesno shajališče vžitka ?

Oj starček ti, kaj napotilo,
Je tebe v samotno gomilo
Kjer bele lasje plapajoče ?
Li vidiš objókance rèš
Na pragu prostora nebès
Da vsprejmeš korake tresoče ?

Otroci po materi jokate
Ter v bedi živeči le stokate,
Poklanjajte jej pa cvetlice,
Se čuje iz jame globoke
Odgovor ki tolaži vse stoke,
Je žarek sušeč vam solzice?

Ti britka objokana žena
Ki v duši potrta, vtrjena,
Na grobu otroka klečiš,
Li ga tam pa v broju cvetlic,
Kot angelja rdečkastih lic
Gledaje, smejaje vdobiš?

Ne on se je vže vpepelil,
In večno je lučko vdobil,
Jaz vidim, da daleč onstran.
Saj koje ljubila živé ;
S smrtjo ki kruta zoré
In trajnejši lepši ta dan ;

Verujem, da vi ste na poti,
Tu bitja zaprta v tihoti,
In kakor verujem v bodočnost ;
Ko mrtve vas smrt pokosi,
Že čujem kak duša zfrli,
Vaš duh mi pa trese navzočnost !

T. F.

MATERNA LJUBEZEN.

Kjer nevarnosti preté,
Tu matere junaška kri
Za srca nežni mili sad
Kot žrtv v smrt drvi.

Ko divji vničuječi ogenj
Tu pa tam izbruhne,
Tje k postelji hrabro plane,
Da otroče hitro puhne.

Ko šibka noga se spodrsne
Ob deročih rek bregovih,
Mati besna dol se vrže,
Dete zgrabi, ter umrje v valovih.

Se sinko trepetaje
V kužnem zraku giblje,
Skuša svoje vendar rešit,
Celivši rane ga potiplje.

Če rod in dom oblegajo,
Ter tolpe zlobne ljud moreč,
Nevstrašno vse sinove družī
Se mati tu za nje boreč.

Silvio Pellico.

Mi è lade struče.

Jaz tek sem zvršil,
In žep sem spraznil,
Tu v mestu ležim,
Na zrak si želim
Tje v letovišče.

Že polna je luna,
Napeta je struna;
Kristalno nebó,
Pa piha hladnó
Je veter hribov.

So vrabci, senice...
Glej zanjke za ptice;
Vidim pastirje
Ptičkov hudirje,
Čuke in limance.

Sinoči sem čital,
Da kmalu vtripal,
Na trgu bo vran,
In kokoš vsak dan....
Oh kake skušnjave!

Jutre ko dan
Popiham jo stran:
V mestu ne bom,
Kos jeter se lom
Me miče v Bolcan.

Sem puško opral:
Streliva nabral
Nihče mi v zgago;
Napolnil bisago,
Saj to je moj pes.

Za pot je vse v redu.....
Bom šel po vsporedu
Črez jarke in brege;
Krajšal bom lege
Izdatno več milj.

Glej saj je že svit,
In čas je tud' it,
Ker solnce vzhaja....
Me sreča obdaja,
Grem v nebó.

Pusti mi jest....
Veli naj ti vest,....
Žena le piši povej,
Menjaj in glej....
Potem pa le hitro!

Čakaj in čakaj...
Mila priskakaj?...
Je osma, deveta,
Kaj novega teta.....
Brzo v urad.

Pietro Zorutti.

Pe prime Messe

di P. L. S. di R.

V dobi ki sčiti le
Slabo nagnenje,
Z porazom okuži
Socjalno življenje;

Narava zahteva,
Le žrtve časti,
Z kojo se Večni
Jedino časti;

Človek razumen....
Zdivján je za strast,
V blato tepta
Lastno le čast;

Sužen postal je,
Grdih strasti....
Konečno evo,
Še pamet zgubi....

Besna zdivjanost,
Hudičev je list,
Sveti obredi
In smeši se Krist;

Slično kot Lucifer,
Hotel vse ukazat,
Na sedežu Vzvišenem,
Sam sebe pokazat.

Glejte mladenče vzgled,
Ki za vero goreč,
Se Gospodu daruje,
V dobi cveteč ;

Čislan mladeneč,
Vzoren učen . . .
Uvrščen v službo,
Za oltar posvečen

Med ljudstvom bo širil
Češčenje Boga . . .
Odvračal pogumno,
Napade sveta . . .

Poglejte tu čudež
Ki strinja vse to . . .
Jasno spričuje,
Resnico sladkó.

Vsegamogočnega
Pomoč ne slepi,
Jo cerkvi prisegel
Ter Bog križan deli.

Da verni vstrajno
Tje v večnost le zré,
Junaško penavlja :
„Vera ne umre !“

D. Blanc di Sandenel.

BELINE - ARMELINE.

Živahno prepeval bi dan in pa leto,
K Zorutu podal se po kaki sonet;
Doma pa vdobil le soprogo Lucjeto,
Nje mož pa še spaval, zaman bil poset.

Vse službe opravljam, le nisem poet,
In spretno tud kujem še verze če vnet.
Pozor pa ti ženin, ta glas je trompet,
Živahnost prispeva, krasan je nasvet.

Ti Tonček predragi, možak si časti,
Saj tvoja Armelina t'je biser kraljev;
Belina postati presrčno želi;

Sonet je učinjen : — premalo soljén,
Zaročenca, vsprejmita ga kot prikladno,
Gotova bodita, da v prid je storjen.

Pietro Zorutti.

Slepi otrok.

(L' enfant aveugle.)

Že pravijo kak da je solnce lepó,
Da nežne cvetlice najraje v vodó
Se milobno vpogibajo tamkaj v mraku ;
Da ptice, ki pevajo in žvrgole,
Ter zračne žuželjke okoli čvrče
Frlijo lahkotno in gibčno po zraku ;

Še pravijo tud', da na nebu goré
Ognji skrivnostni po noči žaré.
Se zovejo zvezdice z pravim imenom,
Da se na morju valovi peníjo,
Kot tajni in britki vzdihí meníjo,
Ter pljujejo ladje z ogromnim krdelom ;

Pravijo tud', da vonjava cvetlic,
Prijetna je nanj kot pa lišp je barvic
Ki čarobno obseva vsa stebila peresca ;
Kot planine, doline ki bujno cveté,
Ter hribovje, vodovje, živalce rodé
Kot jutranja zarja in v gozdih drevesca.

Prizore, ki tvorijo, treba motriti,
Ter na kolena na tla poklekniti
Glej mnogolična so pač veličastva.
Jaz pa ne vidim narave bogastva
Ne vidim morja in še čarobnih slik,
Niti cvetlic in pa barvic razlik.

Ne zlatega solnca, - ne rajskih nebes, -
Ne gojzdov, - ne sadja, - ne vitkih teles, -
Ne vidim ne ptičev - ne luči o Bog!
Življenja - vrlin, ker vse temno okrog!
Glej tukaj na svetu se reva le jočem!
Ter videt preljubljeno mamko še hočem!

M.Ile Sasserno.

Marijino rojstvo

Z Bogom poletje.

Marije rojstvo zdaj slavijo !

Oh lastovke se tud' selijo !

Razburjeni vetrovi že prihajajo,

Vonjave vrtov ne porajajo

Duh strnišč in travnih bilk se širi.

Listje zrumenelo pada iz dreves,

Vihar jesenski, bo vprizoril strašni ples,

Molite in zdihnite nabožni vi izrek !

Vrline pa naj druží živeče vse vprek.

„Ime Marije“ čudotvorni verski plamen

Poletje vroče, brzo mine „Amen“ !

Za plodonosno imetje vse se tak bori,

Grozdje, sadje splošno vsem zori.

Vsiljuje pač se vam slovesni sadni cvet,

Poletje zgine iz pozorišča svet je ves ogret,

Krepila sadna vam ponuja, hočete še več.

Solnca žarki vse uzorili : Poletje nas zapušča,

Splošno brez užitka in dobička !

Če mnogoteri te mrzijo,

Drugi zopet te volijo,

Je pust krčmarju hrib in log !

Mrzla zima krog in krog.

Heinrich Gross.

Jesen in narava.

Narava:

Jesen, ti vzameš nam vse lepotičje,
Res si dobrotnica mila ljudi,
Oropaš pa sadje, in grozdje, cvetličje,
Daš omahljivcem, darila se zdi.
Žibiš, otreseš grmičje mogočnih še dob
Bo tužni, obupni in morni tvoj rop.

Jesen:

Prizanesti narava, jaz tebi ne smem,
Ves plen bom vrnila to sama že vem.
Nič ne tuguj, le vstrajnost trpežno imej,
Ropno brez krivde osorno postopam le glej —
Podaj mi roko in naklonjenost vselej!
Jesen če tudi se zovem, pa nisem tak kruta,
Oddahni, počivaj saj zginila letna vročina.
Z hlidi krepí se le trtnega soka ostrina.
Kmalu že zima prikima, kot dedinja ljuta.
Duhomorno vznemirja, vsa bitja prekruta.
Milo postopala bom, če me ne izzivaš trdó,
Padal bo dež in rosila bo rosa zemljó.

Narava :

Tedaj, imâš prav zato rad odpustim,
Vendar ostani brez megle viharja velim,
Vrline, dobrine, blaginje razsipajoč
Zime nemirni če tudi obupni je plen !
Mir in pokoj mi dodeli, ko ziblje že sladki me sen.

Heinrich Gross.

LILJA.

(II zi.)

○ □ ○

Pridite dobre deklice,
Pridite dečki preblagi,
Devico nebeško častite
Tu pred oltarjem predragi.

Pridite spletat jej venec;
V roki pa liljo nosite;
Rajske nedolžnosti cvetke,
Cvetlice, ki nebeške vdobite.

Njej med vsemi rožcami,
Ugaja jej cvetlica ta;
Vsled čistosti angeljske
Nebesno belkasta.

Posebno rada se imenuje,
Livade bela lilja;
Cvetka, ki brezmadeža
Vsajena sredi trnja.

Vstopi vsa v časti,
Z deviško pa nogó;
Na stebre, ki presvete
Pregrnjene lepó.

Prečisti ves nebeški rod
Z liljo v roki svetí
Pesmi rajske pevajoč
Zbran okoli nje sedí.

Oj dečki prinesite lilij,
Prinesite jih deklice;
Tem rožam pa pridružite
Še lastno vaše srčice.

Devica vseh devic
Vedno ljubi lilje té;
Več kot lilje ugaja
Jej brez madežno srcé.

Poglej, o Mati Božja,
Poglej te angljčke;
Poslušaj brdke deklice
Marija vrle čuj fantičke.

Naše lilje o Marija,
Pobožni ti poklonijo ;
Zráven naše srčice
Udanostno vložijo.

In ti nas vedno kliči
Od zdaj naprej sinove;
Zato nas tud' ohrani
Čednostne duhove.

Če priti bi zamogel,
Do fvojega srcá;
Me nihče več Marija,
Iz njega ne pehá.

Giambattista Galerio.

CE MATINE.

Jutro:

Se bliža že svit ;
Oh zora le prid !
Tukaj je jasno
In pa tak krásno
Lune svitlenje,
Cvetličje, zelenje ;
In pa ta zrak.
Sveži je tak !
Nine ninine,
Oh rajske planine,
Zrak je tak čist
Saj srčka je list !
Čujem že zdaj
Ne vem pa vže kaj....
Tak se mi zdi ?
Morda tudi ti ?
Le povej mi !
Brzo povej....
Draga pa glej !
Boja in cvet
Ljubezen tli spet.
Morda tudi ti....
Tak se mi zdi !
Nine ninine,
Oj rajske planine,
Saj moje srcé
Dokler ne umré
Jutro sladko pa bo....
Se vrnilo ne bo.

Pietro Zorutti.

A mon ami
Charles Comte de Coronini Cronberg (senior).

Raztrešene, videl некоč sem rime priproste tvarine,
Na mizi pisalni, razgrnjene bile novine,
Mojstrsko delo celotno, kot um ti ga dal,
Verzi prekrasno tekoči, kot Bog narekoval.

Kmalu spoznal sem, da vredne so boljše osode,
Da rešim vničenje, vzel sem te zlate posode,
Otroke Apola, kar misli in smeh provzročuje,
Ki smešijo obličje tistega koji zdihuje.

Brez posledic jih videt tam v košu drobnin,
Ter prišle, bi morda, še v roke trgovca jestvin,
Zbrane prav spretno v mali ti knjigi podam,
Zbirka je bisero v tvojsa peresa kot znam.

de Baguér.

P E S M I

Prestavil

iz

raznih ptujih izvirnikov

VI. DEL.

B. BEVK
kurat.

Pravice pridržane.

Tisk Pallich & Obizzi
1908.

PESMI

PRESTAVIL

IZ RAZNIH PTUJIH IZVIRNIKOV

VI. DEL.

=====

B. BEUK
kurat.

=====

J. Urhovec

=====

Cena 40 vin.

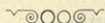
=====

F2C 1143/1953

VROČINA.

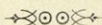

Žarno solnce spet plamtí,
Brez usmiljenja žarí.
Proč z ognjeno pušico,
Hajd tje v mušno senčico!
Krepite v hladni se kopeli,
S počitkom lažje potrpeli.
Pozdrav donese hribov hlid,
Zeleni gozd veli vam „Prid“!
Vonjava gaja že okoli šviga,
Tolažba vam, - se jesen bliža!

Heinrich Gross.

NEPOKORNA.

Ljubi otrók,
Podvizaj odrók
Šivansko mi shrani!
Priteci za nami!
Trdovratna se vendar ne gane,
Poziv je ne vname —
Glej, če te oče kaznuje.
Bolest ti to provzročuje.
Smelo trdim, da sramota,
Klečati v kazen kot zmota?
Ubogati uči se resno ti dem,
Drugače še danes očetu povem!
Ljubim pa tebe in svojega očeta
In punčico vrlo, ki dobro odeta.
Vstrajno pa hočem vse žrtvovati,
Posluh in pozornost vam dati,
Juho čem piti, obraz tud' umiti,
Ubogljivosti vendar ne morem dobiti
Ubogat ne znam, zato me je sram.

Heinrich Gross.

Materni poljub.

Ljubim razven dne soparno noč
Tisoč zvezd na nebu plava,
Ljubim blede lune skrivno moč,
Svet obsevajoč, ki spava.

Ljubim jutra balzamiran duh,
Ko rosa grme s solzámi obliva;
Ljubim zefir, parfumiran duh,
In ptička, ki na drevju biva.

Melanholični večer zasije,
Harmonično v zraku veter piha,
Ljubim tud' škrjanca melodije,
Kot čisti glas, nebeškega navdiha.

Ljub otrok, okrogel mu obraz,
Njegov pogled molčeč in nem,
Odkrit govór, ter živ in gibčen stas,
Lasje visé, štrlé po vratu dem.

Ljubim bolj še materne poljube,
Nje rajsk' nasmeh ljubezni poln je;
Molitve bolj še ljubim Bogu ljube,
Ko jecljat otroka učila je.

H. Bramtot.

DOBRA DEVICA.

Vsaki večer, pa nam zvezdno obnebje okoli
Rajsko veselje in angeljski mir oznanuje,
Vidiš mi mater v naročji, trpečo, tu doli....
Hočeš da srce in glas v proslavo ti čuje,
Marija Devica,
Tolažba v britkosti,
Naj njuna glavica
Počije zadosti.

Dobra Devica, ti veš, ko v hribe pobegne,
Ptičar brezčutni, ki nima obzira
Revčku golobčku družbico odtegne,
Reva nekoč že medli.... in umira!
Devica, kaj ti čem dati
Sočutje, ker sem sirota!
Življenje mi mati,
Ljubezen - dobrota!

Ona vže spi ... in zahvalo jej vedno prepevam,
Hčerki dobrotna! oj mati Te ljubim srčno!
S krono najlepših cvetlic, te ogrevam,
Križec blesteči, pa dičil tvoj vrat bo krasno!
Devica preblaga,
Dokler se ona ne probudi,
Mati predraga
Čuvaj da trdno le spi.

Maček, stara mlada miška.

Mačeka:

Semkaj pridi, krasna ljubeznjiva,
Pridi angelj moj, da te poljubim;
Ljubim te srčno, ker dobrotljiva!
Kaj ti ugaja, da ti jaz ponudim?

Stara miš:

Beži otrok moj, ker on je zviti,
Vteči zanjkam koje on nastavlja.

Mlada miška:

Mamka saj mi nič ne more striti;
Sladko gleda, mjavka, me pozdravlja.

Mačeka:

Pridi pač sladkor, orehe te okusi,
Ter ljubezni moje znake vživat.

Stara miš:

Velim vbežat spretno še poskusi.

Mlada miška:

Oh! čemu vtekat? ker me srčno ljubi.

Mačeka:

Pridi nič ne sme pač tebe plašit;
Se prijatelja ne vstrašit?

Stara miš :

Kak pretkani ! zanjke zna postaviti ?

Mlada miška :

Kam se vendar čem odstranit ?

Stara miš :

Kaj pa deš ? le tresi se ter plane,
Ako k njemu storiš le korak.

Mačeka :

Pusti godrnjalko, da se zgane,
Pridi žar ljubimstva je gorak.

Mlada miška :

Glej me tukaj !... Bog pomoč !... Velim !
Strašna... ! Plašljiva izdajska je narav !...
Na mah - že žutim krempljev moč ! Trpim !...
Oh mamka moja !... imela vi ste prav !...

Andrieux.

MATI IN OTROK.

Kviško pogledaj, kjer bratec tvoj biva,
Vzeli ga angeljci in gori počiva.
Tjekaj so ravno odnesli ga kar,
Ker žalega on mi ne storil nikdar.

Oh mamka pozorno tolmači mi ti!
Se angeljček več na zemljó ne spusti,
Da dvigne z naročja me v blaženi raj;
Ker solzna dolina je bolestni kraj.

Leon Magnier.

Pokopališče.

Sveto, oj bratje, je ljudstvo,
Koje v Gospodu zaspi !
Sveto je dušam očetov,
Do sinov ljubezen plamti ;
Oni vže dom so vdobili,
Tavajoči brez doma smo mi.

Na tužnem mirodvoru,
Koje zakriva pepel,
Gibljemo se v molitvi,
V travi, kjer lišp je razpel ;
Štéjemo v žrtve ki mrtve
Večen jim mir in pokoj.

Tukaj skončajo zavisti,
Živo nam upanje traja ;
Lepotičje, in slava odpade
Tihota grobove navdaja :
Vstajenja pa čakajo vsi,
Dan ko Gospodov nastopi.

Giulio Càrcano.

ZVITI KARL.

Moji ljubi otročiči
Zdaj se bližajo Božiči.
Vi želite kako reč
Bukvic, punc in mnogo več.
Treba, da ste dobri, pridni,
Nikdar več pa malopridni.
Ubogajte, ker Bog vse vé,
Dartilca lépa vam donese.
Modri Karol stopi tje :
„Če se ne varam se obnese -
Zdaj vrlo pridni bomo dé :
Ko reči se vse pobrale.
Deve zorne, dečke žale
Poredni smemo biti še
Mamka res povej mi le?“

Heinrich Gross.

Prijateljem.

(A i m i e i a m i s.)

(Vignesia 1869.)

Deželo, ki Juliške Alpe meji
S Sočo razteza se dol do morjá,
Kdaj bom poljubil? zemljó ki strmí,
Rojstvo mi zrla in brezen gorjá?

Daleč od tebe Gorica živim,
Skromno življenje me bega takó ;
Konec kdaj pride? kje krsto dobim?
Kje dilje rasto? jih že seka kedó?

V rajsko deželo zares sem prognan,
Z svojci - na dom - kjer oživam prostost
Že prišel radosti veselja bo dan.

Tolikokrat vendar zamišljen stojim
Tuhtam kar moji deželi zapustil,
Solzne oči so ko to vse motrim.

C. Favetti.

Mon fils est là.

(Moj sin je tam.)

Popotnik:

Je tukaj - cvetoča livada,
Pri gričku, ki poln cvetic,
Žena prekrasna je stala
Rosne oči so solzic?
Kdo tvojih rev je vzrok?

Mati:

Nič mojih solz ne pošl!
Vidiš tu grič ga rosim....
Moj ljubljeni sinko tu spi!
Cvetka se sama rodila,
Tukaj na mili gomili.
Spomin sem na sina dobila,
Glej kak krasán bil premili!
Tak lišp in pa kras bil njegov;
Obraz mu rudeč in žareč;
Cvetke vonjava pa diš je njegov....
Ljubljani sinko moj speč.
Glej sreča, ugodnost je ta,
Ptujec le šteje svoje dni!
Osoda soprogo ti da,
Naj sinko zatisne t' oči!
Jaz rožco prisotno negujem

Sleherno jutro me zrla,
Vrnivši se kaj ogledujem? ...
Sina mi smrt je potrla!
Popotnik - ko leto je dni,
Kot stari prijatelj se bližal.
Cvetlica - pa oh se poši....
Grič se izdatno povišal....
Po ptujki on brzo popraša,
Glej skupna gomila je ta
Pastirček z povdarkom naglaša:
„Počivata tukaj oba“.

Eugène Scribe.

A ME MARI.

Ko danes se prične danit
Če mati pri durih bediš
Čula boš solze točit,
Britko ti muzo vdobiš.

Borno sem bitje prahú,
Očeta sem prišel prosit,
Odpuščanja, sem poln strahu
Tud mamke dolžan sem ljubiti.

Zaupno pa z njo govorim,
Povem jej radosti, britkosti,
Z njo se solzim in smejim
O preteklosti in pa bodočnosti.

Skrbno srce ti je bilo,
Prosim te ljubljena mati;
Navdihni mi danes voščilo,
Očetu ga hočem podati.

Ko jutre pa v spremstvu vsi
Mu skupno poklónite sé,
Ročico ponudi mu ti,
Naj mamka z Vami tudi gré.

Pusti, da govor razvije
Kaj še voščilu pridjá
Pusti, - da srce odkrije;
Njuna beseda veljá.

Da ga poljubi srčno
Ter vsprejme obratno poljub,
V objemu počije sladko
Pozabi britkosti in trud.

Vetrčku reci tihotno
Nazaj se ti k Donavi vrni
Z besedico milo priteci
Na pravo se pot mi obrni.

Besedica sladka in zorna
Odpuščanje naj meni podá
Da kruta duhomorna,
Otožnost mi zgine 'z srcá.

C. Favetti.

Doi passers

(vrabca.)

Zaman pa čakam in na uho vlečem,
Daleč blizu síromak sem ptuj,
Vzbudil dan preteklih dni me srečen,
Glej stvarnikov to glas je čuj.

Tu vrabca dva na okncu čepita,
Hvaležna za drobtince koje vsipljem,
Me ven skakaje v njih jeziku vabita ;
Prignal ju glad - ljubezen - vgibljen.

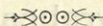
Prijatli, znanci, bratje nihče dem,
Nihče, nihče name več ne misli!
Kaj od vseh pozabljen sem? - ne vem.

Jedna mislila je name — sama :
Gor v nebesih zame je prosila ;
Je draga misel - to tolažbe drama.

C. Favetti.

A DON MARTIN.

Martin igro lepo si zaigral!

Toskansko si zarukal kot kak Tas!

Poj slovensko, pusti, da bo žibral,

Saj oslovsko menda komaj znaš.

Apolo hoče videt tvoja čreva,

Ter hoče dat vzgled Slovencem vam

Kobilo mojo t' je poslal — kot deva

Z sodbo dol z Parnasa pride sam.

Na ogenj vrzi svinjarije te,

Verze namreč koje v domišlji

Smatral s' jih kot umotvore že.

Gosli pa razbij na lastni buči,

Ko zadušnico pa t' bom zvonil

Z vrvjó učini vozal - vrat zasuči.

C. Favetti.

A Pieri Viola.

(Vienna 1842.)

Peter kaj pač t' je le šinilo v glavo?
Pesnik črez noč in na moč bi bil rad,
Ker zajahal si Pegaza, brzo takó,
Gór na Parnás bi sfril kot škrat?...

Glej vrága li nisi prozajko lovil,
Saj besedičil si vedno počasno
Hipoma rad bi še Tasa dobil!!
Li krívda dénarja? - Povej mi začasno?!

Obrni, se vrni z Parnása nazaj,
Prej ko upehan do vrha prilezeš
Nos si v nevarnosti zbiješ tedaj!

Pesnik ne zleže z skovanko se rimo -
Živahnosti, družega, treba bi bilo; -
Počijo strune - navduši te vino
V roke pa vzemi še kladvo in pilo.

C. Favetti.

Per il giorno onomastico
del nostro amatissimo genitore.
(Za god očetu.)

Dopusti da podam
Ljubezni znake té,
Poslušaj mi srcé
Ponižni govor moj.

Tolaži danes me
Ta presrečni dan,
Prijeten tak krasán
Naj čestokrat se vrne.

Goreče zate želje
Gor bom k' Bogu dvigal,
Z molitvijo vžigal
Pomaga naj ti res.

Življenje tvoje teče
Naj prosto bolečin,
Proč strogosti čin
Od sreče sleherne.

V nebesih jedna je
Za mé molila bo,
Za té, za nas srčno
Ne jenjala prosit.

Pa beseda ista
Ki iz srca je všla,
Glej vsem je čutna bla
Smo vsi otroci tvoji.

C. Favetti.

OLJSKA GORA.

Ko noč svoj črni plašč že razprostrla, je Jezus taval sam,
Bil z haljo je belo oblečen, ogrnjen le glej;
Ob hriba vznožji, vojniki so vtrujeni spali.
Pihljaj pa pod oljkami veter sovražen kojega zbali,
Pa Jezus v tminah sameval, korakal samotno,
Do smrti v britkosti potrta in oko mu že temno, dremotno,
Upognjen obraz in pa križem roke, na obleki držal
Kot tat se skrivavši po noči, če se zločinstvu vdal:
Poznavši skalovje kot pota na samem,
Se vstavi v kraju Gecemane zvanem.
Poklekne upognjen in sključen se joče,
Vzdihne, vsklikne proti nebu: „Moj oče!“
Nebo pa je črno, oblačno in Bog le molči;
Osuplo se vzdigne, ter dalje koraka strmi;
Užaljene oljke, vsodno se treste ondot,
Njemu raz glave pa tekel že mrzli krvavi je pot:
Se vrne pristopi z strahom zavpivši o joj:
„Niste li mogli moliti in čuti z menoj?“
Sen pa mrtvaški apostole neučni je trl.
Ne Peter, ne drugi, pozivu še ust ni odprl.
Sin Božji tedaj se počasno je dalje podal.
Glej kot pastir Egipčanski, je sredstvo iskal
Li angelj nebeški na zvezdi blesti.
Pa sivi oblak že obnebje stemni,
In temna, oblačna odeja zagrinja puščavo.

Jezus krotak pa razvil je trpljenja zastavo.

Po trideset letih, v dobi junaški ga strah je prešinil,
V potrto umrjoče srce strahopetno se vrnil:

Trikrat zaman je zaklical v nebesne vrhé.

„Moj oče!“ Le vetra glasovi švigaje do sé.

Sključen v pesku ležal je, ko mučil ga strah in trepet,
Kot človeka na svetu vtrpal ga trl človeški šepet.

— Zemlja se tresla, čutivši težo neznosno tedaj

Ko je klečal Izveličar pred Stvarnikom svojim je zdaj.

Alfred de Vigny.

Brezmadežno spočetje.

—O—H—H—O—

Kdorkoli si človek le Evo Marijo poglej,
Tvojo pozorno primirjaj in mater nebes,
Vidiš, katera obeh se t' omili poprej,
Od očeta višav več milosti dobiva zares.

Prva se komaj prikaže že uporna gorjé,
Druga pokorna in še za primrjati ni;
Odganja naj jedna pa druga vteguje roke;
Prva le zlo, a glej druga nam zdravje deli.

Prva le noč in viharja nevihto grozi,
Druga tihoto in dan umrjočim izbere;
Kači ugame se ta, druga jej glavo zdrobi.
Postavi kraljestvo in njune oltarje podere.

Jedna svoj rod je satanski hudobi izdala,
Druga zatrla suženjstvo pradedov trdó,
Ta smrt rodila, ko druga življenje postala;
Jedna odpira pekel, pa druga odpira nebo.

Ta Eva pa plamen le vžiga in neti med nami,
V trenutku, ko ista vstvarjena bla je brez madež,
Devica brezmadežna, ki je med vsemi ženami,
V svojem spočetja manj čista naj biti do sadeža?

Ne, ne, ne verujemo vendar tega skupno vsi,
Oznanujmo nasprotno vedno in povsod le to,
Kar Bog podeli materi ljudi,
Materi božji gotovo odklonil ne bo.

Corneille 1633.

L'OM LIBER.

(Prost človek.)

Prost sem, in vendar ne pojem nikdar
Hlinskih in hlapčevskih pesmi za svet,
Pesmi prodam ne, darujem jih v dar
Prostemu zraku obnebja ki cvet ;
Nimam visokih oholih gradov,
Kamor se kmetič tresočče obrača,
Ptiček frlim le tje v gnezdo domov :
Tu so mi verzi, bogastvo, igrača. -

Bogati le sode zlata ima rad,
Vina požirek ogreval me bo ;
Solnce in luna so meni zaklad,
Borne te skrinjce - srebro in zlató
Kot starček imetja ne bom negoval,
Pamet življenje naj vedno obrača,
Tak bom denarje sam sebi koval ;
Tu so mi pesmi, bogastvo, igrača. -

Z križci, naslovi vedril bi srcé
Mogotcem ko uspešno bi služil,
Zdaj pa so morne potrte želje,
Ker se začasno jim nisem pridružil ;
Z blagoimenitjem bi venčal roke,
Čestokrat mami človeka palača,
Vse leto prepeval opeval gorjé :
To so mi verzi, bogastvo, igrača. -

Záte, oj náte pa vedno bom mislil.

Angeljček lični ti bodi z menoj!

Rad bi zdaj z mojstersko vnemo še bistril,

Šel naj bi zate še služiti takoj?

Ne in pa ne, za svobódo živim!

Mrtvičenje, to je suženska zadača,

Če treba tud žarek ljubezni pustim,

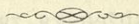
To so mi pesmi, bogastvo, - igrača! -

C. Favetti.

Božičnica.

(Pastorele di Nadal.)

Ne da se pač povedat!

Kak vesela rajska noč!

Božičnico prepevat

Prišli smo do koč.

Jedinorojen, sin Boga

Prišel je na zemljó:

V Betlehem se v hlev podá

Kjer rojen bil skrivnó.

Krasán, sladák, kroták

Slave tron zapustil je:

Postal otrok je siromak

Prišel nas odrešit je.

V hlevu mrzlem koprni

Ležeč na senu pač težkó.

Ga osel, vol časti,

Greje z dihanjem lepó.

Obličje mamka gladi,

Sv. Jožef tu stoji:

Skrben po navadi

Poljubke detetu deli.

Večer krasan to je!

Oh rajska mila noč!

So angeljcev želje,

Prit nam v pomoč.

Poslušajte oh kak pojó
V tisoč tisoč trumah,
Mir ljudem na zemlji,
Slava Bogu na višavah.

Pastirčki gledat brž gredo
Čredo in vse puste :
Dartilca, sira prineso,
Ju jančka mu zročé.

Zvezda kralje privabila
Od daleč v obilnosti :
Prinesó zlata kadila
Polni svete vdanosti.

Glej zemlja in nebesa
Gospoda zdaj časte,
Iz Marijnega telesa
Ljubezni vtrinki ga rodé.

O Jezus otrok zlat,
Z angeljci te mi častimo :
Kak svet si otrok mlad,
Z pastirčki kralji te slavimo.

Božičnica je pesnij slast,
Okoli gremo pevajoč :
To večera divna čast!
Rajskomila rojstva noč !

Giambattista Gallerio.

A M I T A.

Ko dekletce vidim, bistre zrem oči,
Duša vrla, čista, plemenita res,
Utihnen plah in zbegan glas trepeč molči,
Trepetaje kri v žilah vre zares.

Kaj počét, ne znam, vtečem, pridem grem,
Rad povedal bi jej snov ki njej ugaja
Pa kar na misel pride varan brž prezrem,
Zapah srca zaprem zatrem željó ki vstaja.

Ali se kvantáje kot čudak držim,
Namesto da ljubav sočutno bi gojil
Kolobocje in norčije govorim.

Perúti sredstva spretno ti vporabljaJoč
Pomagaj Amor sfrli gor na oknce,
Verz prilepni na cvetličnik ko bo noč.

C. Favetti.

P E V E C.

Želja večkrat ga morí,
Pri lune svitu tudi,
Večerni spev ga budi,
Struna harfe ga bodrí.

Pred hišne vrata stopi
Dolgo, mirno tu sedi,
Okoli sladko vse še spi
V duhu grobe klopi.

Tebi Ida misli dam,
Kjer te hladna zemlja krije ;
Harfo pa pred sabo vije
V njene strune poje vdan.

Že cvetlica skoro vabi,
Ko svetu se prikaže :
Tu pa se vihar pokaže,
Ter že cvet ugrabi.

Prične skoro se smejati,
Solnce jasno sveti :
Kmalu prične vže temneti,
Noči se kmalu nadejati.

Tako v življenju se godi
Ogledam si zemljó,
Pa pride smrt hitro,
Pretilka v grob nam trobi.

Tak se Ida tebi djalo
V kratkem času boš mrlič
V prah pepel in nič,
Nebo te k seb' pozvalo.

Daj, da Ida služi
Kot večkrat na tem svetu,
Rádost nama v cvetu
Grob naj naju druží !

Karel Hynek Mácha.

P E S M I

Prestavil

iz

raznih ptujih izvirnikov

VII DEL.

B. BEVK

kurat.

Pravice pridržane.

Tisk Pallich & Obizzi

1908.

PESMI

PRESTAVIL

IZ RAZNIH PTUJIH IZVIRNIKOV

VII. DEL.

B. BEUK

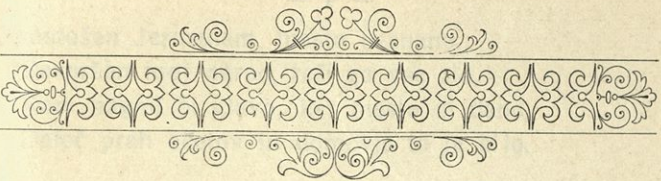
kurat.

J. Urhovec

Cena 40 vin.

F2C 1144/1953

TITU BRESSAN.

(VIENNA 1842.)

Tita - dolgčas - obupujem
Pogrešam hrib in plan in dol,
Rojstva kraj v srcu rad negujem,
Življenja jutro premišlujem bolj.

Ko me slavček spremljal bo
Šel čez svete Katarine grič
Razgled motril deželo bo,
Kojo vije valček Soče viš.

Tu zrak nebo in jezik ljud,
Krči mi srce in duh otrpne
Več ne morem trajat dolgo tud'.

Oh življenje moje pač ne bode srečno,
Če oddaljen bival bom od doma!
Zame le v Gorici tu je tečno.

C. Favetti.

Zapuščeni.

Po dolgem tam polju se vetrček gibljo,
Jablan tam belosneženo cvetě,
Klasje pa zlato se gibčno vpogiblje,
Klanja se vse - in pa nič me ne zre.

Po brezovem gaju vetrovi igraje,
Pred gajem stoletna še smreka stoji,
Listi tihotno med sabo šepetajo;
Poslušam - pa zame novosti pač ni.

Srebrni glasi potočka šumljali,
Potok, ki cvetlico livade objema,
Kot davne bi čase vže kritikovali;
Grem mimo - in čujem - da nič se ne vjema.

Obokano modro obnebje se sklene,
Na kojem z oblaki še veter igra,
Danes prot severu, jutre prot jugu jih žene,
Zahod - vzhod - se pač k nam ne poda.

Razpršen moj rod je, brat bratu neznán
Z plakanjem vendar si pot le skrajšujem;
Dvakrat nič, pa enkrat pride vse na dan,
Večno dalje - vrnitve čas pa odtegujem.

Opustošen Jeruzulem, mesto neznano,
Razpršen moj narod, teži ga vse zlo,
Kam nagnil bi glavo, ker mesto ni dano,
Daleč prah očetov in domovje to je b'lo.

Ljudstvo pregnano od palme Jordana,
Kjer rano ob solučnem vzhodu puran se glasi;
Tam domovino pozdravljate, ki mi neznana,
Pravite, da mi ljubezen do njega še tli.

Moja ljubezen (rod dom) je šla - črez visoke goré
Je višja kot hrib, črez kojega naglo sem šel;
Črez morje korakal - črez silno globoko morjé,
Globokejši kot morje žalostinke sem pel.

Karel Hynek Macha.

LA UARFINA.

(Sirotā.)

Dol klobuk - ker mrlič, gre,
Za mrtve moli se povsod -
Saj ko smo notri v krsti vže
Tud' bogatin ni več gospod ;
Isti pokrov krije vse,
Reve in škrlatnike.

V prosto krsto, ki je tesna
Mladenka stopi iz zlatá,
Brez solz, potrta, resna,
Bolest srce jej obda ;
Glej sirota b' la mladenka,
Siromaka zaročenka !

Jej umrje 'oče mati
Že v detinstvu, ko jeclja -
Vendar žarek sreče zlati
Tud' njej se vže smehljá,
Na svetu vendar sama ni,
Jo ljubezen tolaží.

Če revni - velik pa zaklad
Ki tvorila ljubezni vez -
Ni zlata zadostni sklad,
Da kupil vez gospod zares ;
In zdajci? On že pod zemljó -
To za njó je pač britkó!

Z novim krilom tužno plane
Tje v krsto mrtvega vloži ; -
Deva revna kaj ostane?
Vse, oh vse že zdaj zgubi! -
Kaj ostane jej ti viš?
Štiri skale in pa križ.

C. Favetti.

LOVSKA.

Vesel nam bodi jasni dobrodošli dan,
Na obnebjü modrojasnem se dviguje,
Iz dvorane temne - tje na prosto plan,
Ven iz dvora tje v veselja stan,
Doneče ubrani mili spev se čuje,
Da prirodni sen razprši bran! -
Hurá! hurá! hurá!

Lovca mrtvega pa sen je globok čin,
Njega več na lov ne drami klic iz lin;
Zdaj živimo - toraj le na lov strmin!
Hurá! hurá! hurá!

Glej kak lovcem gosti mladi gozd zelen
Jih vablivo in ginljivo čaka;
Vsako bitje zdramilo je petje ven,
Ko čuje se odmev od hribov oddaljén
Petja val v daljave se pretaka;
Zdramil nas je lovski zbor in zvabil v plen.
Hurá! hurá! hurá!

Ljubo je življenje, in ljubi gozdi gor,
Teh ne zapusti divjaški kor;
Živeči mi za lov smo hribov lovski zbor.
Hurá! hurá! hurá!

Le v prostore tam v daljavi nam je vas,
Naš zbor po gozdu že prodira,
Glej jelena - strel na strel - radosti glas,
Zveri bežijo, saj jih pes podil ves čas,
Pa jelena smrt izbira,
Razlega tam v gozdu se veselja kras:
Hurá! hurá! hurá!

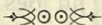
Že je padel pa ne sliši več morilcev res,
Nikdar več ne bo videl gozdov les,
Nam pristuje plen, lov je veselje ples :
Hurá! hurá! hurá!

Karel Hynek Macha.

Ko ti tekla je življenja čas,
Dilil Te obliča kras :
Poniklost in čistost,
Bila cvetka je lastnost.
Oh Ančija ti cvetlica,
Marja čista si Devica.

Ahacija.

Najbolj redka je ta boja
Najbolj draga nje je hoja,
Onstran mórja je domá,
Na žrtvenik se prav poda.
Ahacijo hočem Ti podati,
Devica modra sveta mati.

Ponižna zbrana mala,
V kanarinčka krilu zala,
Mehki cvet je nje lepota
Vrtov raznih je krasota.
Ahacija nežna ti cvetlica
Lepa si Devic Marija,

Poslušajte kak plamtí,
Vonjave duh na vse strani,
Vonjava tisoč je duhov,
Biser cvet, ki vedno nov.
Ahacija srca je oltar,
Podaj Devici jo v dar.

Ko Ti tekel je življenja čas,
Dičil Te obličja kras ;
Ponižnost in čistost,
Bila cvetkam je lastnost.
Oh Ahacija ti cvetlica,
Marija čista si Devica.

Oh na zemlji bi razlil,
Za gorečnost pač bodril,
Za nedolžnost in vrline
Ki Gospoda so dobrine.
Ti ahacija si se zdela,
Kot Devica čista bela.

Tudi meni mati ve,
Čvetka ta mi vedno de,
Naj ohranim jej srcé
Čiste vedno tud' želje.
Kot ahacije pa cvetlica,
Marija dobra je Devica.

Navdihni mene mati luči,
Brez pomiselka me uči;
Da ljubljéni krasni cvet
Je Gospodu vedno svet.
Kot ahacija bodi vreden,
Dar Mariji vedno čeden.

Sveta Device te pozdravim
Ker angelj čuje z menoj:
Sveta Marija milosti polna;
Gospod je s teboj.

Giambattista Gallerio.

Koklja.

Skrbno matere srce,

Bedi in in ne miruje ;

Poglejte vendar kokljo,

Kak pridno nadzoruje.

Nič ne jé in nič ne pije,

Dokler pišč ne zleže,

Kak požrtovalno

Prenaša žrtve, teže.

Strašno pa se razsrdi,

Ter glasno klok, klokoče,

Če čuje tužno čivkanje

In se pišče joče.

Mnogo vidi, mnogo kloče,

Hoče imeti vse pod sabo ;

Z kljunčkom brska, praska

Noč čuvanju za uporabo.

Zdaj jih brani, zdaj jih kliče,

Pridno vodi jih na hrano ;

Brska v pesku jih uči

Kaže z zrnem pot nastlano.

Li dežuje, li pripeka,

Solnce močno o poldné,

Ona skrbno jih neguje

Okoli vedno z njimi gré.

Ko pa v zraku že opazi,
Da sokol se krožno vije,
Peruti zdaj raztegne
Ter piščeta poskrije.

Če se nevarnost bliža,
Prične prav kričat,
Ako kdo jo prime
Pustí se pokončat.

Materínsko pač srce,
Ne more mirovat ;
Duhomorni broj skrbi,
Jej ne dopušča spat.

Giambattista Gallerio.

Jazmin.

O Marija, mamka blaga,
Tu na tleh klečim bisaga.
Seb' podarim vrli čin
To je moj jazmin.

Potrpi, vendar blažena,
Če ponudba skažena,
Če darilo skromno sin
Pokloni Teb' jazmin.

Vas prelepa, božja mati,
Zrem kot zvezdo božjo stati,
Natrgal v vrtu sem dobrin
Diči Tebe res jazmin.

Bel vspeva sred zelenja,
Kot snežinka sred medenja;
Kot bi angelj dal vrlin,
Obsiplje Tebe pač jazmin.

Z vijolico in lilijo je v vrsti,
Vedno me tolaži čvrsti.
Majhen v rasti je rastlin;
Rajski zove se jazmin.

Marija, daj mi, to Te prosim,
Lepo srce, da Ti nosim,
Čisto, polno, ki sladnin;
Evo biser ti jazmin.

Takrat pa če moja lica,
Ne oblije rudečica;
Čislan pač je rožmarin,
Jazmin deviški ti spomin.

Kdor pa mati čudotvorna
Teb' srca ne da,
Duša taka je uporna;
Ali nima tak srca.

Giambattista Gallerio.

TOLAŽBA.

Diči nasmeh te oj deček rumenkastih las,
Ne hodi - ne hodi se igrat po hribih ves čas.
Hišnega praga - zavetja ne pusti nikdar,
Bežat za čredo drobnico, če tudi li božji je dar.
Tukaj pri mamki, oj deček ti mali ostani,
Bodi v tolažbo v britkostih jej vedno vdani.
Ninfe sestrice pač dolgo bi ne zdihovale
Tu negovale in rajske bi igre igrale.
Vijolica brdka tak dolgo se vendar ne skrivaj,
Radostno v bujni livadi med trnjem prebivaj!
Listje te krije in duh pa vonjave okoli diči
Živa cvetlica čistost te kot biser obseva zlati,
Naj véra in up in ljubézen te v dnevih življenja krepi
Saj te kreposti vrline blaginje ti lajšajo dni.

X.

N O Č.

(Iz češč.)

Solnce ugasne - siva noč pokriva svet -
Sliš! Črez britofa zid, ki z mahom krit.
Pridga glas zvonov že pokrajinam
Okoli ležečim vasem.

K cilji pride romar, odloživši palico,
Prah obriše od svojih prstov, pot skončá ;
Na ozki stezki mu dremota
Zakaj mu bilo tak dolg čas.

Zakaj oči solzé, zakaj tak tužno bilo,
Z solncem dan skočal, ter šel za sive góre;
Če večerna zarja ugasne in zvon zvoni
Zašel v tihotno pokrajino.

Li se bliža morda slutka smrti? -
Misel, da me glasovi zvonov
Z svitlim dnem k grobu teme vabé? -
Tam obstoje zapuščeni? -

Zastonj se boji srce pred groba tihoto,
Zaman bo strah zatajil v prsih duh človeški;
Ko vidi sliko smrti,
Vže zaradi sence se vstraši. -

Še nisem v grobu tihem, še nisen zapuščen ;
Z solncem zajde dan, prične siva noč :
Prehodijo nebeško zvezde,
Sveti mesec na grobeh ! -

Le kadar dan zagrnjen bil v sivih je oblakih :
Na zemlji črna tema gospoduje.
Na grobu - zvezde zdaj več ni
In lune žar več ne sveti !

Karel Hynek Mácka.

KRESNICA.

(Iz furl.)

○ □ ○

Izdatni broj kresnic

Sem ter tje po polju švíga !

Luč blestečo razpošilja

Prsa kakor blisk vžiga.

Zdi se, da krdela nun,

Povrstno za procesjo gré,

Ter rožni venec molijo

V roki luč držé.

Oh med nami glej

Kak tiho sem se bližat,

Zdi se, da že gré

Z pozdravom se prigibat.

Oh semkaj pridi draga,

Nasloni se na mé ;

Le prsa mi pokaži

Da vidim lučko žé.

Oh plamenček ti krasán

Prilepljen na teló,

Oh povej mi vendar

Kdo okinčal te takó.

Oh kak odgovor tvoj -

Jedino on podaril

Mí krasni biser ta,

Ki vse na svet' ustvaril.

Krilo svoje ko razgrne
Temna noč, zemljé morjá,
Jo dobri Bog nam pošlje
Da malce svita dá.

Zvezde in pa luna
Tam gori le sveté,
Z našo malo lučko,
Svetimo tu pa mé.

One na obnebjú
Gospodu slavo, čast
Me sveteč na zemlji,
Pričamo mu last.

Ter vas uče možje,
Gospoda prav ljubít ;
Ki svojo luč nebeško
Da povsod svetít.

Oh! vže preveč človeka
Brezčutno je srcé
Ljubezen Bog zasluži
Pa bitje se mu vpré.

Oh frli zadovoljna
Kresnica proč nocoj,
Srcé Bogu darujem
Saj ljubim ga s teboj.

Giambattista Galerio.

PREDICA.

(Iz češč.)

Tam pod okinčanim majem, predica nekoč je sedela,
Glej žalostinke v gozdu pa kukovca srcu je pela.
Četrto vže leto minilo, kar tukaj pod majem čepi,
Od gor krkonških, tje doli do Prage le gleda bedi :
Od ranega jutra in pa do večera, oči tje obrača,
Li vrli in hrabri Milvoj se iz vojske morilne že vača.
Lice rudeče vsled rev in britkosti je davno zbledelo,
Da ljubi Milvoj se z krvavega boja ne vrne se zdelo.
Okoli nališpanga maja, pa ptiček vsodno že kroži,
Ona pa de; kje Milvoj, ter obupno vzdihne in toži.
Prinesel je že obvestilo o Milvoju nek črni vran,
O kruti le vojski, ki bila se z Turkom je bil pokončan.
Zaplakala užaljena deklica je : O - ve snežene goré !
Zakaj ne pokopljete ljube deklice - potrto srce !
Pred vrlo mladenko pa hrbovski duh že na straži stoji,
Deva je plašna, ko strah jo prešinil se strašno boji.
„Ne vstraši se otrok“, tak hribovski duh jej oblastno veli,
„Moj vpliv je močan, ter te rev in brikost' oprosti“
Pa glej že prikaže pod majem cvetlica se krasna vedrilka,
Pa kukav' ca kliče bolesti vsakemu srcu pretilka.

Karel Hynek Mácka.

Discipline scolastiche.

(Iz furl.)

Ves javni poduk kot se zdi
Dandanes vendar pravi ni,
Povsem je dober, lep,
Za kaznovanje slep.

Za mojga časa blo strogó
Napredovalo se zeló.
Kdor naloge ni znal,
Ga učitelj je zuhal.

Brž ga klečat zalotil ;
Če kdo nemiren bil,
Ko se ga je posvarilo
Če osorno odgovorilo.

Je brž zaušnico vdobíl,
Zlasan, klofutan je bil,
Z jezikom moral tlak lizat
Čestokrat opeko križat.

Porednež surovin
Dat klofute lop ;
Trkat z nosom klop ;
Šo krute kazni čini bli

Da zurkljala z nosa kri -
Kot slučaji so donesli,
Frlele so klofute, udarci, bili
Vse se klanjalo mogočni šibi ;

Na komični način se mladi rod učil
Omike in uljudnosti svojil;
Da znal družabno bitje bit
Svet in svojce prav ljubít.

Služila pač je skrajna strast
Vnemajoč včenja čast,
Tako tudi jaz sem vzgojén
Z metodo staro vtrjén.

Karniflali me dobro vem,
Zato postal sem to kar sem.
Sovrstnik moj ime ostane skrito
Možak postal povem odkrito,

Nek profesor zuhal ga takó
Da odtrgal mu uhò,
Bolj srečem nego jaz,
Ko je bil nabora čas.

Io popihal črez mejó. :
Drugi učitelju sorodnih prijet za čop
Dobil je lop da se zdrl brzo zob,

Ta slučaj je zadostoval
Da šila in kopita je pobral.

Pietro Zorutti.

Svarila nasveti.

(Iz franc.)

Zbudivši se zjutraj, s postelje skočite,
Po solčnem vzhodu, se kmalu umite.
Saj osem ur spanja, vam prav zadostuje;
Počitek pa zgodnji, vam spanje zasnuje.

Lastnina pa več kot lepota velja ;
Zato se prav dobro človeštvu poda.

Je mila duhteča vonjava dobrilka,
Napredka dežele tud' zvesta znanilka,
Že širi se slava in čisla te ljudstvo,
Ko čuti, da vstaja omike vže čutvo.

Zdravilstvo v besedah morala, lastnina ;
Človeških, življenskih snovi korenina.

Pa kadar pričnete stanovska opravila,
Pred božjo podobo darujte darila ;
Zaupno klečite, presrčno molite.
Bog vidi, kar v srcih motrite.

Če morda vdobite, na potu življenja vodníke,
Nevernike zlobne črez božje nčenike,
Ki smešijo vero in svete obrede ;
Pomilujte vse take za britke izgrede.

(Sledi dalje.)

de Baguér.

B O G.

(Iz franc.)

„On je“ vse biva v njem neskončnost mu je čas,
Neskončnega bitja pa čiste snovi so mu stas.
Prostor mu bivališče, večnost mu starost;
Dan mu pogled in pa svet mu je slika in starost;
Vesoljno podvršeno senci njegovih je rok;
Večnega bitja valovi teko mu iz osrčja kot tok,
Kot reka deroča izvira iz studenca visoke goré.
Tamkaj pričenja, skončuje to božje srce
Brez mejnikov on je in dela njegova popolna
Roko blagrujejo ob rojstvu ki jim vesoljna.

.
Glej vse izvira od njega in k njemu se zopet sbrača
Ker volja njegova najvišja postava vse čine poplača. - -
Ljubezen, razum, lepotičje, mladost in vrline moči,
Brez nehanja ne da kedaj bi se vtrúdil milósti deli;
Rojenca obsiplje z darovi če migne,
In zadnja še bitja če hoče v Bogove pozdigne,
Bogovi pa ti so sinovi njegove moči.
Vedoč, da med njimi ni njemu neakončna razdalja meji,
Glasom narave težijo le v vrsto vstvariti;
Smoter vsem, je sam sebi zadosten, zamore vse vstvariti;

Evo poglej tu Boga, saj obsežni ga svet tak časti ;
Mu Abraham služil, Pitagora ga premišljeval,
Sokrat oznanjeval in Plato od daleč spoznal,
Ta Bog mogočni vse razumu razodeva ;
Ter pravico določuje, nesrečo pa ón zasleduje,
Poslavši na zemljo Kristusa kí to oznanje
On je sam jedini pravičen in dober ;
Zemlja vidi njegovo delo in nebo zna njegovo ime !

Lamartine.

Starček.

(Iz nemšč.)

Sóva veče,
Vrána kveče,
Vihár bobni,
Hrást hrščí -
Stárček tu leži trdó,
Z krčevito mrzlo že rokó,
Podzglavje je potresal,
Kdo ga bo pogrešal.
Odrinem rad, kot Bog že hoče ;
Le jedno prosim Oče !
Grčanje vže zastane,
Kazalo urno tud' obstane. -

.

Tihotno - vstopi
večeri se in postane noč,
Pri starču
Nihče v powoč. - -
Le sova véče,
Se huduje, grája,
Vihar razsája,
Dokler traja. - - -
Zopet solnce da svetlobo,
Spečega ni več -
Zazibal sen ga v smrtno dobo.

Heinrich Gross.

Človeško mišljenje.

(Iz franc.)

—O)H)H)H)O—

Vse skonča! vse vgasne : premagalci so zleteli ;
Na junaških glavah šopi lovorjev zveneli ;
Stara mesta, razvaline, zginile so davno v kraj ;
Na posutih in razpadlih so vtvrdbе nove zdaj !
Drug za drugim so razpadla vsa kraljestva prej cvetoča ;
Osoda ljudstva odpeljala, kakor reka, ki deroča ;
Z pozorišča zginil narod, že zaseda rod ga nov
Prišli ptujci se lastit prostora v senco teh grobov ,
Mišljenje človeško v svojem bistvu duša je jedina :
Smrt pa tega ne razruši, kar tu ni tvarina ;
Vsa obsežna, vplivna moč napenjala bi se zaman
Zatretilo pismo, ki vrodil ga božjega navdiha bran :
Iz obličja Jupitra se Minerva vpodobila.
Mišljenje pa nevmrjoče v oblasti prekosila,
Oblastna bila je kraljica, krajev in pa časov vseh,
Z peruti časa pa motrila je prihodnost tu na tleh.
Porušila vladarjem dneva; krono, ki vladanje,
Na pepelu pa Homerja tisočletno je molčanje ;
Po tri tisoč letih upoštevanje Homera je pričelo,
Vedno mlad in čil in venčan - slave geslo mu donelo.

Marie Joseph Chénier.

Skrjanček.

(Iz furl.)

Jutra zarja še ne vstaja,
Sveto jutro ni zvonilo;
Gor pod nebom žvrgoli
Ter ubira pesem milo.

Le pevaj ljubeznivi
Skrjanček glasno pevaj:
Zvenéč tvoj srebrn glas
Mi srčice obsevaj.

Gliske tvoje so prodirne,
Taktno brenkaš strunam v stran,
Stal bi tukaj in poslušal,
Ne da jedel, bi ves dan.

Zakaj pa vendar ne ostaneš
V oblakih gori pevček?
Saj grlica je v gozdu
In v hrastju žvižga slavček?

Li ni krasán ta homček?
Je srebnosvetel potoček
Se najde družba boljša
Kot tisoč naših ptičk?

Stisni, stisni ti peruti
Skrjanček doli frli.
Vsédi se na to drevò
V bližini poj ti vrli.

Strahopetni ti deviški,
Si črnooki vedno bil
Pridi dol en hip,
Oči polne so čutil.

Pokaži mi da vidim,
Obleke nove, lične kroj,
Zate zdi se narejena
Za nebeško ženitnino koj.

Me pá vidim ne upoštevaš,
Kot se zdi posluh ne traja;
Vem spoznavam, da ponižna
Družba moja ti ne ugája.

Angeljce višav poslušáš
Gospodu speve, ki pojó,
Njim bi se rad pridružil
Da prepeval bi sladkò.

Vedrilu, rajanju duhov
Ki se v višavah gibljejo
Z peruti gibčno mahaš
Te plesne želje gibljejo.

Zemlja, ki dolina solz,
Pusta trda je za té;
Le zaljubljen v nebò
Za svet ne maraš vže.

Oh! oddaljen od ljudi,
Z angeljci ostani ;
Vedri in širi mu srcé,
Ga z petjem rajskim gáni.

Giambattista Galerio.

Sura 114 „Ljudje“.

Bismi al-Ilahi errahmani errahijmi.

V imenu dobrotljivega in usmiljenega Boga.

(Iz arab.)

Reci : 1) Iščem zavetja pri Gospodu ljudi,
2) Pri kralju ljudi,
3) Pri Bogu ljudi,
4) Napram hudobiji podpihovalca in izdajalca,
5) On navdihuje osrčja ljudi,
6) Daj mi zavetje duhov in ljudi,
Salla-llàhu àlaíhi wasallamna.
Kul avnu birabi alnnási
Maliki alnnási
Illáhi alnási.

Kuranun.

S. 102 Uživanje.

Bismi al-llahi errahmani errahijmi.

V imenu dobrotljivega in milostljivega Boga.

(Iz arab.)

- 1) Blagoimetje in čast vam je tek,
- 2) Dokler do groba ne pride vaš beg.
- 3) Vendar spoznali nekoč boste lek,
- 4) Smelo trdim, da spoznali ves vek.
- 5) Naj bi spoznanje vladalo vprek !
- 6) Ogenj peklenski bo švigal v breg,
- 7) Bistri pogled vam bo tvoril vzrek.
- 8) Za hlastno uživanje - to bo pač jek.

Kuranun.

P E S M I

Prestavil

iz

raznih ptujih izvirnikov

VIII. DEL.

B. BEVK
kurat.

Pravice pridržane.

Tisk. Pallich & Obizzi
1908.

PESMI

PRESTAVIL

IZ RAZNIH PTUJIH IZVIRNIKOV

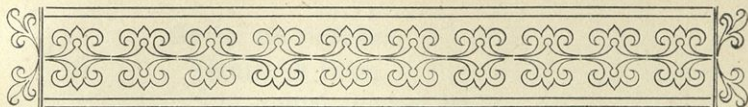
VIII. DEL.

B. BEUK
kurat.

Cena 40 vin.

F20 1145/1953

Sura 113.

Bismi al-llahi errahmani errahijmi.

V imenu dobrotlijivega in usmiljenega Boga.

(Iz arab.)

Reci: 1) Iščem zavetja, pri Gospodu obnebja

2) Pred hudobijo, ki jo vstvaril ;

3) Pred slaboto, koju zagrnil,

4) Pred naklepi spletke kujočih,

5) Pred zavistjo vse vničuječih.

Qul avnu birabbi alfalaqi

Min šarri mà chalaqa

Wa min šarri ghaasigin idà waqaba

Wa min šarri alnaffatati fi aluqadi

Wa min šarri hásidin idà hasadan.

Kuranun.

LA LUISE

L u j z k a

(Iz furl.)

Oh presvitla Lujzka!
Te diči lepo ime,
Saj ime Alojzij,
Plemenito, vrlo je.

Jagnje b' lo nedolžno,
Svetnik brez madeža,
Na zemlji čisto živel
Brez greha sadeža.

Res je živel med ljudmi,
V nebesih b' lo srcé ;
Kot zarja čist deviški
Kot dan aprila jé.

Iz natrganih Lujzk
Je šopke zvijal v dar,
Častilec je Marije
Lišpal nje oltar.

Vonjavi te cvetlice
Je vzdihe razvedil,
Zamaknenja nebeška
In misli svete je gojil.

Devici pa nebeški
Ugajal je takó,
Štel komaj dvajset let,
Hotela imet' ga je v nebo.

Z cvetlico to se hočem,
Danes jaz trudit;
Ter krasni venec
Moji materi ponudit.

Posnemat čem Svetnika,
Kot pobožne vse dušice:
Teb hočem dati Lujzko
In zraven moje srčice.

Ti lahko mi odgovarjaš,
Srce mu b' lo blesteče
Njegovo b' lo nedobžno,
In moje pokoreče.

V čast Mariji slavček
Pesmico zapoj:
Da vernih jo začuje
Karnje, furlanje broj.

Giambattista Gallerio.

La Madone de nev.

Marija Snežnica.

Na tron Marije mile
Ozrimo mi oči;
Gori dobro mater,
Kristjan vsak dobi.

Kater' izmed živih,
Slučajno se dobi
Da prešteti utegne,
Milosti ki deli?

Devica o presveta,
Kratko češ povem
Med tvoj' mi čudeži
Čudotvoren je snežen.

Zakonsko sta živela
Nečoč v krajnem miru,
V Rimu b'la meščana
Vzorna v pravem tiru.

Blo'je mnogo vrlih
Ki šteli srečnih dni;
Njima slava prva
Pobožnost da plamti.

Namest' izdajkov plitvih
Krojev in gostij,
Živela vedno skromno
Delila milosti.

Potem za Bogom jima
Prirastla na srce,
Je mati Rešenika
Ki nas odrešil je.

Če tudi b' la vže stara
Ostala brez otrok,
Hotela da Devica
Pomoč vseh nadlog.

Hvaležna pa Marija
V spanju se prikaže;
Vesela ljubeznjiva,
Se govoreč izraže.

„Otroka moja draga
Ponudbo odobrim;
Da ista bolj mi ugaja,
Tak misli potrdim.

Svetišče mi zidájta
Najlepše kot se da,
Kjer potom čudeža
Prikaže se naval snega.“

Papežu povedala
Sen ki ga imela;
Njemu pa Devica
Že vse je razodela.

Dvojice obvestilu
Se papež ljudstvo udá,
Združivši se pogledat,
Gredo naval snega.

Do kraja so prišli?
Pobožnih so se želje
Spolnile, sneg dobili
Oh vladalo veselje 'je!

V avgustu sneg, kaj ze zdi!
Ko vreme je topló
Takrat solnce v Rimu
Pripeka prav gorkó.

Čudotvorna ti Marija!
Češčena! na ves glas,
Peli papež, ljudstvo,
Ki nam pribežališče.

Na lastne stroške dala,
Zidat sta svetišče
Marije Vel'ke tempel;
Marija pri bežališče.

Če greste gledat Rim,
Večno vel'ko mesto,
V duhu se spomnite
Na ženina nevesto.

Spomni se Marije
Ki kliče se snežnica
Voled čudeža snežink
Kot znači zgodbica.

Giambattista Galerio.

Svarila nasveti.

(Iz franc.)

Glej brez Boga bi nebes in pa zemlje ne únel,
In brez Boga bi vse stvarstvo b' lo prah in pepel.

O čudotvorni učinek! si vera pradedov,
Saj razmotrivaš vrlino nebeških sosedov,
Plemeniš, obrodiš, bogatiš, koprniš,
Naše blaginje vže tukaj za svetu rosiš.

Trditi da Večnega treba ni siliti rés
Z molitvami, ki se ne vspno do nebes,
Da splošno in trdno postavo vtrdil,
Ne da na svetu bi kaj spremenil,
To strašna trditev, ki maja vsa tla.
Naj Bog omejiti ne mogel bi zlá?
Dobrota njegova in moč naj b' imela mejé?
Brezmejni svetovi, zvezdno obnebje zlaté,
Bi glasu Gospoda ne trebalo ubogat?
In Bog bi v nesreči ne mogel pomagat?
Otroci molite saj vera vse dvome podi,
Živa molitev, nebesom ugaja, poraja vrline vzbudi.

Sveži zrak vabi vas sleherni dan,
Na sprehod podvizajte venkaj na plan.
Toplota naj vreja korake naprej in nakaj:
Mraz če občuten, podvizajte brzo v kraj.

(Sledi dalje.)

de Baguér.

Zapuščena.

(Iz nemšč.)

Mlada Zorka je še mala bila ;
Ni vselej zabav se vdeležila.
Mamka, sestrice so šle zares,
Gledat večkrat igre, petje, ples:
Čče čestokrat ostal je sam
Žalostno otroče in zgubljeno,
Mislilo, da ni več tak ljubljeno.
Glavco trudno rahlo skloni,
Na podzglavje jo nasloni ;
Tiho, plaho je jokala
Ter zemišljeno dejala ?
„Ljubi otec moj, le čuj ?
Osamljen otrok, sam sem ptuj!“

Heinrich Gross.

A lis mes chiaris fiis Lisa e Maria.

H č e r k a m a.

(Iz furl.)

Vest pa strogo me pozivlja,
Zaključit pesmi teh ne smem ;
Ne da vrlim hčerkam hvalo dem.
Čut hvaležni me pozivlja
Do Marije Lize tli
Ker sotrudnici poprav ste b' li,
Nedostatkov tiska,
Bujne domišlije bliska:
Smelo pa trdim, da njuju mnenje
Brez hvalisanja in v oči,
Ljubezen dala žrtve mi časti,
Krepko bilo je stremljenje
Ki sladilo mi življenje

Toraj hčerke moje, vije
Duhovitost poezije;
So furlanom prav dopadle
Hvala vam ker pot ugladle. -
Ker osoda pač plačila in darila
Med nami tremi ni vstvarila,
Tak presrečen bom,
Če duh osreči dom
Ko Pegaza zajahale
Živahne boste skakale,
Bodriļa vtrinkov vam bom dal;
Parnasa umotvore izposloval.
Osedlal - da z sedla pač živalca
Vas pa zdrkne dol do tal. -

C. Favetti.

LA CAMICIA FUNEBRE.

(di Edoardo Bauernfeld.)

MRTVAŠKA SRAJCA.

(Iz ital.)

-O- H H O-

Umrla deva. - Glej sameva,

Mati plaka, noč in dan,

Revne jok, okol odmeva

Dan je sleherni solzán.

Bledo, blede,

Glej deklico,

Z mrliško

Tanko srajčico,

V spanju se prikaže

Nesrečni materi,

Ter z obupnim glasom

Pravi jej veli :

„Le počivaj

Ljuba mati,

Glej vsled solz

Ne morem spati;

Ker srajčica

Z kojo sem oblečena

Vlažna je zeló

Z solzami je zmočena.“

Tak otročji duh veli,

Z zornim svitom

Proč zbeži :

Prošnja obveljála

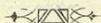
Rahločutna mati

Plakat je nehála.

Vers di **Benedetto Prina.**

Majnikova noč.

(Iz nemšč.)

O Majnikova noč! oj zlati kras!
Bujno radost vmesiš ti za nas.
Li mila pomlad cvetje je dobila?
Je v viteški opravi nastopila.
Pred njo pozorno, spretno se varuj!
Čudotvorna moč ne jenja čuj;
Vse jo ljubi in se jej smeji.
Kerub? on? na straži naj stoji?
Zvijazčnežu ne upaj, maja noč!

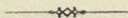
Heinrik Gross.

IL RONC.

Vinograd.

(Iz furl).

Neki oče, ko mu bliža smrtna ura,
Skliče k sebi vse sinove v kraj :
Sinovi moji, že zahteva me natura
Bolest trajat dolgo pač ne utegne zdaj ;
Kar zamorem vam pustit že veste,
Saj ugasne kmalu mi življenja luč.
Ogromne dedščine vam vročim ključ,
Vrlo znal kupit tak lahko deste,
Pozor! ker v njivi tam je skrit zaklad,
Glejte v njivi skrit je biser zlat.
Otroci le iskajte kot se zdi -
Jim blagoslov deli, zatične brž oči,
Ter v Gospodu mirno že zaspi.

Beseda umrjočega očeta
Zadeva sveta je presveta ;
Brezdvombeno vsak je gledal
Motreč, kar oče je povedal,
Sinovi niso mogli spat,
Pričeli brzo so kopat
Čestokrat približal trudni se večer -
Zaklada znakov slútit ni kjer.

Vinograd ves skopán, zrahlján,
Vrtič je postal krasán
Prvič ko vspevala je trta
Vina kvinč je bilo iz vrta,
Ko ledino spretno prekopali.
Trta brstje je pognala zdaj.
Tak otroci prišli do spoznanja,
Kar umrjoči oče jim oznanja -
Da vinograd - res je skrit zaklad
Vsled obdelovanja - bil je zlat. -

C. Favetti.

Marjetica.

(Iz furl.)

Prekrasne so marjetice,
Koje v vrtu sem nabral.
Vzrastle Ti na srčice,
Mati Božja Teb' jih dal.

Rajska si nebes cvetlica
Cvetka dična Jeriha ;
Ti si prava njih lastnica,
Mati božjega navdiha.

Okroglo, devo malo,
Bojo plemsko sem dobil ;
Smatrajoč kot najbolj zalo,
M' jo poklonil maj, april.

Tánko njuno fino listje,
Nagrbančeno je v króg ;
Vzor in biser je cvetic,
Imé podaril jej je Bog.

Marjetico, li božjo mater,
val nekoč jo pač jedin ;
Kot milostno preblaženo,
Tvoj presladki božji Sin.

Draga prosim le dopusti,
Venček hočem ti podati ;
Spleten je s cvetic,
Lepa ti Gospoda mati.

Lepo tvojo glavico,
Kinča naj ta rožica.
O božja ti Marjetica,
Up vesoljnega svetá.

To darilce, draga mati,
Vidim da Te veseli ;
Ustnice na smeh držiš,
Oči so polne milosti.

Tebe hvalim mati moja,
Ker tak dobra vendar si :
Prekrasne te marjetice,
Biserov zaklad so mi.

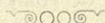
Trajno meni v spomin
V znak ljubezni moram dati :
Imeti jih zaslužiš,
Lepa Ti Gospoda mati.

Marija, oj Marija, ti Marija,
Presladko ime zares,
Ti ljubezen si zemlje,
Ti si vzdih nebes.

Sac. Giambattista Gallerio.

Ai fradis Vico e Toni Petrogalli.

(Iz furl.)

per bontad di cur - unies
La societad de lis sbochis
che ne l'istat 1851 chist zug - nobil
e salutar ja zujad nel lor zardin in ocasion
di s. Antoni dedicava - chisch quatri viars.

Glej kot na krivem, planem tlaku
Se kroglja taka in drdra,
Življenje leto - letu da -
Ne da skupaj, trči hkratu.

Dan-krasnejši kot vladarjev,
Živahno jači, čila vas zavest;
Noč - vam lepši poglavarjev
Sreča vas, v objemu zvezd!,

Tak življenja dnevi, mirno naj teko
Mine, vrne se, pomena praznik
Smrtno uro odlaša žrtev naj tako.

Če smrt, gospa vam pa pripravi
Praznik, voščim vam ga brez trpljenja
Naj vas izboči brzo in pospravi.

C. Favetti.

ZDRAVJE BOLNIKO V.

Salus infirmorum.

(Iz furl.)

Poglej, poglej, Marija, broj nesrečnih bitij,
Tukaj ljud tuguje vsled bolezni,
Ter zaupno čaka, sad in čin ljubezni
Pomoč, krepilo, bolni hočejo dobiti.

Življenje, zdravje revnih je pač reva,
Tebi priporočam jih in božji volji
Ter z tvojo pomočjo vbeže, da jim je bolje
Le glej ob robu groba - tvoj vpliv vspeva.

O Devica! milostljive stegni nam roké,
Revček kliče te v neznosnih bolečinah
Reci, naj se nam povrne ljubo zdravje že.

Bolnik ozdravljen hvalo t' bo prepeval
Dokler se pretakala bo v žilah kri
Čestokrat preblaženi se glas odmeval.

Giambattista Galerio.

S. 109 Neverniki.

Bismi al-llahi errahmani errahijmi.

V imenu dobrotljivega in milostljivega Boga.

(Iz arab.)

Reci: 1. Čujte neverniki vi !

2. Jaz ne častim, kar vi častite,
3. Tudi vi ne častite, kar jaz častim,
4. Pa nočem častiti. kar vi častite
5. Tudi ne častite, kar jaz častim;
6. Vam bodi vaša, meni moja vera sveta.

Qul ja alkafirūna !

La āhbudu maā tahbuduwna,
Wa la antūm abiduwna mā āhbudu,
Wa la ana ābidun mma abaduttum,
Wa la antum abiduwna mā abudu,
Lakum dijnākum wa lijadijni.

Kuranun.

A me fia Nina.

Hčerki Nini.

(Ne la prison di Triest) Lui 1866

○ □ ○

Za god mi le povej
Kaj b' rada ti imela?
Nevihta strašna glej
Vse mi je vzela.

Vzela t'je očeta -
Prešinja vendar té
Ljubezen mamke svéta; -
Meni vzela vsé!

Osoda m' je pobrala
Družino rod in dom!
Sočutje boš imela,
Če otožen bom.

Tud' revež hčerko ljubi
Če nič ne more dat,
Poljubček če jej nudi,
Vesel in čil je rad.

Z tabo se ne snidem,
Ker v ječi sem zaprt;
Tebe oh ne vidim;
Sem reven in potrť

Nina za tvoj imendán
Nič t' ne morem podelit,
V mislih vedno sem t'udan,
S temi pojdem te vedrit.

V duhu k teb' hitim.
Evo vže navzoč,
V naročju, te držim
Lepó objemajoč !

Te poljubim, te negujem,
Plakam in se smejem,
Po tebi le zdihujem,
Dokler ne umrjem.

Oh ni res ! Prevara,
Domišlija zgine že!
Bitje ki se stara,
Vrne zdaj v ječo se. -

Oče tvoj trpi,
Danes nima kaj ti dat!
Prosi mamko, ki strmi
Poljubi naj te zame hkrat.

C. Favetti.

La me Nella

Gorizia 1890.

(Iz furl.)

Nela, če ti dolgočasno
Ter mišliš le na dom,
To zbirko vzemi, čitaj glasno
Nudi ti veselja dvom,
Snov Petrčka in pa Nine če motriš
Činilo se t' bo, da pri men' sediš,
Očeta res objemajoč,
Ki ne prestopí praga hišnega nikdàr,
Da poljube sesticam deli v dar,
Ki na te vedno mislijo
Z veseljem um si bistrijo
Vesele, da tvoj Miha te časti.

Če vriva misel se na dom
Vrnitve sredstva, dal ti bom
Dom predragi ti je bil,
Blaginj ti broj je podelil
Ko z svojci in prijateljicami si živila,
V poezijah zdaj veselje boš imela,
Ter vdobila boš takoj
Vso tolažbo za seboj.

Srce tvoje, sveta mati,
Britko polno je časti,
Srcu tvojem, ki prebodel
Meč je sedem žalosti.

Stori, mati, da navdihne,
Ta me rožca brez skrbi ;
Stori, mati, da posnemam
V revah jo in žalosti:

Vedno ona, naj me uči,
Da britkosti steza tud ;
Je edina, ki obstane
Za ubogi, grešni ljud.

Vsaki dan šepeče mati,
Gor podam se žrtev moja ;
Mamka ki te srčno ljubi,
Mamka, ta je moja, tvoja.

Sac. Giambattista Gallerio.

La rondine degli scogli.

Lastovka strmin.

(Iz ital.)

Že solnca žarkí vse zlaté,
Vetrovi, ladje proč bežé,
Ko valovje je odkrito;
V skitem morskem pa zalivu
Zelene so vode globoke
Spavajoč pokrito.

Med vrsto senčnih gozdov, skal.
Visoko, tiho gor od tal,
Lastovke skakljajo,
Na sivih skalah ščebetajo.
Padajo, se dvigajo,
Pregibajo, vpogivajo
Semtertje se vrivajo.

Senca jim zavetje dá,
Kjer so gnezda vtrjena
Tam v strminah pustih.
Reven, nem, ta kraj,
Ptiček siromak je zdaj
Zato goji - ljubezen naj.

Antonio Fogazzaro.

Poesie scelte.

MASLENI KRUH.

(Iz nemšč.)

Tukaj mala Hedvica,
Ljuba, sladka deklica,
V roki košček kruha je
Črnega iz ovsa dé.
„Mamka, lajšaj mi mladost,
Ki otrokom je sladkost,
H kruhu masla daj mi ti;
Saj na trgu se vdobi.“
Mati milo brž odvrne:
„Na uboštvo krivdo zvrne.
„Če dete božje iz srca
Prosim z iskrico duha,
Misliš, da mi on ne da.“
Obmolkne mati - Janko sluje,
Sosedov pobič, ko to čuje.
Brž v jedilnico hiti,
Ter na krožniku vdobi.
Masleni kos vže drži.
In radostno se zasméji.
Dečko zvita je glavica
K manki teče kot lisica:
„Ljuba, ljuba mamica,
Daj mi, daj mi kruhica.
Saj sem lačen revica
Pa dobra je potičica.“

„Zakaj?“ „Pa vendar ne povem“
„Porednež primi, saj že vem!“
Debelo z maslom ga namaže
Spretno tuhta ter pokaže;
Lazi tje kjer Hedvica čumi,
Od glada bolna koprni,
Darilce jej v naročje dene,
Odskoči, brzo in pobegne!
Tiho dremlje in čumi
Iz spanja pa se probudi.
Vzradostil se njumi duh,
Ko zagleda z maslom mazan krvh
Mamka hvale čut gorak
Kruhek dober in sladak.
Glej dete božje ga mi dalo,
Oh nebo ga mi poslalo,
Hvaležen hočem vedno bit,
Ljubga Jezuščka ljubiti?

Heinrich Gross.

KAZALO.

V. DEL.

	Stran
Zorut a Gurizze (Pietro Zorutti)	3
Materni god (Elise Morceau)	5
Danes in ne jutre (Giambattista Galerio)	7
Vanilja (Giambattista Galerio)	9
Zahajajoče solnce (V. Hugo)	11
Postiljon (Rudolf Löwenstein)	12
Pri zibki (Aug. de Cratillon)	13
Oče naš (Giambattista Galerio)	14
Vsi svetniki (T. F.)	16
Materina ljubezen (Silvio Pellico)	18
Mi è lade struche (Pietro Zorutti)	19
P'e prime Messe (D. Blanc di Sandenel)	21
Beline Armeline (Pietro Zorutti)	23
Slepi otrok (Mlle Sasserno)	24
Marijino rojstvo (Heinrich Gross)	26
Jesen i narava (Heinrich Gross)	27
Lilja (Giambattista Galerio)	29
Jutro (Pietro Zorutti)	31
A mon ami Charles Comte de Coronini Cromberg (senior) (de Baguèr)	32

VI. DEL.

Vročina (Heinrich Gross)	3
Nepokorna (Heinrich Gross)	4
Materni poljub (H. Bramtot)	5
Dobra Devica (Mauclerc)	6

Maček, stara mlada miška (Andriex)	7
Mati in otrok (Leon Magnier)	9
Pokopališče (Giulio Cárkano)	10
Zviti Karl (Heinrich Gross)	11
Dva učenca (La barone de Falkenhausen)	12
Moji domovini (C. Favetti)	13
Prijateljem (C. Favetti)	14
Moj sin je tam (Eugène Scribe)	15
A me mari (C. Favetti)	17
Vrabca (C. Favetti)	19
A Don Martin (C. Favetti)	20
A Pieri Viola (C. Favetti)	21
Za god očetu (C. Favetti)	22
Oljska Gora (Alfred de Vigny)	23
Brezmadežno spočetje (Corneille 1633)	25
Prost človek (C. Favetti)	26
Božičnica (Giambattista Gallerio)	28
A Mita (C. Favetti)	30
Pevec (Karel Hynek Mächa)	31

VII. DEL.

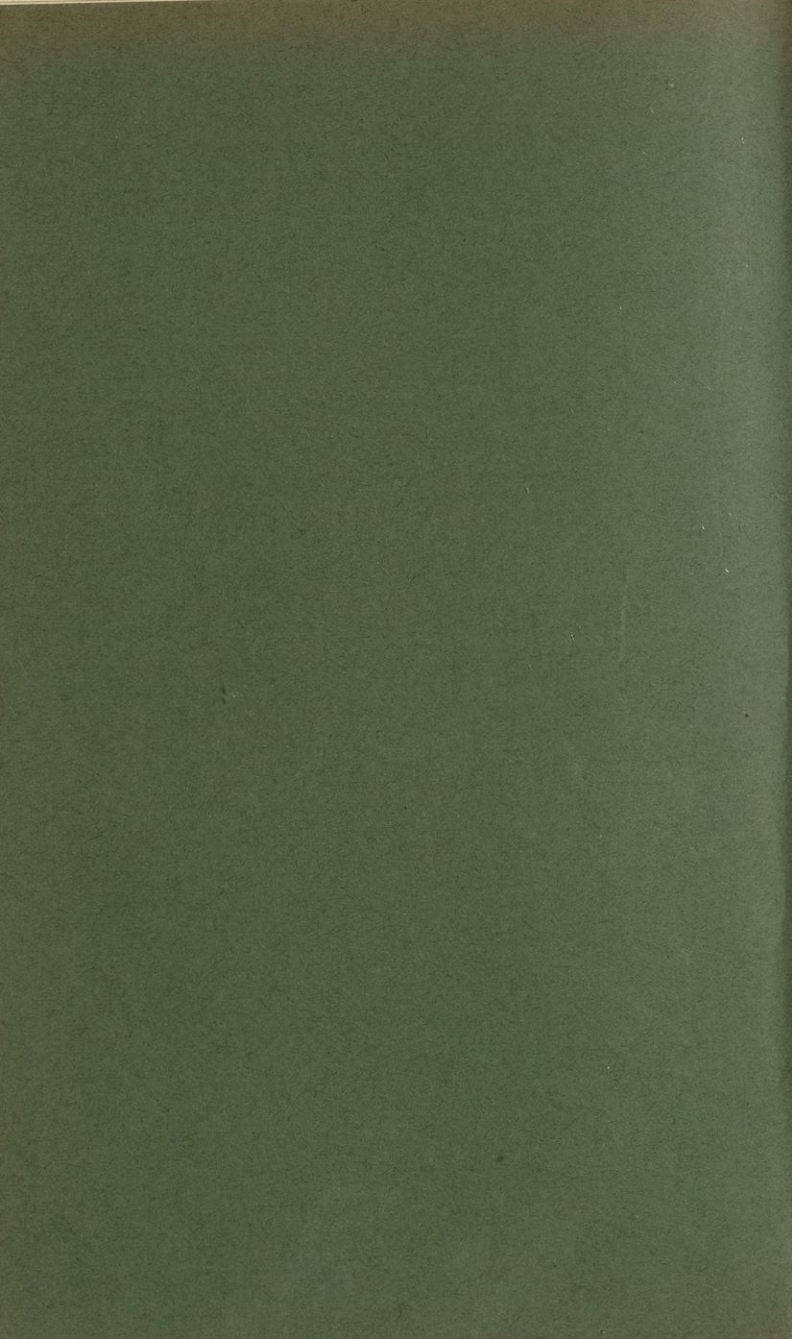
Titu Bressan (C. Favetti)	3
Zapuščeni (Karel Hynek Macha)	4
Sirota (C. Favetti)	6
Lovska (Karel Hynek Macha)	8
Ahacija (Giambattista Gallerio)	10
Koklja (Giambattista Gallerio)	12
Jazmin (Giambattista Gallerio)	14
Tolažba (X)	16
Noč (Karel Hynek Mächa)	17
Kresnica (Giambattista Gallerio)	19
Predica (Karel Hynek Mächa)	21
Discipline scolastiche (Pietro Zorutti)	22
Svarila nasveti (de Baguèr)	24
Bog (Lamartine)	25
Starček - Heinrich Gross	27
Sloveško mišljenje - Marie Joseph Chénier	28
Skrjanček - Giambattista Gallerio	29
Sura 114 „Ljudje“ - Kuranun	31
S. 102 Vživanje - Kuranun	32

VIII. DEL.

Sura 113 Obnebjje - Kuranun	3
Marija Snežnica - Giambattista Gallerio	4
Lujzka - Giambattista Gallerio	6
Svarila nasveti - de Baguèr	6
Zapuščena - Heinrich Gross	10
Hčerkama - C. Favetti	11

Mrtvaška Srajca - Versi di Benedetto Prina	12
Majnikova noč - Heinrich Gross	13
Vinograd - C. Favetti	14
Marjetica - Sac. Giambattista Gallerio	16
Ai fradis Vico e Toni Petrogalli - C. Favetti	18
Zdravje Bolnikov - Giambattista Gallerio	19
S. 109 „Neverniki“ - Kuranun	20
Hrčeki Nini - C Favetti	21
La me Nella - C. Favetti	23
Hijacint - Sac. Giambattista Gallerio	25
Lastovke strmin - Antonio Fogazzaro	27
Masleni kruh - Heinrich Gross	28

P E S M I

Prestavil

iz

raznih ptujih izvirnikov

IX. DEL.

B. BEVK
kurat.

Pravice pridržane.

Tisk Pallch & Obizzi
1908.

PESMI

PRESTAVIL

IZ RAZNIH PTUJIH IZVIRNIKOV

IX. DEL.

B. BEUK
kurat.

Cena 40 vin.

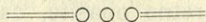
F2C 1146/1953

Sura 112 Jedini.

Bismi al-llahi errahmani errahijmi.

V imenu dobrotljivega in milostljivega Boga.

(Iz arab.)

1. Reci: Allah Bog je eden,
2. On je res vsegaveden,
3. Ni rodil ga ni rodil nobeden,
4. Njemu ni enak nit' eden.

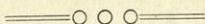
Qul huwa al-llahu ahadun,
Al-llahu alssamadun,
Lam jalidu wa lam jawladu,
Wa lam jakun lahu kufuwan ahadun.

Kuranun.

Svarila nasveti.

(Iz franc.)

Ko severni veter, pa kruti ledeni buči,
Brivši v obraz le z napadi preti,
Pljuča, da kaj jih ne rani branite :
Skozi nos dihajte, usta zaprite.

Vašo obleko pa spretno opašite, da se ne vlačí
Tam pometaje po tlaku in prahu ne tlači :
Mikrobov skladišče otegne postati kdor pači
Ter kvari obleko ga kazen občutna zasači
Za krbtom pa bodo še grla oči, obsodili
In po pravici vsa krpana krila smešili.

Rokovice pa dóbre zberite, za nogovice skrbite ;
Lišp le v podrobnih malenkostih noše vdobite :
Ličnost je sestra priproste krvi.
Treba, da čeden, dostojen, ne šepast si ti.

V vaših opravkih se pač ne prenaglit nikdar ;
Podjetja zasnujte previdno, vsekdar,
Podvizanje vedno pomote in hibe stori ;
Trenutek zgubljen, le zlo provzroči.

(Sledi dalje.)

de Baguèr.

Konjič.

(Iz franc.)

Moj konjič mali ; oh le teči,
Podvizaj brzo in vleci;
Poglej, kak bel konjič papá,
Prav naglo semtertje drdrá.
Korakaj, treba naglo it,
V Paris o poldne treba prit;
Nazaj zvečer ob peti uri,
Snidet se pred hišne duri.
Od mamke sem ukaz dobil
Donesti raznih naročil,
Slaščic, kolačev, sadja broj
Donesem točno naj nocoj.
Brzo teči - vleči voz -
Nalogi da bova kos.
Smelo boš vdobil vse to ;
Hitro, - hitro - dobro bo. -

La barone de Falkenhausen.

Sura 104 Grom.

Bismi al-llahi errahmani errahijmi.

V imenu dobrotljivega in milostljivega Boga.

(Iz arab.)

1. Gorjé mu, ki vedno preklinja opravlja,
2. Bogastvo le spravlja, številke popravlja!
3. Živlienje dalji in nesmrtno nazdravlja,
4. Gotovo pa vržen bo notri v topič.
(Al-hotama).
5. In kaj ti pa kaže, kaj bo ta topič?
(Al-hotama).
6. Bo ogenj božji vničuječ in glodajoč;
7. Srca strašno pretresujoč.
8. Telesa strastno razdevajoč,
9. Visoko kot steber se vspenjajoč.

Kuranun.

Hišni izrek. Zimmerspruch.

(Iz nemšč.)

Že nova hiša dozidàna,
Ni pokrita ometàna;
Se toča, dež in solčni svit
Povsod zamore notri prit.
Glej mojstru kličemo sveta,
Da nam z nebes šotora da.
Zdravje, blagoslov, vrline,
Hišo krije in doline;
Povrhu dobro vse vspeva
Ter solnce žitno plan obseva,
V sobah pridnost in pobožnost,
V kuhinji zmernost in pa zmožnost
V hlevu zdravja z' valci da,
V hramu vince pristnega duha;
Oknom, vratam, blagoslov,
Da se ne vrine kvarna snov,
Ter iz novih hišnih duri
Pridejo otroci vrli tudi!
Zidarji le zidajte viši!
Saj božji blagoslov je v hiši.

Uhland

CESAR GRE.

1900.

(Iz nemšč.)

Praznično glej veselje, zdaj po cestah vrè,
Bujna radost - ulice so polne vže,
Slavoloki
So visoki;
Kočije sem ter tje drdrajo,
Ko šum narašča, ropotajo.
V odprtem oknu dečko mlad sedi,
Mu živ pogled vsled čakanja iskrí.
Z zastavo črno rmenega blaga,
Z ročico pobič v zraku jo vihra.
Oh kak se to mu prav poda,
Cesarja videt hoče, ogleduje.
Banderco kvišku povzdiguje.
Skrbna mati zraven njega pa bedi —
Ko sprevod se približuje, zastrmi.
Evo de: Med nami cesar biva —
Vskliki zaorijo; Živijo in evviva,
Fantič čuje, ginjen kliče: o io, hoch, evviva!
Živijo cesar živijo!
Glas tenák pa se odmeva,
Da z krdelo se razlega.

H. Gross.

Poznaš deželo.

Kennst du das Land.

(Iz nemšč.)

Deželo li poznaš
Kjer umrjočih ni,
Kjer koncem mesca znaš
Se menjic ne zgubi?

Saj rodovitni Eden,
Rudečih lic ondot
Kjer videl ni nobeden
Terjalcev raznih svot?

Deželo li poznaš
Kjer ni duhovnikov,
Ni krčm, cerkev znaš,
Žvižganja pesnikov?

Kjer tud' vojakov ni,
Verig ne rabijo,
In kjer zabljubljeni
Nasprotstva zabijo?

Dejal nobeden tud'
Da žena res škoduje;
Ker tamkaj gori čut,
Nikdar več ne skončuje.

Kdo najti pač zamore
Še dušo tak veselo
Da te peljati more
Tje v ljubljeno deželo!

Lorenzo Stecchetti.

Le petit frère. MALI BRATEC.

(Iz franc.)

Glej sveti sem dom zapustil
Na mojo cvetoče gomilo ;
Se sestrice k vam napotil ;
Zakaj bi oko se soizilo ?
Skrivnosti je res, da so strašne ;
Smrt ima pa tudi sladkosti ;
Ste vidim ná zemlji preplašne ;
Sestrice, ne plakajte dosti.

V nebesih pa angeljček sem
Čujem, bedim kot vsak ;
Ter vživam veselje vam dem,
Ker bil sem ponižen kroták,
V vrsti svetnikov bom stal
Zavetje pri njih sem dobil,
In Bog mi peruti je dal,
Pa ne da bi me spremenil.

Trpljenje je moje minolo,
Vsahnile so moje solze ;
Kar mrzlega je vse zginolo,
Radostno se smeje srce ;
Da isti pogled mi je tudi,
In glas mi je čist in zveneč ;
To angeljsko srce, vas ljubi,
Sestrice vas srčno ljubeč.

Jaz imam pa slični še stas,
Ki čaral je vaše oči ;
Še diči lasovja me kras
Ter moje obličje krvavi ;
Zaručeni moje lasje
Ko približal dan se je smrti,
Z solzami napojeni že ;
Počivajo zdajci potrti !

Bivališče mi je nebò,
Prebivam v palači zlata ;
Zajemamo radi zelò
Iz večnega tamkaj zaklada ;
Nitka pa neminljiva je,
Sešila nam krila lepo ;
Igramo na pesku se
Z biseri in pa rubini tako.

Gori košare so polne
Cvetlica vsaka je cela ;
Bučela pične hudobne,
Nimajo zbadljivega zela ;
Pa rožice ki se vtrga
Zamorejo vedno cveteti ;
In sadje ki se natrga
Ne stori nam nikdar umreti.

Angeljci moje starosti,
Spanje tudi poznajo
Spim na oblačku radosti ;
V zlati me zibki zibajo
V ogrinjalo mi služi odeja ;
Ljubezen Marije mi tli.
Moja svetilka je zvèzda,
Katera do jutra sveti.

Zvečer ko nastopa pa noč,
Dol k Vam se v nižavo spustim ;
Tugujete tu plakajoč ;
Ter čujem vaš jok ko bedim.
In skrit za spominke te
Kak borna so zemeljska krila,
Jaz čujem vse vaše prošnje,
Bogu pa prinašam darila.

Oh! Vtihnne naj vendar vaš jok,
Vi mati nebesa dobite ;
Ko časa približaf se tok,
Če vestno po veri živite.
Res zlo je občutno zgubit,
Rojenčka v cvetu življenja ;
Solze zamorejo vse pa umit
Kot znači nam duh vstajenja!

M-me Emile de Girardin.

Malim otrokom.

AUX PETITS ENFANTS.

(Iz franc.)

Otroci osoda je pusta!
Vi imate nos in pa usta,
Kras so vam ustnice,
Udje tresoči
Čvrsto rastoči,
Ste kot rožice!

Otroci vi novorojeni!
Za srečo storjeni
Spite v plenicah preblagi,
Upanje gnezd,
Bodi zavest,
Angeljci dragi!

Vaše oči so bliščeče
Pod belo odejo bedeče,
Za vaš jok in pa smeh,
Kaj pa imate,
Slast le imate,
Ljubčki vseh!

Kljub temu da vedno cvilite.
Skrb in poljube vdobite,
Slavčki ste čili in čvrsti!
Ljubljenčki
Gojenčki
Ste srčki v vrsti!

Na gorkih podzglàvjih čumite
Smehljaje se brzo zaspite,
V bližini vam čudo tvorim!
Glas pa veli:
Mali zaspi,
Jaz pa bedim!

Angeljca glas pa je viš,
Le spite ne bojte se nič,
Pod peruti le snivaj in čuj:
Krasni vaš stas:
Ziblje se vas
Vas pa varuj!

Otroci vi novorojeni!
Za raj ste storjeni,
Vas nitka le tanka drži:
Na zlati pa nlt
Duša se vid
Brezmadežni!

Hišam ste vi krasotice
Kar so livadam cvetice,
Kar zvezde uebesom,
Kar male vode'
Trstu so že
Motrè z očesom

Imate mnogo reči;
Kar še na zvezdah gor ni,
Cvetlice glej same:
Nesrečni smo mi!
Imate vse vi
Peruti vam dane.

Alphonse Daudet.

Župnik na deželi.

(LE CURÉ DE CAMPAGNE.)

(Iz franc.)

Tam nepoznano in mirno v zatišju vasice živi,
Za kotom pri ognju po zimi — po letu se v senci hladi;
Dolžnosti skončavši se prostega časa zaupno raduje
Zopet na delo bodri in že trpko veselje zasnuje;
K gostoljubnemu pragu svetišča, se vid' krdelo prihajat
Zdaj dečka, zdaj mamko, je treba z nasveti navdajat,
Goste povrstno v nadlogah je treba krepit, tolažit.
Siromakom, prosjakom vsakdanjega kruha v bedi delit;
Čestokrat, ne da se sljuti je segnit, že treba v žep;
Glej milostinj te že prosi nesrečni in kruljev in slep,
Tirjat je treba, po polju in delavcu dati pomoč;
Ko žetev je nerodovitna, ter vspevala dela ni moč
Zvon ko nedeljski zvoni, k bogoslužju pa vernim že znani
K svetišču povrstno se bližajo vdani, obrazi mu znani,
Tu oznanuje goreče z vnemo resnice nebes
Zraven o Bogu, o volji, krepostih in drugo vmes,
Z njimi je treba ob praznikih vedno veselje delit'
S smehom vsprejemati petje in čilo mladost vradostit',
In če jih brezčutna nesreča od časa do časa potere,
Treba da kazen jim lajša, ter sredstva izborna izbere...
Sanje oj zlate! so sanje ti Avgust vse tvoje življenje.
Oprosti mi pa, če zavidam ti ugodno vrjenje, drvenje
Prazniki res so značilni, negujejo vtise srcá,
Bivanje ki je koristno in srečo le vlada doma.

Armand Barthet.

Svarila, nasveti.

(Iz franc.)

Tožb se ogibajte kot je mogoče pa zoper krivice ;
Branivši pravice stopite dostojno pred lice,
V obrambi za čast pa zberite izvedenca in strokovnjaka pravice,
Zagovornika spretnega utemeljevalca resnice.

Velevažno koristno svarilo uvažujte :

Nikdar nepotrebnih stvari ne kupujte
Dobivati samo po ceni blagó,
Se praviti metati v morje zlató.

Dobro svarilo, uporabno vodilo naj sije :

Vrat oderuh svoji žrtvi brezčutno zavije,
Če nimate sredstev tak nič ne kupujte,
Podlega upanja nič ne vpeljujte.

Pòdariti kolkor mogoče ljubezni je čin ;

Običajno je vsak ki posoja trpin :
Svote posojene čestokrat vse pozgubi
Prijatelje ki ga slepili studi in mrzi.

(Sledi dalje.)

de Baguèr.

Voščilo potujočemu očetu.

(A un Père qui voyage.)

(Iz franc.)

V daljne pokrajine zdaj,
Dobri oče ti odrineš,
Spremlja te družina v kraj
Kjer hlode nove vžiješ,
Duh s teboj naš popotuje ;
Strah misleče nas prešine,
Vsak oči v te dviguje,
Ko ljubav se v srce vrine.
Glej pri mizi zbrani pa
K obedu redno vsaki dan,
Skupno prosimo Boga,
Naj bil vrnitve čas brzan.
Duša naša se zaziblje
Čestokrat nam up že mine :
(Za prosti prostor vgiblje)
Za prostor nezaseden se vgiblje,
Vsak hoteč te videt zine.
Tebe ogenj životvori,
O sneg, ki pada na vodó,
Očetu vrlemu tolažbo tvori,
Javivši mu kar je novó.
Vetrovi če se vrne le molčite :
Je oče boljši kot zlatò ;
Pustite njega it' tako.

Y. Complements en vers
pour le jour de l' an.

Sura 107. Sila (Sprava.)

Bismi al-llahi errahmani errahijmi.

V imenu dobrotljivega in milostljivega Boga.

(Iz arab.)

1. Viš ga, ki sodbo tajil je uporno?
2. Siroto spodil je osorno,
3. Siromake nasitil nerodno.
4. Gorje mu ki moli okorno,
5. Bogú bližajoč se brežbožno,
6. Hoče le, da se ga vid' in časti,
7. Prispevkov sirot se oblastno lasti.

Kuranun.

Svarila nasveti.

(Iz franc.)

Siromakom ne zabite lajšati rev,
Nekoč boste vživali sladnostni spev :
Ne gledati ga, ko trpi se solzi
Brezdvombeno to je pojav vse časti.

Ljubezen ta nima zaprek in branikov,
Izvaja povsod se in ima paznikov ;
Večkrat z besedo in večkrat s podporo ;
V tolažbo človeštva ima vedno oporo.

Prava ljubezen ne čuje še, ko se jo kliče ;
Misli trpečim žrtvuje in samo izvedba jo miče
Radostno vsklika blaginjam, ker dobro storila
Da Izveličarja in pa vladarja nebes je ljubila.

Če zlobneža ki vam preti in roti vdobite,
Ga brzo nemudoma kar ukrotite
Znal bi vas dokler še traja življenje
Pahniti v kruto viharjev vrvenje, drvenje,
Pripravil bi vam za domišljeno srečo,
Trpljenja, kesanja, srce krvavečo nesrečo.

(Sledi dalje.)

de Baguèr.

Umrjoči otrok.

L' enfant mourant.

(Iz franc.)

Mati sem truden in dan se že k koncu nagiblje ;
Na ljubljenih prsih pri tebi naj sen me zaziblje,
Te prosim zakrivaj mi jok in zakrivaj mi stok.
Britki so tvoji vzdihi, solzán je njih tok.
Mrzli me, poglej saj okoli je črni prizor ;
Ko pa zaspim vže vidim se bližati srečo tam gor
Angeljček lesketajoč se dviguje v nebó,
Pred mano ga žarki zlaté, da mi spanje sladko.
Ne čuješ li petja, oj krasno ubranega petja ?
Čuli ga bomo pa vsi, ko bo dan razodetja ?
Angelj ob strani me kliče in nase vleče :
On govori in smehljaje nasproti priteče.
Od vseh strani vidim že barv krasotice :
Angeljček z zlatmi peruti mi meče cvetlice.
Li mamka na svetu bi tudi peruti imel ?
Li treba je umreti da b' z lepimi šel ?
Zakaj me tak britko v naročje pritisneš ?
Ne vem pa zakaj tak otožno ti zdihneš ?
Zakaj pa tak solze deró — li je treba plakati ?
Oh ! ti boš vedno še ljubljena mati.
Vendar te prosim le jenjaj mi točiti solze :
Videč kak trpiš je potrto tud' moje srcé.
Mi slabo prihaja ter boleost mi stiska že veke
Objemček in z Bogom oj mati na veke !

Andersen poète Danois
Traduit par X. Marmier.

A me fia Nella

pel second aniversari del so matrlmoni.

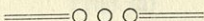
(Iz furl.)

Danes dve leti sta zakon sklenila,
Družabno življenje zavezno vtrdila.
Rádostno ginjen vsled tega pa sem,
Vzlasti ker dobro zvršilo tud' vem.
Ti Nela, presrečna si res,
Saj diči ljubavna te zakonska vez
Kar tiče se Miha
Čast mu do zadnjega vzdihja,
Žrtvuje za te, za otroke se dosti,
Karl in Bruno oba,
Sta angeljčka dva!
V cvetu življenja tekò ima leta
Skoro zaljubljen sem v mojga Karleta,
Povodom poseta, slučajno ko pridem,
Veselo z fantičem odrinem.
Skrb sem gojil do otrok,
Ker so vzorne prvine o Bog!
Stopijo v vrlih Tržáčanov krog.
Vsled bistrournosti, stasa, krasote,
Poguma, vrlin in živahne dobrote.
Kratko rečeno z solzami v očeh;
Kazaje sinove z Korneljo na tleh.

C. Favetti.

Svarila nasveti.

(Iz franc.)

Družba če dobra nam prosti čas krajša.
Želje dosledno britkosti tud' lajša.
V pomoč kot krmilo - modrost si zberite ;
Potuhnjenost ved in od zla odstranite.

Bitje, običajno ki brez je skrbi :
Nima zdrave logike, razsodnosti.
Duh, srce, način pa tvori ves značaj,
Glejte svojstva ta naj čisla naraščaj.

Križem držati roke vtrudi vsako bitje umrjoče
Slično delo, ki jedino, in jednako trajajoče.
Duh, telo, način delavnost vrtjuje :
Sprememba, trudnost odstranjuje.

Da dnevi življenja radosti tekó
Čas skrbi in smeha vam ločen naj bo.
Pa naj se obraz zasmehuje smeji,
Saj v alternativni vsa sreča stoji :
Ljubljena pomlad se bo priljubila
Če bo po kruti le zimi svoj tek nastopila.

(Sledi dalje.)

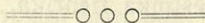
de Baguèr.

Sura 111 „Proč so“.

Bismi al-llahi errahmani errahijmi.

V imenu dobrotljivega in milostljivega Boga.

(Iz arab.)

1. Abulahaba roke so mahnile;
 2. Nič je imetje, ki ga pridobile.
 3. Ognja žrjavca je njemu odprta,
 4. Žena na hrbet pa drva oprta,
 5. Breme za vratom vzdržuje le trta.
- Tabbat jada Abija Lahabin wa tabba
Ma aghnaji anhu ma lahu wa ma kasaba
Sajasla naran adala lachabin
Wa amraatuhu hammalata alchatabi fij gijdi ha
Hiblun mmin mmasadin.

Kuranun.

Voščilo za god očetu.

(A un Père du nom de Henri.)

(Iz franc.)

Zbrala oče se je klika,
Družinca mala - ves tvoj rod;
Da obhajali tvoj god
Blagovestnika Henrika.

Prid' deležen bod' igrač;
Poljubi sladki naj dežé.
Nocoj so nas vseh željé,
V proslavo tvojo pač.

Evo tu otrok voščilo,
Čuj molitev tak gorečo:
Gor k Bogu Višav plamtečo
Kot dišeče, je kadilo.

„Previdnost ki vladaš svet!

„Na peruti tvoje vzem'

„Biser, up, pomoč jaz dem

„Mladosti naše zorni cvet!

„Neskončni stvarnik vseh si ti,

„Potrebnih milosti mu daj!

„Saj zdaj ima za nas tvoj kraj.

„Srčno ga ljubimo mi!

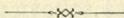
F. D.

Compliments en vers
pour le jour de l'an.

Novoletno voščilo materi.

(A une mère par un fils.)

(Iz franc.)

Mati draga veš sem tak,
Se prej na pamet verze učil ;
Zdaj postal sem bolj krepak -
Sam ti srečo bom voščil.
Ne da v knjigi b'iskal - brskal -
Poklon ginljiv in spreten res,
Ti danes iskren bom podal ;
Zato pomagaj Duh nebes!
Za novo leto vsprejmi dar
Otroče, ki te vrlo ljubi ;
Storilo slab' ga ni nikdár
Nevšečnosti nikjer ne snubi.
Čujem že, da vi strmite
Otroka tega iskajoč
Draga mati le motrite
Evo jaz sem tú navzoč!

Compliments en vers
pour le jour de l'an.

Ce l' é la muart ?

Kaj je smrt ?

(Iz furl.)

Glej mala izbica

Kot grda, vlažna, témnica

V njej zdihuje deklica :

Jo muči tif strašán.

Zdravnik poznán

Recept zapiše,

Jo stran popiše

Zápuščéno je teló,

Oh tolaži jo nebo !

Oče okoli gre

Išče dela še

Ker treba preživet

Ženo otrok

Kjer nagota, - stok :

Za mamko kak trepet

Kot pes bori za kruhek se

Za grižlje boren še.

Revno pa deklé

V tesni post' ji čuje,

Brez cunj odeje je,

Z zobmi pa škriplje in zmrzuje,

Ter moli dneve vse,

Da umreti jo pusté!

Ter skonča življenje že.

Nihče pa jo ne varuje

Jeden sam - jo čuje,

Božje je okó,
Vidi bolest tó,
Shrani k sebi bitje spet
Brez skrbi nad zvezdni svet.

Drugače je v palači,
Kjer lišp in kinč se pači.
Zdihuje tu grofica še mladosti.
Liki tam deklica,
Ljubljena devica;
Biser čednostnih kreposti
Ljubezen dvornih jo neguje.
Spremstvo čas skrajšuje.
Družina vsa skrbi
Zdravila skrb deli
Zdravniki se ne ganejo.
Sredstva svetov stanejo,
Spretnost vede rabijo,
Povedat pa pozábijo
Revci, revci pa se zdi,
Da smrtna ura jej preti,
Glej vsodni smrtni boj -
Prisotni so še vsi
Zatisne - brdka vže oči.

C. Favetti.

Otroče roditeljem.

Za novo leto.

Un pètit enfant à son Père et à sa Mère.

(Iz franz.)

Starši dragi ljubčki ste,
Za Vas vsak dan plamti srce,
Naj Bog življenje dolgo podeli
Vam, da teče mirno brez skrbi;
Tak otrok glasno prepeva,
Da odmev se k Večnemu razlega:
Naj razlil z nebes višine,
Bi Vam naprošene vrline.

Chers parents, mes meilleurs amis,
Pour vous chaque jour mon coeur prie,
Afin que longtemps votre vie
S'écoule libre de soucis;
Des petits enfans la prière
Est agréable à l'Eternel:
Il repandra, du haut du Ciel,
Tous les biens que pour vous j'espère.

Complements en vers
pour le jour de l'an.

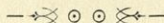

Voščilo sestri

skrbeči za sirote.

A una soeur ai' ncê, qui a pris soin
des ses freres et soeurs orphelins.

(Iz franc.)

Ti po smrti staršev nam
Si skoro zgubo poravnala ;
Ker pusto hišo vladat znala,
Služeč kot mati vsem sirotam.

Naj b' zahvalo res dobila,
Nam kot biser dragi si.
Voščila ta ljubezen ti,
Za srečo tvojo je zložila.

Nebo naj vedno pa rosi,
Na tvojega življenja čine
Neskončne milosti vrline,
Naj podeli ti srečnih dni.

Ko tek na zemlji boš skončala,
In Bog te bode k seb' pozval ;
Kot danes naj bi Večni dal
Da tvojo vso b' družino zbrala.

V nebesih naj pospeši duh,
Da vživala veselje tam!
Ker kazala vrline nam,
Li nisi nam ti angelj varuh?

Hodi sestra ker nebo
Vsliši vse proseče čuj.
Pogum tedaj le nadaljuj!
Dat plačilo znalo bo.

Compliments en vers
pour le jour de l'an.

Voščilo sirot dobrotnici.

(Souhaits de bonne année.)

(Iz franc.

○ □ ○

Kralj nebes,
Voščilo res
Milostljiv ti bodi!
Ter roka tvoja brž takoj,
Dobrotnici vsodi,
Vrline srečo in pokoj.
Da leto
Ki začeto
Dneve sreče,
Vedno meče,
Zate polno tud',
Da pa trud,
In solzice
Ne puste da znakov bi poraz,
Kvarll še obraz;
Ki mu lišp so cvetlice!
Molitev če v mladosti,
Kot puhteče gor hodilo,
Ako čulo bo voščilo
Hvaležnosti.
Kralj nebes,
Voščilom res
Milostljiv nam bodi!
Ter roka tvoja brž takoj,
Dobrotnici vsodi,
Vrline srečo in pokoj!

Compliments en vers
pour le jour de l' an.

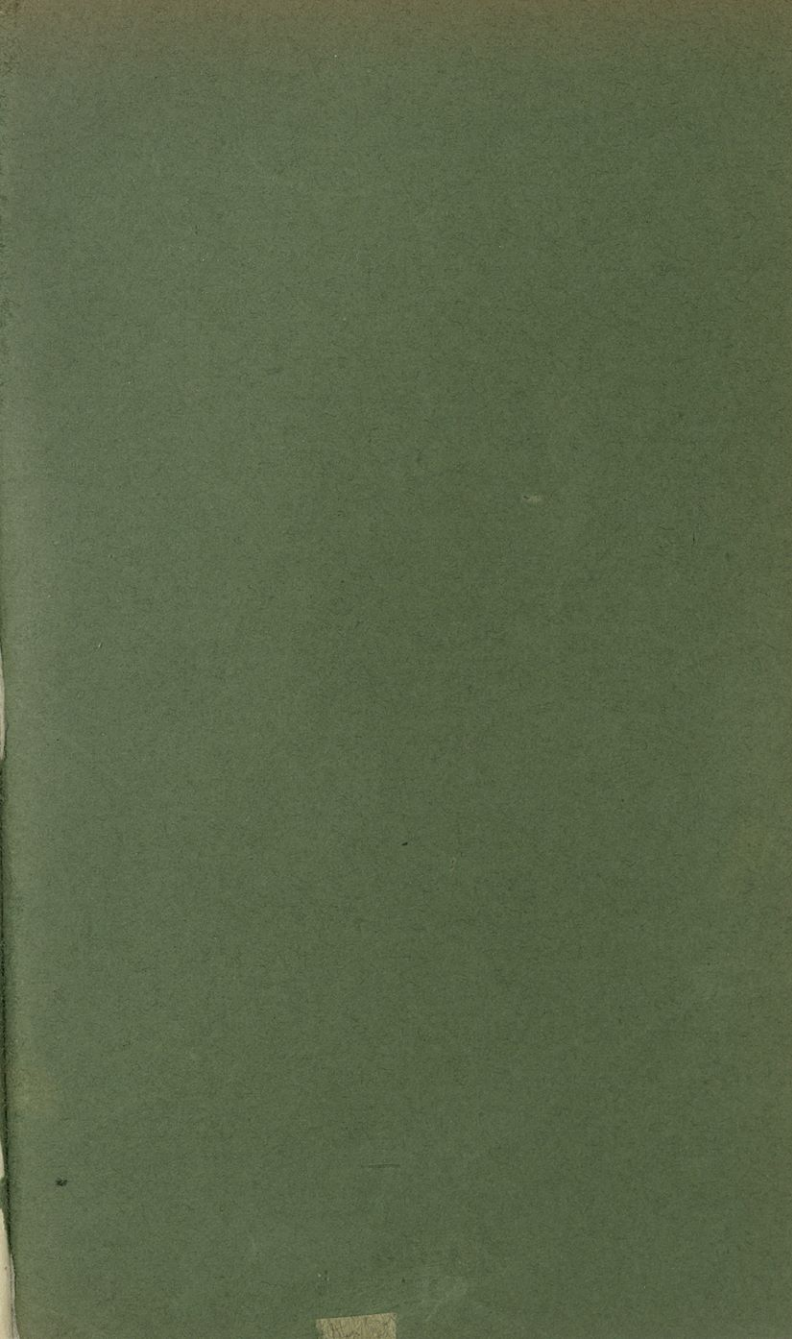
Voščilo mačehi.

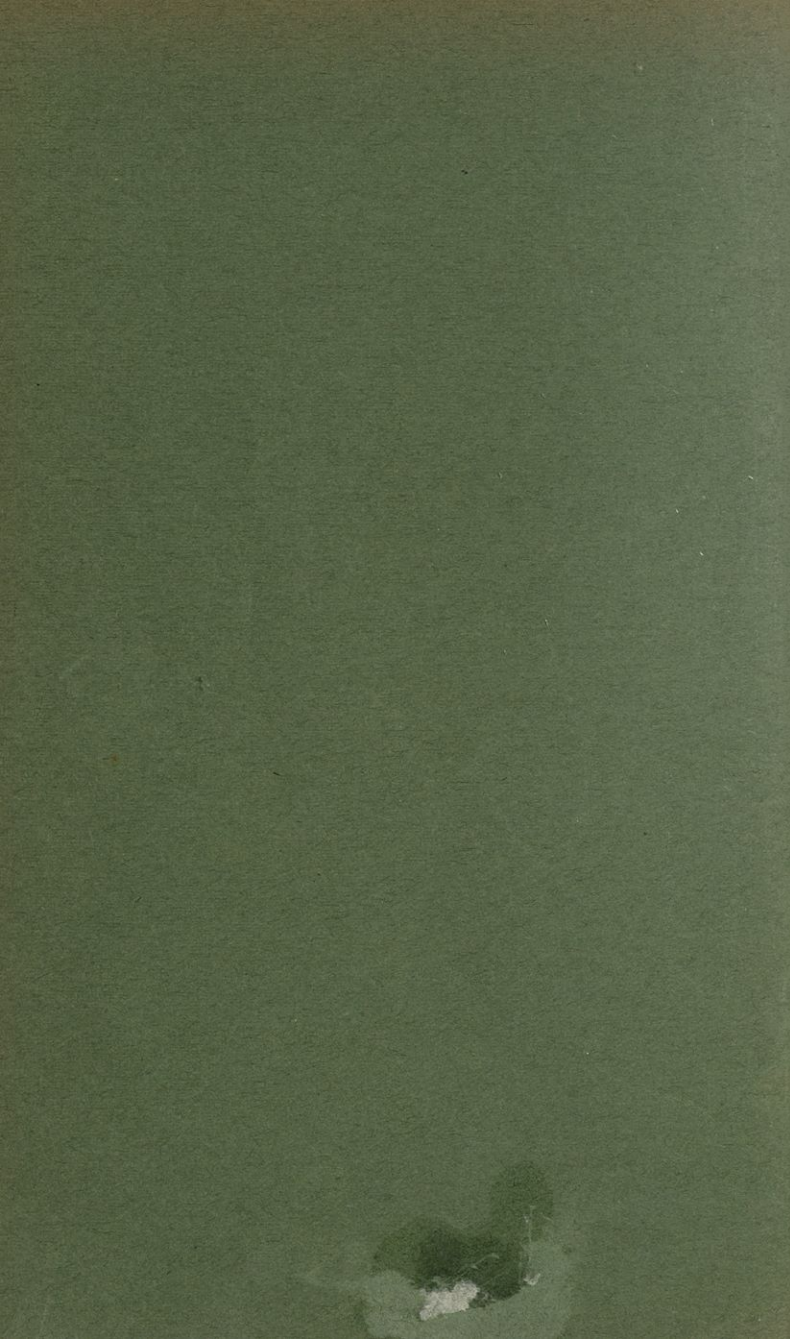
Une orpheline à sa Marraine.

— o x x x o —

Brez sredstv brez starišev sem
Kdo zame bo skrbel ne vem?
Nebo ne zapústi, neguje trpečo
Srce goreče in dušo ljubečo.
Ono sočutno je tud do sirote,
Koja zgubila blaginje dobrote,
Modre nasvete in stalne skrbi
Najdem jih zopet pri mačehi
To je predmet duhomornih nadlog
Pomagaj, - pomagaj - oj mili mi Bog
Tamkaj visoko z nebesne razdalje
Bodite le draga vi mati mi dalje!
Vam prosim naklonjenost rajskih nebes
Kamor obračam se večkrat zares,
Mačeha vsprejmi pogled in srce
Shajala bova po možnosti že.
J'etais sans appui, sans parents
Qui donc me protégeait? Personne.
Mais le Ciel jamais n'abandonne
L'âme aimante et les coeurs fervents.
Ha pris en pitié ma peine:

Compliments en vers
pour le jour de l'an.

P E S M I

Prestavil

iz

raznih ptujih izvirnikov

X. DEL.

B. BEVČ
kurat.

Pravice pridržane.

Tisk. Pallich & Obizzi
1908.

Manducan

PESMI

PRESTAVIL

IZ RAZNIH PTUJIH IZVIRNIKOV

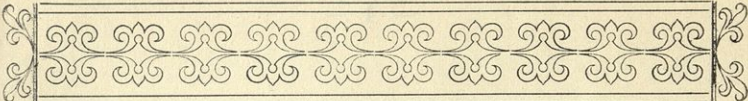
X. DEL.

B. BEUK
kurat.

Cena 40 vin.

F2C 1147/1953

Svarila nasveti.

(Iz franc.)

Kar povzdiguje duha brez pomembeno ni,
Več kot pa dolgčas velja, ki nerodnost goji.
Od zračnih gradov domišlije ostanejo plitve besede,
Stvor vžigalni in besedičenje — ako brezmiselno brzo, presede.

Ce qui nourit l'esprit, ce qui n'est,
Vaut mieux qu' un passe temps seduisant mais stérile.
De la fusée il reste, ainsi que des vains mots,
La vilaine carcasse et la claque des sots.

K dobremu nagnjen je človek, že kjerkrat od rojstvene sreče,
Čestokrat tud' z navade, katera v mladosti leskeče.
Ko pride nesreča pereča, pogreša se čednost,
Ker se v svrhah dobitja, prezirala bojna je spretnost,
Izvajat jo treba je vsaj z egoizmom;
Kot bom dokazal vam z tem silogizmom:
Čednost le srečo deli, zato hočemo biti tud' srečni,
Ogibajmo zla se, da zorna nas sreča osreči.

(Sledi dalje.)

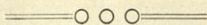
de Baguér.

SURA 93 „ĐAN“.

Bismi al-Ilahi errahmani errahijmi.

V imenu dobrotljivega in usmiljenega Boga.

(Iz arab.)

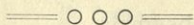
1. Pri dnevu in žarnemu njenemu blišču!
2. Pri noči tihotni molčeči!
3. Zapustil zavrgel te ni še Gospod.
4. Boljši tam konec, kot tukaj začetek
5. Srce ti vtriplje radosti napredek.
6. Osiročenega te ni li zredil?
7. Tavajočega te ni li vodil?
8. Siromaškega te ni li obogatel?
9. Zato sirot ne zatiraj,
10. Prosjakom duri ne zapiraj,
11. Dobrote svojega Gospoda poveličuj.

Kuranun.

Sv. večer.

(Iz nemšč.)

O Bog saj veš, da sveta noč,
Si Trojedini ti,
Časti in slave vplivna moč.
Ti iskreno žari!
Ves svet glasno in zvésto
Ponavlja lični spev
Ter z Jožefom nevesto
Ljubezni je odmev.

Glej z trumo angeljcev nebes,
Pred tabo svet kleči
Hvaležen Tebi Oče res
Je z ustmi srcem ti.
Saj Ti si Sina k nam poslal
Kateri Ti dopade,
Ljudem kot žrtev v roke dal
Rešitev naše nade.

Ves svet pred Tabo božje dete,
Z angeljci kleči,
Angeljske pozdrave svete,
Z pastirci Teb' doni;
Bogu pristuje samo čast,
Ker vsega on je vir,
Ljudem na zemlji bodi last
Vzlasti dobrim mir.

Kleči sv. Duh pred Tabo Svet',
Ti znake hvale de,
Prepeva Tebi hvalo spet
Ljubezen on ti ve ;
Je čudotvorna tvoja moč ;
Marij' obsenčila,
Ki dete božje je nekoč,
Skrivnostno vstvarila.

Tako ves zemlje okrog
Postal je Betlehem,
Hvaležno ginjen Teb' o Bog
Akordne pesmi dem ;
Povsod ljudje in angeljci
Danes poklekujejo
Pred dete božje v štalici,
Pa pesmi ti darujejo.

Langer, kurat.

LETTE,

à mon ami et collègue A. de A.

(Iz franc.)

Si vidim prijatelj se vrnil iz Španje,
Motreč letovišča krasotno gibanje;
Prijetnosti vzbujaš ptujine kot sanje.
V Madridu si mnogo veselja vžil.
Čemu bi tedaj se tak bridko solzil?
Kjer toliko vpitja in šuma in godbic?
Li ti je treba še dalje mušic
Ki bi te pikale vštric?
Li ljubiš toploto toplic,
Ne ljubiš li ptujih cvetlic
Amerike lic?
Umrjoči je tak, da nikdar zadovoljen in srečen tu ni
Od dobrotnikov svojih odvrača oči,
Lakomnost v sebi pod krinko sebičnosti skriva,
Domišljavo o nižjih vrlinah še sniva
Pa modri na zemlji ogleda blaginje.
Z družga stališča se vzdržno drži,
Zadovoljen kar ima - obilnost mrzi
Kot nič upošteva nekoje draginje.
Sploh sem spoznal da prehitro korakam,
Jaz mlajši kot ti imam nrav kot opat,
Kot mali otrok, ki je poln čutil se obnašam,
Ki ob robu strmine drvi v prepad.
V drugem le spevu primerjaš glavó
Nežnega spola z oslovsko glavó.

Kjerkrat priznavam se lahko trdi ;
Pa čestokrat človek si tud' pa zgreši,
Potrga travo kojo trnje zakriva,
Se na strmini hribovja dobiva.
Če žena le ima srce in mož da ni nor
Zakon ni ječa ; marveč življenja vzor.
Kar trme se tiče ki duh jo mrači
Vzrok je jaz mislim le sen ki te tlači
Dragi umrjoči poglej in izberi svoj cilj
Dolžnost je, da dobro b' za dobro storil
Biti brez cijja je pusto polje
Peščena puščava opustošena vže,
Koristiti bližnjemu kjer je nesreča
Pot je cvetoča do sreče držeča
Za tebe kot vidim b' Amerika b'la
Da svoboden zlega strahu in pa zla
Tam vdobiš vse dobro, sprejem in tolažbo
Tukaj v naši Evropi le britko osodo in zdražbo.
Da bi razvijal življenje agilno kot vzor
In žrtve prenašat bi trebalo Alcida uzor.
Kje vidiš pokoj da in sreča vzorna vspeva
Kojo ti muza v klasičnem spevu opeva?
Li v združenih državah kjer predsednik ljudovlade
Oh kot britka žrtev umora rano pade?
Kaj pa drugod? Saj tam v Meksiki lahk' zastrupé
Kjer največja zločinstva še kroni preté ;
Smrt je le patva pretilka? Če tudi v Braziliji?
V pregnanstvu povsod so miru sledili.
Oh kdor zadovoljnost in mir hoče vživat
Temu se treba je strupa napuha prav resno ogibat.

de Baguér.

V spomin prve sv. maše

g. Jos. Šk. v Prosnidu.

Dihom pomladanjim
Vzbuja se narava ;
Slednja stvar se giblje,
Vse v veselji plava.

Stvarniku soglasno
Zbor stoter prepeva ;
Duše prebujene
Nov nam čut prepeva.

Dragi ! tudi tebi
Se pomlad poraja,
Na obzorju jasnem
Mlada zora vzhaja.

Novi dan nastopa,
Novo hrepenenje
Čez oltar te pelje
V delavno življenje.

Delavno življenje
Mika te in vleče.
Kot brodnika morje
Širno in šameče.

Ladjica že mala
Te ob bregu čaka,
Da v življenje novo
Pelje te novaka.

Od gorâ zelenih
Mir tihotno vêje,
A valovje bistro
Ziblje se in smeje.

Pa na cvetnem bregu
Znancev raj ti zvesti
Vošči dolge sreče
Po šumeči cesti.

Človek že se giblje,
Plovi, čolnek, plovi!
Sčitijo naj vedno.
Blagi te duhovi!

Plovi! Bog in narod,
Kot dve zvezdi mili,
Kamorkoli ploveš,
Vedno te vodili!

I. T.

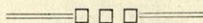

Sura 92 „Noč“.

Bismi al-llahi errahmani errahijmi.

V imenu dobrotljivega in milostljivega Boga.

(Iz arab.)

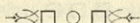

1. Pri noči, ko ista stemni!
2. Pri dnevu, ko jasno blesti !
3. Pri njemu, ki moža in ženo oživi!
4. Različni so vaši vzdihi.
5. Kdor pobožno živi, milostinje deli,
6. In vero muzlimsko časti,
7. Ga moč izveličanja stalno krepi,
8. Kdor skopo dobrote odklanja,
9. In vero muzlimsko odganja,
10. Z nadlogo obdan bo mogočno.
11. Nič ne pomaga bogastvo za žrelo bodočno.
12. Prava voditev pristuje le nam,
13. Alfa in omega tukaj in tam,
14. Svarilo pred morjem ognjenim vam dam
15. Poredneži bodo goreli,
16. Kajti z lažjo so znoreli,
17. Pobožni ostane pa nedotakljiv,
18. Za vrline, dobrine grabljiv,
19. Za upe plačila plašljiv,
20. Obličje Gospoda le videt želi ;
21. Nekoč zadovoljnost ga vzradosti.

Kuranun.

Vijolica.

(Iz nemšč.)

Ne skrivaj se modra vijolica!

Porajaš se v brazdi cvetlica.

Pa li te varuje? veruješ še ti?

Saj listje te krije? Mi duh tvoj diši

Oh revna vijolica, ta te izdaja se zdi.

Versteck dich nicht bescheidenes Veilchen!

Im Rasen lebst du nur ein Veilchen

Ob er dich schützt? glaubst du es noch?

Laub deck dich? deinen Duft ich roch.

Arm Veilchen der verrät dich doch!

Heinrich Gross.

Voščilo duhovniku vzgojitelju.

A un prêtre qui a eu soin de l'empfanoe d' un
jeune homme.

(Iz franc.)

Slovesni dan je za srce,
Ki hvalnice podviza pet,
Večnega pa vprašam vže,
Naj prišli angeljci bedet,
Kajti Vi za broj dobrot
Ste hvaležnost zaslužili,
Za skrb in trud sirot,
Ker od detinstva jih redili.
Pospešila je vzgoja to,
Ne iz Vaše mize kruhom
Ampak z vzgledov - duhom,
Da sedaj ponosni so.
Dolgujem dvakrat Vam življenje,
Kot mladenič in kristjan,
Le jedno 'mam stremljenje,
Vstrajat dober dan na dan,
Vi pokazali stem' pot;
Kak varujem naj se zmot
Spomin vse dobrote piše
Ki jih srce ne izbriše.

Compliments en vers
pour le jour de l'an.

Vernih duš dan. Alerseelen.

(Iz nemšč.)

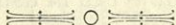
Všli pred nami ste odmah,
Sije vam že rajski mir,
Kažete nam sličen tir.
Nas potresa groza, strah.
Tam so grobi velbani
Saj nad vsako krsto prst,
Krije pač že polno vrst.
Bršljan spominke ovijajoč,
Šumlja tihotno plakajoč
Večna luč naj sije vam!
Ker ločitev stalna nam.

H. Gross.

Svarila nasveti.

(Iz franc.)

Kojemu čednost vže je navada
Zla le prenaša, boječ se napada;
Zdravje ohrani telesno duševno,
Duh se vedri in mladi kot umevno.

Duh, nadarjenost, značaj! o biseri ste uzor!
Opirajte se vedno le na čednostni uzor.
Brez preneha, te ljubite, vse žrtvujte in negujte;
Drugače brez vspeha tudi z napori ne tekmuje.

So nóri in zlobni v zmislu hudobe pokrite,
Koji ne ljubijo misli resnice odkrite:
Njim moralist je vedno okoren.
Čini se nauk jim le zbeگان, uporen,
Slediti njih naukom se zdi le mučitev.
Duha ki osmeši vsako trditev?

Vsak nepremišljeni čin vam zamore le kaliti mir.
Pomilovanje, pekoča pa vest je temni oblačni nemir,
Ki ogrinja pojave kratkega našega bivanja
Ter omadežuje žarke vsega hlastnega vživanja.

(Sledi dalje.)

de Baguér.

Sura 96 „Kaplja krvi“.

Bismi al-llahi errahmani errahijmi.

V imenu dobrotljivega in usmiljenega Boga.

(Iz arab.)

1. Čitaj v imenu tvoj'ga Gospoda ki svet je ustvaril,
 2. Človeka iz prelite krvi je pripravil,
 3. Čitaj, ker tvoj Gospod te je izvolil ;
 4. Da bi te spretnost pisave učil.
 5. Skrivnostno vedo človeštvu le snuje ;
 6. Da. — Vendar se človek uporen dviguje
 7. Blago imetje ga vedno obsiplje ;
 8. Predrzo mu srce vrnitve vtriplje.
 9. Kaj se ti zdi čemu se vriva
 10. Služabnika proč od molitve odriva?
 11. Li se ti zdi, da je našel že pravo pot,
 12. Strah božji krmilo dobrot?
 13. Li se ti zdi, da pa človek le laže ti hrbet obrača?
 14. Ne zna li da Božji pogled mu vse čine poplača?
 15. Če ne odneha ga bomo zlasali,
 16. Ter laž iz obraza mu brali,
 17. Tovarišem znake če daje,
 18. Pripeljemo naše čuvaje.
 19. Ne zmeni se ; brzo poklekni in moli, ter bližaj se Bogu.
- Akuraa bismi rabbuka, alladi halaga
Halaqa alinsaana min alqin.

Velika noč.

(Ostern.)

(Iz nemšč.)

Zmagonosno solnce vzhaja,
Že iz smrti temne hiše ;
Luč, plamen in radost daja
Črez vse duše, ki so više.

Po zraku klici vže gredó :
„To je dan, ki Bog ga dal !“
Groba vrata se odpré
Speči vsak je z groba vstál.

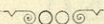
Z temi, ki še tu živé
Slavo Stvarniku pojó ;
Dal nam vendar dan je lé,
Brez večera - lep strašnó.

Sturm.

Svarila nasveti.

(Iz franc.)

Na mnogo resnic le prepozno se misli.

Mladina pa v bistvo se v zla ne zamisli
Povsod vsiljuje se laž mu in zmoto,
Zèlo strupeno pa vrta in gloda, ter širi sramoté,
To ga trpinčilo mučilo bo tje do smrtnega praga.
Zečasno poboljšajte se! Kes je vrlina predraga.
To strup je, ki bitje na svetu že nevsposebno stori
Bisere vživat bodoče, ki svet jih obilno deli.

Neka pa čednost vredna je, da se pozorno neguje

Ta naj dosledno do smrti se vedno vzdržuje.

Ista pogum in značaj se imenuje:

Plemenito veliko nam dušo označuje.

Ne oblast ne pogum se ne more ponašat,
Sama zamore boleti, britkosti in reve prenašat.
Ona je naša zaslomba v hipu vsak' mu ko pada.
V svrho dobitja pa treba je boja, spopada.

Saj brez poguma se mnogo reči le pretvori
Provzročenje lastnim dejanjam otvori.

Napaka se vŕdi brez truda povsod,
Tedaj se postopa, brez logike, reda ondod.

Oh! vstrajno in vedno gojite to čednost junaško,
Ker večkrat pomotno dozdeva se trmoglavnost.

Človeku pogum vzdržuje tud' misii,

Krmili, da bistri obraz je v čisli,

Zguba poguma - učinek je vsoden in trd;

Je fizična in pa moralična smrt.

(Sledi dalje.)

de Baguèr.

Ognjegasci.

Viva i pompiers.

(Poesia dettata per la festa estiva del 29 giugno 1901).

(Iz furl.)

— ✂ ○ ○ ✂ —

Gori, gori! - Plamén, ognjén
Kje, tak gori? -
Ne vem kedo;
Pri sv. Antonu kaj
Tonkljajo zdaj.
Konji gredò
Vozovi drdrajo!
In ropotajo!
Vsi znake dadò!
So ognjegasci,
Saj tak vrli so;
Z stroji in z orodjem
Brzo prišli so.
Hitri za gasit,
Naglo treba it'.

Prišli so v kraj,
Kjer žar plamteč je zdaj;
Pripravljalo gasilnice,
Pristavljajo vže lestvice,
Kot s peruti mahajo,
Semtertje pa skakajo,
Evo vže na strehi so.
Jeden načelnik,
Piska z piščalko,
Delajo vsi
Vse le molči,

So prav pozorni
In tak vzorni.
Vsaki pompir ;
Ima svoj tir,
Zna tud' kaj :
In pa zakaj.
Vse gre v redu,
In po vsporedu,
Red se drži ;
Se ne kali
Ogenj je krut'
Rešit pa treba
Imetje in ljud.
Z okenj šviga
Pod streho požar
Mož vže star
Venkaj se dviga, -
Pomoči ! pomoči !
Kaj mi storit',
Kam obrnit'.
Sem brez moči.
Hitro kot blisk
Pompirji so gor
Otvorijo vrečo ;
Ga vržejo v ječo,
Spustijo ga dol
Brez nesreče ...
Zdrav klepeče.
„Moj otrok“,
Vpije mati,
„Je v izbi tam !“
V plamena žar,
Zleze v hram ;
Evo pompir že steguje
Mamki dar.

Lep otrok :
Ljud okrog,
Radost, - jok in stok -
Vsklik za vsklikom,
Naši zakladi
„Živijo pompirji“.
Biseri mladi
Sleherni žrtev - osoda -
Božja posoda,
Življenje on da,
Za siromaka - gospoda -
Življenje on da,
Brezobzirno - ne gleda
Li je ta ali ta.
Plane v ogenj, žareč in grozeč

Ostalo vse zdravo
Pridružim se - z glavo
Hvalo vam dam
Z rokami ploskam.
Živjo pompirji.
Boreč za slavo
Lišp, kinč in ponos
Mesta spričuje cesta
Županu, vsakemu stanu ;
Svetovalcem Goričanom
Jaz ne velim,
Priporočim -
Rokodelce,
Ognja gaselce
Častni so krog
Pravi ponos,
Brezmejno gorjé,
Prošnje solze,
Rešj' o okrog.

Če ognja vihar
Ste žrtev vsekdar ;
Požar ko preti,
Strašno vžiga ;
Z oken ven šviga
Žrtev ste vi.
Človekoljubja uzor
Žrtvujete vse,
Zdravje, življenje,
Britkl prizor ;
Ljubezni izvor
Čarobno zrli večkrat,
Kak ste se trudili hkrat.
Bog vam daj
Neneški raj.

C. F. Favetti.

Kraljestvo žene.

(Das Reich der Frau.)

(Iz nemšč.)

„Žene dom naj b' v kuh'nji bil.“

Izrek se davno vže izjalovil

Kot dom jej služi „boudoir“

Rajši „rouge et uoir“.

Višje hčerke, svrhe znane

Kopeli - ljubi in romane -

Ognjišče, metla kak strašno!

Lišp in čipke čarobno!

Za kuhinjo pa kaj se briga?

Kjer se prah in madež dviga.

Kak pogače, šarteljice se peče?

Kuhar notri v peč jih zmeče!

Če mu nagne se lopata

Ga vržemo pred hišne vrata.

Ko prazniki pa so navzoči

Trehuhobol možu, provzroči

Zelo nevarni atentat,

Da - posledic se je bat:

Skuha takih mu jedil -

Učinki kot stryhnin bi vžil!

Takih žen se bojte,

Prosim le pozorno stojte!

„Dom soproge je suhota.“

Oh ne nje hiša je strahota
Po velki hiši hrepeni,
Jo vladanje pa obteži.
Gospodinjstvo drugim b' izročila,
Čemu bi sama čas tratila?
Je družba tu je družba tam,
Veselja raj v drugi kraj,
Vedrit se in nič trpet,
Prašat le po lišpu spet.
To poklic je milostljive,
Z naravo probudljive.
Ima móža in otroke!
Žalibog pa dela skoke.

„Soproge dom otročja izbica!?“

Tam samevata le deček deklica.
Li ni obilni blagoslov?
Vzgoje vspešne, častna snov!
Oh preveč se tu zahteva,
Težka zdi se jej zadeva.
Dojívko, bajo se drži,
Ta otroče naj doji.
Vzgojiteljice so za gojenčke,
Gospa si išče le ljubljenske,
Dragoceni biseri so šik.
Boljši kot je jok in stok vik in krik,
Otroci ko se starajo,
Mamko vedno grajajo.
Razsajajo za njo drvè,
Ljubljenski proč beže
Zato gospa zdaj tu stoji
Otrók, kot ognja se boji.

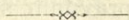
Kje gospo naj se vdobi?
Skoro vsakega mrzi.
Niti v kuhnji, niti v hiši,
Ne kjer treba - dalje piši;
Kjer boudoir in salon,
Tam vlada „fin bon ton“;
Tam kjer vzbuja se zavist
Z klobukom krilom pravi list;
Po cerkvah, zborih se potresa,
Ob slavnostih kot patronesa,
V koncertu, gledališču in sovrstnikih,
Pri dušnih pravnih svetnikih;
Kjer veselje je doma,
Tam nagibi so srca.
Kraljestvo žene to je „svet“
Kjer blišči jej vgaja spet.

H. Gross.

La Madone di grazie. MARIJA MILOSTI.

(Iz furl.)

Oh v vrsti mest Taljanskih,
Je Videm mesto vzórno,
Postavljeno na planem
Tam kjer obnebjé je modro !

Je z morjem in hribovjem
Spletén lep ven' c okróg,
Z vodóvjem bistrim Tera ;
Rosí planjávo Bog.

Na tvojem homcu častno
Grad starodavni sluje,
In stolna cerkev krasna ;
Palača se dviguje.

Glej kupule prizor,
Je angeljček nebá ;
Se zdi, da v božjem imenu
Pozdrave Teb' podá.

Prvotna pa prikazen,
Največja Vidma čast ;
Podoba je presveta ;
Kot čudotvorna last.

Brezmejno je darilo,
Kot dobrodošli dar ;
Ljudstvo udano in verno
Ga smatra biser, žar.

V cerkev to prelepo,
Ginljivo gre vsák ;
Jo z žrtvami obsiplje
Gospod in siromak.

Donašajo Mariji,
Kadila, cvetke v dar ;
V radósti in britkosti
Oblegajo oltar.

Pred tvojim kipom o Marija,
Zdihovaje klečijo ;
In tebe milosti polna
Marija milosti prosijo.

Ljubezni polna vsa,
Milóta si srcá ;
Do Vidma si ljubezen
Odlično kazala.

Si vernim izprosila,
Zdravje, milost mir ;
Zraven še pobožnost,
Ki mest velikih vir.

Le dalje o Marija,
Vsiplji iz nebes ;
Meščanom vernim dobrim
Blaginje mestu res.

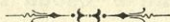
Milósti naša Mati,
V vnemi zveličanski ;
Izprosi in vsiplji
Na revni rod furlanski.

Giambattista Gallerio.

Meč in plug.

(Iz nemšč.)

Nekoč je živel grof se dé,
Ki slutil je da kmalu umré.
Sinova priti k seb' veli,
Da jima dedščino zroči.

Zahteva plug, potem pa meč
Ker zdravje se ne vrne več ;
Vse to prinesejo sinovi,
Potem jih brzo blagoslovi.

Moj prvi sin potom'c močán,
Glej tebi vročim meč strašán,
Hribovje vse - oholi grad.
Le častno vladaj brani hkrat.

Pa teb' ljubljenim otrok,
Plug naj ruje zemlje krog ;
V dolini tihe kočé só,
Naj dnevi mirni ti tekò.

Tak trudni starček je zaspal,
Imetje kadar je razdal ;
Sinovom starčkovo povelje
V življenju bilo je veselje.

Povejte mi osodo jekla,
Gradu vojščaka kak iztekla?
Dolina tiha še je pač,
Kaj dela zdaj šibák oráč?

Pripòved kak da je skončala,
Povedat vam b' osoda znala ;
Hrib je pust in grad razdján,
Ter meč je davno vže razklan.

Dolina v divni je krasoti,
Pri solnca čarobni lepoti ;
Tam raste, še zori vspeva ;
Ter pluga čast, ves dol oblega.

Wolfg. Müller.

Barbarossa.

(Iz nemšč.)

Cesár Rudečebradi
Mu Miroslav ime,
Živi v podzemljskem gradi
In tam začaran je.

Ni smrt ga pokosila,
Ampák še zdaj živi ;
Skril se je v grada krila
In v spanju tam sedi.

Vse s seboj uzal je,
Kraljestva vsega kras;
Tem večje bo veselje
Ko vrne se svoj čas.

Stol je slonokostén
Kjer cesar sam sedi ;
Mize krov marmoren
Tu z glavo pa sloni.

S prediva brada ni,
Žareča plameneča ;
Ob mizi mu žari,
Podbradek rumeneča.

In kot bi dremal kima,
Oči odpira, dvigne ;
Saj časa dosti ima
Ter dečku brž namigne.

Zdaj v spanju dečku de :
„Ti palček pojd' pred grad,
In glej li vrane še
Boš videl tam letat !

Če stari vrani še
Okrog frlijo spet,
Bo treba spati že
Začaran sto še let.“

Rückert.

PESMI

PRESTAVIG

IZ RAZNIH PTUGIH IZVIRNIKOV

XI. DEL.

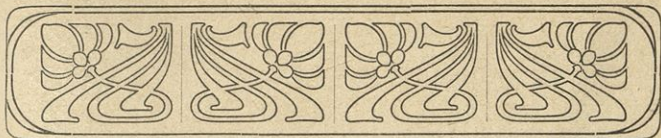
B. BEUK

kurat

Cena 40 vin.

F 2 C 1150 / 1953

Svetinja Marije

Mamka moja vedno pravi:
Ubogaj mene Lujzka ti,
Jaz sem stara in pa bolna,
Si zaslomba mojih dni.

Kak rada mamko mojo imam
Na svetu nihče pač ne ve:
Če hoče tud' v ogenj skočim,
Ako kje pripravljen je

Ko spoznala, da sem dobra,
Ter vsako reč jej pritrdim:
Glej prelepo tak svetinjo!
V znak udanosti dobim!

Na svetinji je Marija,
V naročji dete pa drži:
Marije mili je obraz:
Otroče krasnih je oči.

Me tolaž' ta me ljubita,
Se' m smejita on in ona:
Oba se m' zdi, da desta:
Le ubogaj Lujzka vrla.

Ni zamogla mati moja
Boljšega daru mi dat'
Oj podobica prelepa!
Oj Gospoda dobra mat'!

Zadovoljna jo vložila
Sem na svile bele trak,
Z belo nitko trak ovila
Ter obesila na vrat

Jo poljubim dvakrat trikrat —
Vsak večer ko idem spat,
Jo poljubim ko vstanem,
Čez dan poljubim jo večkrat.

Priporočam jej prav srčno
Mater zraven tudi mene,
Češčena si Marija dem,
Prosi za me in za njo!

Pokažem jo tud' tovaršicam
Oh kak lepa ta podoba,
Pravijo mi čestokrat!
Oh saj mamka je Gospoda.

Poljubit vaju hočejo
Marijo dete od nebes:
Marija mil obraz ima!
Otroče bistrih je očes

Hočem jo okol' nosit
Vedno tje do smrti že:
Hočem da gotovo čuje
Kak vtriplje mi srce.

V krsti hočem jo nosit
Po smrti še uboga deva ;
Moje mater blag spomin,
Ker tak rada me imela.

Ljubko me je negovala,
Dala mi je dar nekoč,
Marijo to nebeško mater,
Dete božje objemajoč.

G. Gallerio.

NABASAN

Ausgestopft.

(iz nemšč)

Pri krznari obstati,
Smo mnogo videt znali —
Mala Hajdi dé osuplo :
Skoči venkaj zdajci truplo.
„Glej tiger strašen gre,
Gotovo nas požre“.
Strah prodira iz očes ! “
Pa bat se treba ni zares
Če tud budoba iz njega gleda
Se vendar ne zaveda,
Ker le nabasan je ! “
Potem spomink smo zrlí,
Tam stal je mož prav vrli,
Mala Hajdica m' na roko vdari :
„Glej gospod ponosno tu stoji,
Zakaj pač dalje ne hiti ?
Gotovo je nabasan v šari ?

M. Grass.

A PIERI ZORUTT

Zorut podatke t' bom podal
Gotovo v časnikih si bral,
Tihotapno, tajno s' jih dobil
Svétnik kak t' jih posodil,
Proglasili za pesnika so me,
Da tebi sem jednak,
Dosledno tud' zaslužim to ime
Kot spriča lahko vsak ;
Saj narečje Goričansko,
Skoro je Furlansko,
Sem spisal kak sonet,
Rad čital jih je svet,
Tudi kako poezijo vmes
Ki v obče dobra je zares.
Teb' primirjat se ne smem
Zorut to dobro vem
To je profanacija al' zlorablenje,
To je adulacija al' pa hlinjenje,
Dati slično vže primirjenje,
Kot muha z levom,
Netopir z velblodon,
Kocka z slonom
Otroče ko sem bil,
Če moj dobri oče v dar
Mi poklonil koledar,
V sobo brž se napotil,

Klasike sem odstranil
Čital in prečital koledar,
Se m' zdi, da vidim mamko še,
Nadzorovat hodila me
Zorutta v naglici sem skril
Latinščine se pa lotil ;
Ona djala : Moj Karlut,
Zakaj očaral te Zorut,
Skrbi za učenje, pust' sonete ;
Duhomorne pesnikov prosvete ; —
Brzo sem spoznal,
Da imela mamka prav ;
Radovedna pa nprav,
Učinkovala, da sestavke boljše vse,
Na pamet se učil kot tirjalo srce ; —
Ko šola je začela,
Me smola je zadela,
Na vrsti b' la je zgodovina
Mesto da sledil dogodkov sled,
Negoval vtise verzov in spomina
Iz klasičnega „Gabrijela“
Ki domišlija ga objela ; —
V tem hipu bil sem prizadet
Pozove me profesor naj povem
Nalogo dneva nje vspored
Od Tita carja če kaj vem,
Drdral kot obstrukcija
Po vrst sem Gabrijela ;
Nastane ropot, kot revolucja.
Profesor ves srdit ga jeza prijela
Sluga dobil je ukaz, naj me bržd zapre !
Od svojcev doma pa vdobil vem jih še !
Zdrav bodi Zorut, saj pesnik ti si pravi bil !

Spretno rabil si verzije
V vrstah domišljije, poezije ;
Satire, igre, šale si razvil
Z lahkoto jih vdobival
Z resnico jih razvijal,
Temeljil nazore zdrave,
Kot popis narave,
Kojega natančno si se učil
Kot je mnogo dokazil
Rosa, noč aprila ;
Meli-Siciljan-a
Porto-Milan-a.
Vzvižen si ko ljudstvu govoriš,
Z britkostjo kot pastir vse svariš.
Škofu možu svetemu, ki poln je vrlin
Postavil z spevom si krasan spomin
Sem gotov da dokler Furlanija bo,
Če skromna-tuđ ostala bo,
Zorutta slava otemnela ;
Množica pa bo strmela
On naš prvi pesnik bil.
Lavorik mu Bog dobil.
Res je tu pa tam šalivk
Ter priprostih nagajivk,
Zraven pa še sličice
Ne prijajo za deklice ;
Pa tvoji grehi vsi
Davno so že zbrisani,
Gotovo da sv. Peter,
Saj gor te nesel dušni veter,
T' je nebes vrata otvoril,
V vrstil te v vrlo družbo dvorov
Pesništva prvakov umotvorov.

Ljubav učini mi Zorut,
Za ves pozorni trud ;
Prosi sv. Petra ti
Da z nebes me ne spodi ;
Zadoščal mi bo kot,
Ne daleč od Zoruta tod,
Ne zahtevam prit v višine,
Se smešit iz nižine,
Pomena velikanskega
Bo gledat pesnika furlanskega,
Zadostuje, da Zorut,
Pozdrave moje sljut.
Da ponižen v svojem stana
Roko poda možaku poštenjaku
Goričanu.

C. Favetti.

Sura 105. „Sloni“.

Bismi al-llahi errahmani errahijmi.
V imenu dobrotljivega in usmiljenega Boga.
(Iz arab).

1. Nisi li videl kam tvoj je Gospod
vže s slonovci (z vojno slonov) prodrli.
2. Kako njih naklepe je zvito zatrl
3. Lástovk smo vojno v pomoč podkupili
4. Da b' jih kamnjali in z zilnat opeko smrtili
5. Kakor popašeno setev poraz vprizorili.

Alam tara kajfa facala rabbuka biashabi alfijli.

Kuranun.

L I E B E S L I E D E R.

Mein Lieben.

(iz nemšč.)

Kak tebe bi pozabil!
Ker vendar vem, kaj s' mi,
Če tudi svet najljubše
In najboljše kmal' pozabi.
Jasni, glasni klic je ta:
Domovina m'je nevesta.
Kak tebe bi pozabil!
Vedoč kaj meni si.

Kak tebe bi pozabil!
Spomin vedri te moj;
S teboj sem vedno združen,
Radost britkost s teboj.
S teboj čem v boju stat'
S teboj če treba tud skončat',
Kak tebe bi pozabil!
Saj mate mislim prav ves čas.

Kak tebe bi pozabil!
Ko vendar vem kaj s' mi,
Dokler dih ljubezni
In življenja v meni tli.
Iščem pa le čuvstvo tvoje.
Vreden da ljubezni tvoje
Kak tebe pozabil!
Vedoč kaj meni si.

Hoffmann von Fallersleben.

Pri grobu mojega očeta.

Bei dem Grabe meines Vaters.

(iz nemšč.)

Seva krog spominka mir nebes,
Sladki božji mir. So mu podali!
Vzornega moža v zemljo djali,
Več mi bil je res.

Blagošlov me čvrstil, mož mi bil,
Kot zvezda boljših dni!
Ne morem mu pa povrniti,
Kar mi je storil.

Oh zaspal; — tu pokopan leži.
Tolažbo. tiho, sladko, Bog mu dal,
Slutba večnega življenja da vstal
Diši okrog kosti,

Da Jezus Kristus, velik in močán,
Prijazno pokopanega obúdi.
Vrlega moža v grúdi,
Več meni bil je dan.

Claudius.

Moji hčerki Elizi

(a la me çhara fia Elisa.)

(iz furl.)

Sestra usmiljenka meni si res,
Se lahko bi pač razvedrila lepó ;
Sedaj v dveh mescih ko imaš prostó
Pa hodiš za máno po hribih vmes !

Sicer hvaležen pa vedno ti bom,
Ne da b' se hlinil, te prosil
Si 'skrb nadzorivno vsprejela za dom
Za mojo nadležnost te trud radostil.

Ribanja, sredstva še razna vkup,
Na dolge sprehode me venkaj vodila
Britka še skušnja, da smotka je strup.

Se zvečerilo, me spravila spat,
V slučajih spodrsnenja m' dala ukor,
Zdravje s' mi dala, ni treba se bat.

C. Favetti.

Sura 110. „Zmaga“.

Bismi al-llahi errahmani errahijmi.

V imenu dobrotljivega in usmiljenega Boga.

1. Ko zmaga, pomoč od Boga ;
Nam je že vendar došla.
 2. Zrl si tolpoma vreti v svetišče ;
Verni glej ljud bogoslužje vže išče.
 3. Hvalo prepevaj Gospodu, proseč odpuščanja ;
On te že reši pretužnega stanja.
-

Idaa ġaa' nasru al-llahi wa alfathu.

Wa raajta alnnasa jad'chuduvna
fij dijni al-llahi afwaagan

Wasabbih bihamdi rabbika waastahfirtu
Innahu kana tawwaban.

KAJN IN ABEL

(iz nemšč).

Ko Melitka šolo obisk' vala,
Prav rada učitelja je poslušala
Čula čestokrat o Abeljnu in Kajnu
To bilo vendar je strašnó,
Zločinstvo Kajna prav grdó!
Tega pač ni mogla zamolčati,
Doma razvija zgodbo sestrici,
Takrat še mali deklici:
„Revni Abel — misli bil milobe vir —
Brat njegov kot divja zver!“
„Kak se zval“. „Zdaj pač ne vem
Ko se spomnem — ti povem
Bratomorca čin brez prič —
Kak mu ime? Da — zval se — nič“.

M. Gross.

NA POTOVANJI.

Auf der Reise.

(iz nemšč).

O polnoči na daljnem in brezpotnem morju,
Ko lučke v ladji vse že davno ugasnile,
Ko tud' na nebu več nobedna zvezda ne blesti ;
Potem svetilka še brli na ladje krovu,
Stenj zabranjen pred silovitim vetrom
Krmarju razsvetljuje vse krmilna igla,
Koja nevarljivo smer mu kaže.
Da če jo čuvamo nas pelje skoz vsako tmino
Luč tihotno v prsih nam goreča še brli.

Uhland.

Nemški šolski družbi.

Dem Deutschen Schulverein.

(1880 - 1905)

(iz nemšč).

Šola! biserna si dragotinka!
Krv, mesa, naróda si znanilka;
Probújo našo v tvoje vročimo roké
Srčne polne upov so željé.
Pristno nemški duh nam vzgojuj,
Bogate vede, krepko seme čuj.
Plemeniti čut goreče čvrsti;
Vrline mladim dušam vrsti!
Zaščitnika ne zabi pač nikdar.
Vrta nemška šolska družba-žar!
Naj živi, širi, vspeva se razcvita,
Neumorno pospešuj blaginje nemštva!

M. Gross.

VIOLAR.

(iz furl.)

O Marija, vsprejmi,
Ti na naš oltar
Bujno rožco.
Lični vijolar.

Ves okinčan, zlatokrili
V cvetličniku stojiš;
V obliki krasni
Čarobno blestiš!

Pokončno steblo,
Tankó, tankó
Cvetke ki podvojene
Kažejo nebó.

Razsiplje v zrak,
Krog in krog
Duhteči duh
Nebeški sok.

O Marija!
To cvetko v dar,
Te prosim vsprejmi
Na tvoj oltar.

Sicer je malenkostna,
In revna v očesih ;
V primer z oltarji ;
Ki stoje' v nebesih.

Pa zlatokrili cvetki,
Pridružim jaz srce ;
Da v tvoji brambi
Stalno je.

Najbolj plemenit,
Je pač vjolar ;
Lišpat vreden
Tvoj oltar.

Marija sprejmi prosim
Ti za sina me ;
Napravi pač
Cvetko raja že.

Dušica čemu stojiš,
Zdihuješ tak zamišljena
Li ne znaš da v srcu ?
Marija nas vse imá.

G. Gallerio.

A Vico Petrogalli

i vinčhasiett socios de la societad de lis sboçhis
nel di del so sant il 2/8 1852.

(iz furl.)

Muza pridi stori kar se t'zdi.
Fino brž salonsko se obleci,
Z krilom lepotečnim mi priteci,
Sploh od glave pa do pete se nališpaj ti;

Sfrli kot v raju se frli,
Potrkaj, pojdi v hišo Petrogala,
Tam vdobiš moža prezala
Zove kralj prijateljev se vrli.

Spoštljivo se mu v znak prikloni,
V imenu skupne te balinske družbe
Ter sonet nastopni mu pokloni.

Prekrasnih izušti par besedic vsaj,
V imenu sedem dvajstih ga poljubi
Domov se vrni v zvezdic raj.

C. Favetti.

Molitev med vojsko.

Gebet während der Schlacht.

(iz nemšč.)

Oče te kličem.

Bobneče obdaja že dim me morilnih cevi,

Blisk in pa tresk že pretresa mi kri.

Bojev voditelj, tè kličem.

Oče, le pelji me ti !

Oče, pelji me ti !

Pelji me v zmago in vpelji me v smrt :

Gospod, saj poznam vseh zapovedi srd ;

Gospod kot ti hočeš me pelji !

Bog, tebe spoznavam.

Oče, jaz tebe spoznavam.

Tak v jeseni listja šumenji

Kot v bojnem vrvenji, drvenji,

Tok vseh milosti, tebe spoznavam.

Oče, ti me blagoslovi !

Oče, daj mi blagoslov !

V tvoje roke vročim vse življenje,

Zamoreš vzeti, dati tud' vstajenje ;

Za življenje, smrt tvoj blagoslov !

Oče, te častim.

Oče, jaz tebe proslavljam,
Ne bije se boj za blaginje svetá ;
Najsvetejšemu z mečem se bramba podá :
Li zmagam, li padem, jaz tebe proslavljam.
Bog saj udan ti vstrajam.

Bog, saj udan ti vstrajam.
Če me vže smrtno grmenje pozdravlja,
In odprtine vsem žilam nastavlja ;
Tebi, moj Bog pa udano vstrajam.
Oče, te kličem pomagaj !

Körner.

Sura 101. „Sodnji dan“.

Bismi al-Ilahi errahmani errahijmi.

V imenu dobrotljivega in usmiljenega Boga.

1. Šodnji dan, oj vsodni dan, (Alkarihatu,)
2. Kaj kaže pač razsodni dan, Maa alkarihatu,
3. Bodo frleli ljudje kot razpršena mrva
4. Vrtinec hribovja kot skubljena volna ;
5. Kdor imel v skledici tehtnice, vrlih bo mnogo dejanj bo zdrav in vesel. (radost, ljubezen.)
6. Kdor imel praznoto, lahkoto zaslužnih dejanj, bo v brezen prepada zletel (El-hawiye.)
7. Kdo ti zamore označiti brezen, prepad
8. Glej je ognjeni, goreči, plamteči spopad.

Alkarihatu

Ma alkarihatu

Wa ma adraka maa alkarihatu

Jawma jakuwnu alinnaasu kaalfaraaši almabtuwti

Wa takuwnu algibalu.....

Kuranun.

MRAVLJA.

La Furmie.

(iz furl.)

„Va, o pigro, alla formica,
il fare di lei considera
ed impara ad esser sag-
gio.“ (Prov. C. 6)

Konečno bi bil že čas
Da razumete lenuhi,
Ponosno radi bi hodili
Kot nekoji potepuhi,
Tak je mirno hotel jesti
Z roko v žepu sesti
V krčmah sedel bi vsak:
Gre naj k mravlji v šolo tak:

Duhovita pač živalca
Ko se čas bližuje
Začne vže pospravljat
Potrebno vse shranjuje?
Zjutraj rano se zbudi,
Nikdar brez dela ne stoji,
Ves dan se trudi in poti;
K njej pojdi v šolo ti.

Ko pritiska rosa, slana,
Mraz pretresa vse zidišče
Se ne trese ter se umakne
V skromno tje mravljisče,
Tam vže grizljaj je dobila
Ki po letu ga shranila,
Potrebuje družga nič:
Pojdi v šolo k mravlje ptič.

Tam v hiši jokajo, kričijo
Otroci vaši ki so gladni;
Raztrgani razcapani
Zde se kot cigani,
Ženo tarejo nadloge
Brez drv, brez polente je
Vzrok ste vi potratneži :
Hodite v šolo k mravlji.

Li ne veste, da lenoba,
Ta je oče vsega zla
V bolnici življenje vaše,
Z revčki britko tam skonča.
Lenuh z družino le trpi
In v prepad vseh rev drvi!
Z prve vrste roparji.

Ona urce ne zgubi
Kot grdini, vi lenuhi.
Brezposelno se ne spreha
Kakor leni potepuhi,
Uči vas da vojskujete
Podjetja, imetja snujete :
Za kruhek pridno se borite
V šolo k mravlji le hitite.

G. Gallerio.

Ringraziament.

Zahvala : Konec šmarnic.

Marija mesec Majnik bil za té,
Skončále zdaj so lepe šmarnice ;
Pritisnil sem Ti cvetko na srcé
In molitvice.

Molitev mojo in cvetice té,
Ti srce udano sem poklonil vmes,
Rada s' dar sprejela kot zlatò,
Delivši blagoslov nebes

Le glej Marija, dokler živel bom,
Bo srce tvoje, moje več nikdar :
Polagoma na vse pozabil bom
Ti ljubezni žar !

Na svetu sred'viharjev in valov,
Kot zvezdo, te bom klical na pomoč
Obračal k teb' obraz bom veren, nov,
Ti deviška moč.

Verujem, da me iskreno še ljubiš
Na glavi drži tvojo mi rokó,
Z nebeškimi duhovi ti me družiš,
Spremlja tvoje me okó.

In dokier se m' pretaka v žilah kri,
Ter srce živo vtriplje, bije še ;
Slavo slavo o Marija ti,
Razlegajo se t' moje hvalnice.

G. Gallerio.

Skrb do otrok.

Geh fleißig um mit deinen Kindern.

(iz nemšč.)

Z otroci vzorno ti ravnaj,
To vpliva ne zmanjšuje naj
Brani vari jih skrbnó,
Ljubi vedno jih srčnó.
Strogost slično naj prispeva,
Da priden, dober vsak vspeva,
Nikdár to vpliva ne zmanjšuje :
Vzgojo vrlo to vzdržuje.

Otrokom bodi tolažilo,
To v britkosti bo blažilo,
Deležen bodi tud' igrač,
Ker mnogo se naučiš pač.
Razkrinka igra domišlje,
Resnica smer je poezije :
Reve, toge vse zmanjšuje.

Žrtvuj se skrbno za otroke,
Pozor bo lajšal reve, stoke,
In potrpljenje ž njimi imej,
Brez krivde — skoro so jih glej,
Pelji jih na srečno pot,
Kjer blagoslov brez vsakih zmot.
Vzgoje treba ni ovirat,
Otrok trpinčit in zapirat.

Skrb imej pa za otroke,
Bog ti vročil jih je v roke,
Brez rev, nadlog, težav in tog,
Vspeval bo vzgoje tok,
Zvest pozoren za tečaj,
Bo t' hvaležen naraščaj.
Pozornost trud bo lajšala,
Zla in dneve krajšala.

M. Gross.

Al sior Vittorio Luzzatto:

dotor in medisina universal

Lauread a Graz nel Marz del 1892.

(iz furl.)

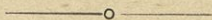

Ko rojen ti si bil,
Ime si tud' dobil
Voščilno — zmagoslavno —
Zvršil požrtovalno,
Izpite si visokih šol
Ter javno si proglašen bolj;
Kot doktor imaš že diplom
Glej v strokah te obsežne vede.
Pravico imaš do besede
Pomoč nakloniš hčerkam Eve;
Pospešiš, da prirodni tok
Spretno, vspešno gre od rok.
Da nesreče ni ondot
Na zdravje novi ti zdravnik,
Bodi skupni naš vsklik,
Deželi svoji on bo častno služil.
Ter značaja, uma žrtve družil.
Saj ime Luzzatto vedno b' lo sloveče,
Oživotvori se v potomcih spet,
V vseh rodovih b' lo ljubeče
V prid človeštva za blaginje in za svet
Žrtoval bo z vnemo vse moči.

C. Favetti.

FUKSIJA.

(iz furl.)

Ko memo greste deste
Nevesta si Gospoda,
Sinovi prinesite rož,
Saj ljubezni sem posoda.

Prinesite lepih boj
Da prsa si krasím :
Natrgajte jih broj,
Da srčno vas ljubim.

Marija kdo t' bo skop,
V zadevi rož ki last ;
Lep' ga mesca rož
Teb v poklon in čast ?

Z fuksjami te bom posetil
Darilce t' moje dal :
Poglej ! saj zde se kakor
Sami biseri iz koral.

Na mladiki tanki,
Kot na nitki tu visé ;
Ko vetrček aprila
Igraje mimo gre.

To rožco plemenito
O mati božja dem,
Lepo z očmi poglej,
Za té jo vtrgal sem.

Blestečo vedno drži,
In daj v zameno mi
Boje te preblage,
Dopadejo naj ti.

Daj mi krasno cvetko vere,
Svete sramožljivosti ;
Bojo upanja mi daj
Zraven še ljubezni dosti.

Mati moja, mati božja,
Kaj od mene hočeš ti ?
Dušo dobro in srcé
Dam srce in žrtev ti.

C. Gallerio.

P E S M I

Prestavil
iz
raznih ptujih izvirnikov

XII. DEL.

B. BEUK
kurat

Pravice pridržane.

V Gorici, tisk. Seitz
1909.

PESMI

PRESTAVIO

IZ RAZNIH PTUŽIH IZVIRNIKOV

XII. DEL.

B. BEUK

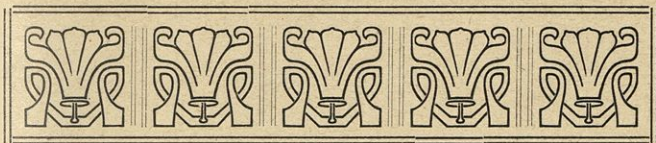
kurat

J. Urhovec

Cena 40 vin.

F2c 1154/1953

Poročno voščilo.

Per le faustissime nozze Brunetti - Slocovich

(iz furl.)

Pač čudna moda danes vlada
Glej komaj kdo se poroči,
Že precej po poroki strada
Na ptuje vendar le hiti !

In prstani poročni, zlati
Še niso blagoslovljeni,
Želodec hrepeni po prati,
So konji že napreženi !

Naprej po suhem in po morji
Hiti po svetu mladi par,
V gostilnicah ob suhi skorji,
Uživa vam ljubezni dlar !

In ta iznajdba nova moda,
Posledica je hudih zmot !
Gotovo vsak je tak prismoda,
Če v vlaku išče si dobrot !

Pa ko narava vsa cveteča
Zdaj da b' jaz poročen bil
Bi bila mi največja sreča
Da gnezdice bi si gradil,

Prav daleč od sveta vrvenja,
Poiskal krasen prostor bi,
Med cvetjem tam kjer se začenja,
Najlepša sreča mladih dni !

Na sredi vrta hiša mala,
Obdana z gozdom krog in krog,
Kjer slavca pesem bi odgnala
Od mene slab vtis nadlog ;

Studenec mal in voda čista
Namakala bi vrta tla,
Ponižna vrba srebrolista
Studencu hlad bi dajala !

In luna tiha, luna mila
Bi mimo mene plavala !
Na varnem bi mi koža bila
Bolj ko na krovu parnika !

Vi pari novoporočeni !
Imate to pa vže doma,
Studenec, hišo, vrt zeleni
Na vas tam čaka mir srca !

Pustite modo, nje nadloge
In srečni boste pač vsikdar —
Potujejo naj reve vboge,
Katerim mir srca ni mar !

Pridite vsi, saj na vas čaka
Že petje slavca milega,
Le poslušajte glas pṛvaka,
V zatonu solnca zlatega !

Saj tu ljubezni vse sladnosti,
Prijetnosti vseh dni, noči,
Imeli bodeate zadosti
Ker vse vam Bog blagoslovi. .

C. Favetti.

KNJIGE.

Les livres.

(iz franc.)

Bog kot začetnik je pisanih knjig,
Zemljanom omamljenim on je poslal,
V listih peruti duhov jim je dal.
Peruti tam najdeš če knjigo odpreš,
Kvišku kjer duša je prosta se vspneš.
Šola svetišče je kakor kapela.
Glej črke ki deček zloguje in dela
Pismenka vsaka odkriva nam čednost;
Srce vedri se in duh mu je spretnost.
Ko paglovcu daste že knjigo v roke.
Hodite z svetilko, za vami on gre.
Noč pa provzroči pomoto napad.
Napake načrtov državam so tat,
Vzgojuje pohotne ljudi in pa prazne glavé,
Da britke so slutbe in težnje morné,
Zaslepljeni strašno v pogrebnem obziru,
V temi capljajo v moralnem obziru.
Vžgimo duhove, to prva postava,
Tvarina priprosta plamteča zastava.
Razumnost, omika naj bode odkrita;
Kot brstje katero na desno procvita;
Kdor pa ne misli, — ni v čislih, ne živi,
Je kovina zlató kjer se šola otvori;
Nevednost zlato pa v svinec pretvori.

V. Hugo.

Sura 95. „Figa“.

Bismi al-llahi errahmani errahijmi.

V imenu dobrotljivega in usmiljenega Boga.

(iz arab).

1. Kjer fige in oljke cvetò,
 2. Ob gori Sinajski lepo,
 3. Pokrajino miru (Meke) prehodimo
 4. Vstvarili človeka najlepših smo nad ;
 5. Potem ga pahnili v globoki prepad,
 6. Brezmejno plačilo pa vernikom bo,
 7. Kaj meniš ni dvomiš, da sodbe ne bo?
 8. Kdo ubežal Bogu kot sodnika pa bo ?
-

Wa alttijni wa alddajtuwni

Watuwrisijnijna

Wa hadaa albaladi alamijni

Lakad chalaknaa alinsana

Fij ahsani takwimin

Tumma radadnahu asfala safilijna

Jlla alladijna amanuwawa

hamilwu alssalihati

walahum aġrun gajrumamnuwnin

Wamaa jukaddibuka bahdu

bi aldijni

Alajsa al-llahu biahkami

alhakimijna.

Kuranun.

Kapljice nektarja.

Die Nektartropfen.

(iz nemšč.)

Ko Minerva, že ljubljénčku,
Prometeju, da v podporo,
Polno kupo nektarja
Z nebes donese,
Da osrečila ljudi :
Ter v njih prsa vtepla,
Bi nagib do umetnosti :
Je hitela z brzimi koraki,
Da b' jo Jupiter ne videl ;
Zlata kupa se gugala
Glej vže kane malo kapljic,
Na tal zelenkasto
Marljive vzlasti b' le bučele,
Pridno srkale so dar ;
Pride tud marljiv metuljček,
Da b' kapljico vlovil ;
Spakasti še pajek
Brž prileze, srpo sreba.
Pokušali so srečno vsi,
Drugih broj živalic ;
Ki dele z človekom
Najlepšo srečo, to je umetnost.

Goethe.

TULPA.

(iz furl.)

Danes o Marija mati,
Ti poklonim z tisoč rok
Iz soka vzrastel šopek tulp,
Rastlinco za te vstvaril Bog.

Kaka strokovnjaška roka
Utegne pač vprizoriti
Take rožce umotvor,
Ne more lepša se dobiti ?

Oh ! Le glejte. Jedna lepša nego druga
Na gibčnem stebłu srebrní
Kak okusno in kak fino
Jih žarni kras vseh barv zlatí.

Istinito se ne najde
Slikar ki tak duhovit,
Da bi splošno bil vsposoben
Rožco slično vpodobit.

Mamka božja angelj zlati,
Izdelal krasno cvetko tó,
Da tvojo sliko čudotvorno
V Gospodovem svetišču zró.

Kak lep prizor pomladi,
Prijetno videt dar
Ko z cvetlicami Marija,
Okusno venčan tvoj altar !

Blagovoli ti vsprejeti
Lični tulip šop nabrán,
Saj preskromno to darilce,
Iz tisoč rok ti je podan !

Morda, morda mati lepa,
Načrt po volji ti ne bo,
Vendar ti ne glej cvetlico,
Darežljivo pač rokó.

Pomisli vendar o Marija
Da cvetke naše ki za te,
Druzega pač nimamo
Kot trne, reve in solzé.

Samo angeljci Marija
Rajske boje tl neso,
Kedaj stopiti v rajske vrte
Prilika meni dana bo.

Kedaj, kedaj ti o Marija,
Spomenico zamogel dati ;
Cvetko tisoč rok ljubečo
In ne tulipe nabrati ! ?

Brez tebe o kraljica jasna,
Moje srce ne miruje ;
Kot solnca žar ki sneg topé
Se koprneče vničuje.

G. Gallerio.

La pavec.

Metulj.

(iz furl.)

Di lampadina al solitario lume
L' amorosa farfalla intorno gira.

(Prati).

Po dolini in planini,
Sem ter tje ves dan frli,
Na tej in oni cvetki
Se radostno vedri.
Ko večerni zvon zvoni,
Kot prijatelj prihiti.
V mojo malo sobo gre
Metuljček skaka smttertje.

Brdak se je približal
Kot ljubimstvo bi gojil
Uljudnost skazovaje
Ko mojo svetlo luč dobil.
Gibčen pride vse pove:
Lahko sem ponosen de?
Ne zdim se ti pa zaročen
Ter v metuljčka pretvorjen?

Kak pa vendar lep je bil!
Vsem se zdel dobrina
Peruti so napikane
Z barvo mleka vina,
Tanko vitko mu telo
Kak lepo ogrnjeno,
Prekanjen je skakalček,
Metuljček kot poglavček!

Da boljšo igro bi igral
Kot duhovit uljuden :
Sfrli k svetlobi sveče,
Ter pleše krog da truden
Zraven se še ni spomnil
Da gorje ko dotaknil
Ves ožgal povsod bi se,
Okorni pač metuljček je !

Spodil ga dvakrat trikrat
Spodil ga proč z rokó :
Pa on je v ples zamaknjen
Zastopit hotel ni tako,
Gre, se vrne, pleše, skaka
Dokler bližje ne priskaka,
Perut metulja se vžgé
Tako skončalo mu vse !

Tud ve mladenke vrle,
Da se dobre mile zdite
Brezmiselno pa čestokrat
V priložnosti drvite ;
Čujte prosim čujte,
Verline vedno snujte,
Smrtna zgodba vam v pošuk
Prahu metuljček zdaj je kup.

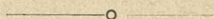
G. Gallerio.

DOMOVINA.

In der Heimat.

(iz nemšč).

Kjé cvetlice tak krasno cvetó,
Kjé ptički tak sladko pojó,
Kje šumljajoči potoki deró
Iz skalovja strmin tak čvrsto tekó,
Kje nje blišč solnca v zlatini
Kot tu v dolini.

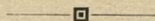
Kje koče zidáne stojé
Da temelj jim solnčen in pust,
Ter vabljivo premilo doné
Besede ljubezni iz ust,
Kje blišč je prijaznih očí
Kot tu v dolini?

Prehodil sem vel' ko sveta,
Ter ljubkega mnogo doživel;
Očesom uševom kar ugaja,
Sem slišal okoli in videl;
Več tisoč pozdravov pred vsem
Rodni dolini vam dem.

Sturm.

SUNET

(iz furl.)

Ponudbe jaz ne odobrim
Da hišna b' la ti mlada ;
Boš le muza lepa draga
Da v naročje te vdobim.

Če siv in plešast, kaj b' se bala?
Domišlija moja stara ni ;
Panadele vendar treba ni
Ljuba močna mi maršala.

Te prosim, da ne greš od mene
Predložila ljudstvu bova
Pesmi mojstersko zložene.

Goričanom — vrlim, — pa dejala —
Dokler vtrinjal se pogled
Pesmi dragomile bova jim kovala.

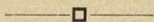
Glejte, tu je moj sonet
Učini! Muzi učinek svet
Da skesano pokleknila
Odpuščanja me prosila.

Sledil vzajemno mir, poljub,
Ki zemljanom tak je ljub
Zoruttu spomenico skovala,
Kojo je „Corriere“ obelodanil
Javno vdanostno objavil.

G. Favetti.

Pange lingua

(iz lat.)

Darovan in pa rojén
Nam z deviškega telesa,
Hodil poln milosti,
Besede seme je sejal ;
Z čudotvorno ustanovo
Je skončal življenja tek.

V noči glej večerje zadnje,
Kojo z brati je vžil,
Jedel kot v zavezi stari
Jagnje b' lo predpisano ;
Vžit se dal je dvanajsterim
Z lastnimi rokami v dar.

Beseda ki meso postalá,
Je z besedo kruh in vino
Spremenila v kri, meso
To vse mišljenje preseže ;
Udano srce pa krepi,
Vera nam zadostna je.

Tantum ergo.

Vsi ponižno počastimo,
Zakrament prevzvišeni
Tu podobe niso stare,
Nov obred se je razširil;
Vera mora nam odkrit,
Kar slabotni um ne zna.

Genitori.

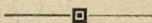
Teb Očetu gor v nebesih!
Teb' jedino rojen Sin!
Hvala cena čast in slava,
Moč in blagoslov žari!
Duh Očeta in pa Sina!
Teb' pristuja slična čast! Amen.

B.

Atila in Leo papež.

Attila e Leone pontefice.

Kdo so ti divjaki,
Iz Az' je so prodrli
Bregove vse zahoda
Siloma potrli?
Poklali in razdjali
Dežele, mesta vsa.

Li četovodja njih
Je človek al' hudir?
Nobena velesila pa
Še ni vkrotila zver.
Bič božji so ga zvali
Ker strah človeštvu bil.

Slovanske pokrajine,
In kraji nemški vsi
V bitvah z besno tolpo,
Pretakali so kri;
Francozi pa so zrl
Grózodejstev boj.

Srditi sredi krvi
Mori da groza, strah,
Krvoločnež ne miruje
Dokler Rim ni prah,
A glej od Alp odmikal
Se krvnik smrtonosni.

Li najde se bojevnik
Da b' mu vstavil boj
Ker z ognjem in orožjem,
Ranil duš je broj?
Kateri rod iz Rima
Naproti že mu gre?

Glej vojskovodja sivi,
Kroták, kot vodja trum,
Nima besnih tolpa
Za vsodni smrtni šum;
Jedino vera sama
Ga vodi in krmili.

Vojvoda ogrnil
Je apostolski plašč;
Nosil kralja Svetega
Sprevod vršil nalašč
Trumoma spremila
Krdela ga častita.

In Atila, srditi,
Ki šiba božja bil,
Pred vojno brez orožja
Se tresel in bledil,
Vsklikne glasno: „*Nočem
Z nebom bitke bit!*“

Zakaj se je umaknil
Tak vrtoglav in plah?
Ker videl je na nebu
Čúdotvorni strah?
Li kljub vsej prikazni
Protivi se srce?

Glej huni so dejali
Z besnim glasom sliš :
„Kdo pa je začaral
Da še zmagaje križ?“
In Atila je klical :
„Bežimo gre Gospod!“

Silvio Pellico.

Sura 90. „Mesto“.

Bismi al-llahi errahmani errahijmi.

V imenu dobrotljivega in usmiljenega Boga.

1. Prisegati nočem pri tej pokrajini,
2. Kjer bivaš oblastno in strastno v istini.
3. Pri stvarniku in vstvarjenju !
4. Človeka smo vstvarili le za trpljenje,
5. Pa misli, da ni pod oblastjo življenja.
6. On lahkomišno mnogo učini,
7. In se baha, da ga nihče ne vidi.
8. Dali oči gledajoče mu dvoje,
9. Jezik in pa čeljusti oboje.
10. Tirali ga na križpotje strmin
11. Izumil ni pravega tira
12. Kar mu stremljenje ovira
13. Rešit jetnike ječe pereče.
14. Ob lakoti sititi gnječe, borno živeče ;
15. Sorodne stradajoče sirote z živili,
16. Siromake ležeče v prahu in blatu z dajili.
17. Če si v vrsti vernikov potrpežljivih, vstrajnih
18. Ti so sovrstniki božje desnice,
19. Koji zanikajo znamenja naša, ti so pristaši levice
20. Nad njimi obočni plamteči požar.

Kuranun.

Al me Pierin.

Petrček.

(iz furl.)

Pierin Pierin,
Glej papa;
Ni li ta!
Oh moj sin
Prid so moje želje!
Srcé srcé
Gori za té
Glej veselje!
Moj Pierin,
Ti s' ninin
Prid k papa,
Saj je ta.

Zakaj strmiš?
Ne prideš sem?
In ne sfrliš
Sem k papa?
S' oddaljen vem
Proč takó?
Pust rokó
In Marjuta,
Ne zakrivaj
Tvoj obraz;
Ki t' je kras.
Ne veruješ ti,
Da sem papa?

Oh mescev broj
Zrle niso me oči,
Kaj se t' vendar zdi,,
Pozabiti nisi mogel pa
Da jaz sem tvoj papa?
Glej ga tam
Kak je sam,
Ga je sram.
Le molči;
Se mu zdi.
Poglej me še
Oko srcé
Pritrdi. —
Brzo vgiblje
Zrudečí
Sem hiti
Me spozna
Semtertje se ziblje
Sreča klije
Radost sije
Jožko Josepina,
Srečko, Nina,
Eliza, Marija,
Lojzk, Justin,
Moj Pjerin,
Angeljček moj;
Spoznal me je koj,
Se radostí
In me drží
Objemajoč,
In skakajoč.
Povej lepó
Kdo sem glej!

— Oče, oče —
Petrček vsklika —
Me poljubuje
In obljubuje
Biser brdák!
Srček sladák!
Debel in okrogel!
Trden kot vogelj
Poglejte oči!
Poglejte prsa!
Kot mali Herkul,
Ljubljénček ima!
On besediči,
In govoriči!
Brzo klepeče,
Tekoče blebeče!
Na kolena mi sedi,
Dobro se vedi,
Povej kaj je bilo.
Kaj se zvršilo.
Povej, le povej,
In semkaj poglej.
Da, da, ninin
Ti si moj sin.
Bomo šli na sprehòd,
Rož' ce iskát,
Tekat povsòd.
z kaménčki igrát,
Dajte roko,
• Bo ugodno takò.
Tu je živahno življenje;
Vas proč no pustim
Tje v valovito vrvenje.

Na livade dolin ;
Se takat in skakat na vtehe,
Na kampanjuco,
Tje nesli sladnin
Skromno južnico,
Jabòlka oréhe,
To bo spomin
Za ovčicami še.
Urce krasné,
Brez bolečin,
Lujzk in Pierin
Opravita se ;
Da idimo tje !
Radošti kal !
Kaj bi se bal,
Bil sem trpin,
Sem končno tú
Pri lastnem rodú.
Svobóдно kot kralj !
Oh Josepina
Srečko in Nina,
Pepi, Marija,
Alozij, Justin,
Pierin ti Pierin.
Cvetoči moj sad,
Biser prezlat !
Ne odstranite se,
Krakočasite me !
To bo pač radost,
Peterček
To je fantiček,
Kakor moj angeljček,
Me je spoznal !

Ter se je udal.
Semkaj moj vrček,
Lojze in Petrček,
Mladim se vže starček!
Pojmo na zraček,
V svrho norčij in homatij —
Koje livada krasi
Tje v moj vrtiček
Tam kolobocij vseh smer
Za Petrčka radostni vir!

Ne la preson di Graz, Ottobar 1866.

C. Favetti.

Sura 97. „Noč moči“.

Bismi al-Ilahi errahmani errahijmi.

V imenu dobrotljivega in usmiljenega Boga.

(Iz arab).

1. Vročili smo koran v noči moči.
 2. Kaj ti kaže razsodna noč, to je moč?
 3. Velika noč je več kot tisoč mescev broj.
 4. Odposlali so ga angeljski duhovi z Gospodovo močjo, za raznovrstne uporabe, da se vežba ljudski broj.
 5. Polna je zmagodobitja do napočene jutranje zarje.
-

1. Inna andalnahu fij lajlati ilkadri.
2. Wa ma andaka maa lajlahu alkadri.
3. Lajlahu alkadri kajrun min alfi šahrin
4. Tanzzalu almalajkatu wa alrruwchu wajma bidini rabbihim min kulli amrrin Salamun.

Kuranun.

LAVRETANSKA M. B.

(La Madone di Loret)

(iz furl.)

Italja krasna si zeló
Veseleč se činov slave ;
Ti si velka mati ave,
Desno njuno si oko :
Je v tebe vpirala oči,
Kot skrbno varhinjo se zdi
Deviške hiše te je zbrala.

Sloveč jej božji hram je ta,
Kot skriti mali svetni raj
Zagledala tu luč sveta,
Revi bil detinstva kraj :
Tam živela skromno je tako
Nedolžno čisto in lepo
Bogu višav ki vodil jo.

V onem kraju jo pozdravi
Lepi angeljček nebes,
Božje jej skrivnosti pravi,
Da Gospod Mogočni ves
Za mater božjo zbral je njo,
Odgovor plašna da na to :
Bog ukrene naj z menoj.

Tam v tej hiši božji Sin
Se na svetu včlovečil :
Tam v tej hiši v znak vrlin
Ponižen in pokoren bil :
Z lastnim mlekom ga dojila,
Oblačila ga vzgojila
Kot cvetlico zraven se.

Ko Turki so se polastili
Obsežne zemlje kar
Kristjane kruto pomorili
So zažgali križ, oltar,
Tudi hišica presveta
Skora z plamenom vneta
Nevarnost strašna jej pretila.

Brzo angeljci prispeli,
Z peruti rahlo plavajoč :
Ter na ramena zadeli
To pred roparji nesoč.
V Loretu na višini,
Kot na zemljski nižini,
So jo dol' položili.

Tje v Loret vsi gredó,
Premišljevat skrivnosti te :
Z poljubi vsi obsipljejo
Loreta skale svete,
Kristjan od cerkve te ne gre,
Ne da vnelo b' se srce
Ker ljubezni znaki vsplamté.

Kamorkoli pač hitite
Se v Ameriko podate :
Lepši cerkve ne vdobite
Verni čudež tu imate.
Italja lepa rad sem pač zeló :
Ti si desno res okó
Velke Matere Gospoda.

G. Gallerio.

KAZALO.

IX DEL.

Sura 112. Jedinj. — Kuranun	3
Svarila na sveti — de Baguèr	4
Konjič — Bar. de Falkenhauseu	5
Sura 104. Grom — Kuranun	6
Hišni izrek — Uhland	7
Cesar gre 1900 — H. Gross	8
Poznaš deželo — Lorenzo Stechetti	9
Mali bratec — M. Emile de Girardin	10
Malim otrokom — Alphonse Daudet	13
Župnik na deželi — Armand Barthet	15
Svarila nasveti — de Baguèr	16
Voščilo očetu - Compliments en vers	17
Sura 107. Sila — Kuranun	18
Svarila nasveti — de Baguèr	19
Umrjoči otrok — Andersen poète Danois	20
A me fia Nella — C. Favetti	21
Svarila nasveti — de Baguèr	22
Sura 111. „Proč so“ — Kuranun	23
Voščilo očetu za god - Compliments en vers	24
Novoletno voščilo materi - Compliments en vers	25
Kaj je smrt — C. Favetti	26
Otroče roditeljem - Compliments en vers	28
Voščilo sestri - Compliments en vers	29
Voščilo sirot dobrotnici - Compliments en vers	31
Voščilo mačehi - Compliments en vers	32

X DEL.

Svarila nasveti — de Baguèr	3
Sura 93. „Dan“ — Kuranun	4
Sv večer — Langer Kurat	5
Lettre a mon ami — de Baguèr	7
V spomin prve sv. maše — J. T.	9
Sura 92. „Noč“ — Kuranun	11
Vijolica — H. Gross	12
Voščilo duhovniku - Compliments en jour	13

Vernih duš dan — H. Gross	14
Svarila nasveti — de Baguèr	15
Sura 96. „Kaplja krvi“ — Kuranun	16
Velika noč — Sturm	17
Svarila nasveti — de Baguèr	18
Ognjegavci — C. Favetti	19
Kraljestvo žene — H. Gross	23
Marija milosti — Giambattista Galleiro	26
Meč in plug — Wolfgang Müller	29
Barbarossa — Rückert	31

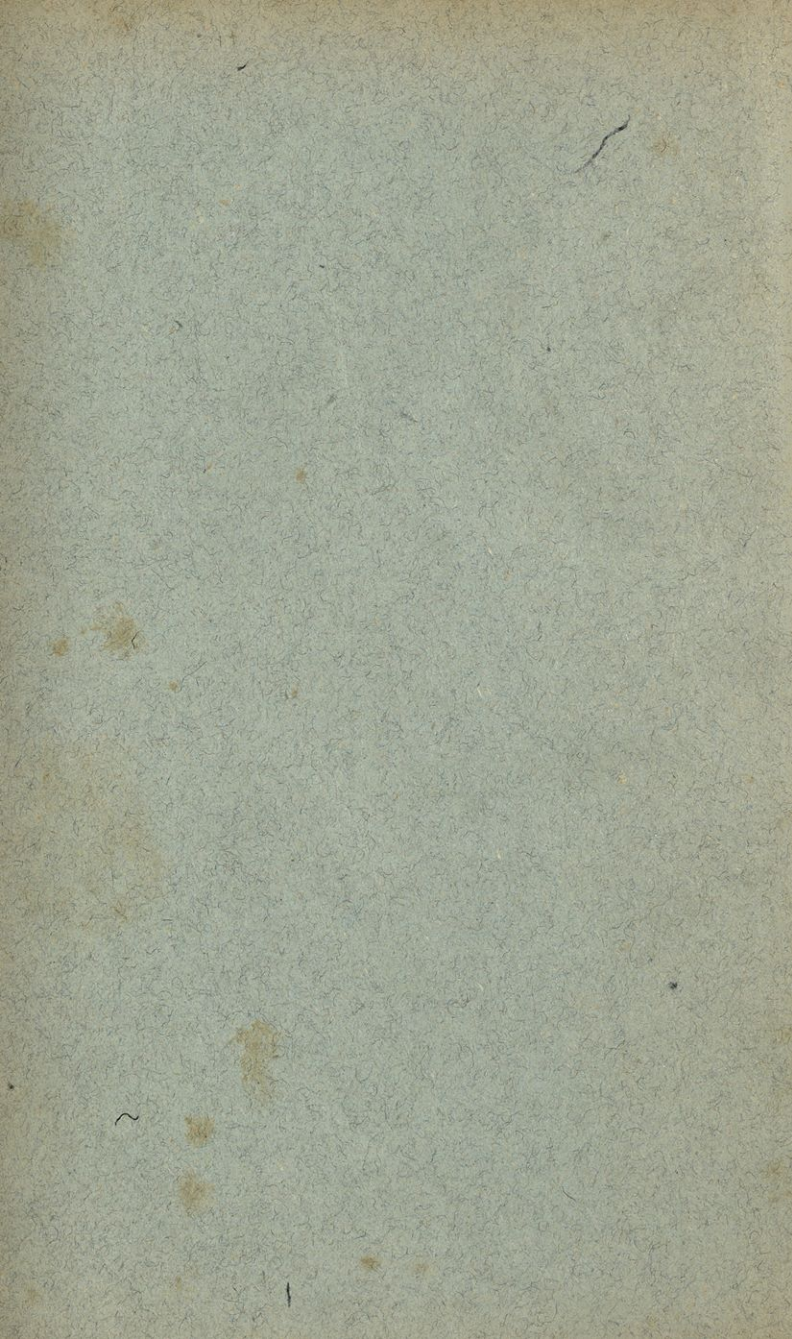
XI DEL.

Svetinja Marije — G. Gallerio	3
Nabasan — H. Gross	6
A Pieri Zorutt — C. Favetti	7
Sura 105 „Sloni“ — Kuranun	11
Ljubezen — Hoffmann v. Fallersleben	12
Pri grobu očeta — Claudius	13
Moji hčerki Elizi — C. Favetti	14
Sura 110. „Zmaga“ — Kuranun	15
Kajn in Abel — H. Gross	16
Na potovanji — Uhland	17
Nemški šolski družbi H. Gross	18
Violar — G. Gallerio	19
A Vico Petrogalli — C. Favetti	21
Molitev med vojsko — Körner	22
Sura 101. „Sodnji dan“ — Kuranun	24
Mravlja — G. Gallerio	25
Zahvala konec šmarnic — G. Gallerio	27
Skrb do otrok — H. Gross	28
Al sior Vittorio Luzzatto — C. Favetti	30
Fuksija — G. Gallerio	31

XII DEL.

Poročno voščilo — C. Favetti	3
Knjige (Les livres) — V. Hugo	6
Sura 95 „Figa“ — Kuranun	7
Kapljice nektarja — Goethe	8
Tulpa — G. Gallerio	9
Metulj — G. Gallerio	11

Domovina — Sturm	13
Sunet — C. Favetti	14
Pange lingua — B.	15
Atila in Leo papež — Silvio Pellico	17
Sura 90. „Mesto“ — Kuranun	20
Petrček, Al me Pierin — C. Favetti	21
Sura 97. „Noč moči“ — Kuranun	26
Lavretanska M. B. — G. Gallerio	27

NARODNA IN UNIVERZITETNA
KNJIŽNICA

COBISS S

00000075687

